Efterladte Digte

af Emil Aarestrup.

Udgivne ved **Christian Winther** og **F. L. Liebenberg.**

Kjøbenhavn. Forlagt af Samfundet til den danske Literaturs Fremme. Thieles Bogtrykkeri. 1863.

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna bok från 1863 digitaliserades av Google vid University of Wisconsin, Madison, i oktober 2009. Därifrån har bilderna kopierats till Projekt Runeberg i juni 2013. OCR-tolkningen är vår egen.

J en Stambog.

^ask hvirvles vi i Tidens store Dands, Vildt samlende blandt Haabets gyldne Ranker; Til Kamp, til Lyst gaaer Veien, Hjertet banker — Da tabes Øieblikket sriske Krands. Da røve^ Glemsel det Forgangnes Glands; Men huld og blid en Mø paa Veien vanker, Veemodig hun de tabte Blomster sanker Og sølger ester med sin blege Krands. Naar Øiet stundom da tilbageskuer, Da staaer hun smilende, paa Krandsen peger Og ved hvert lille Blad sornøier sig. Naar ogsaa Dem bestraale Mindets Luer, O gid der da i hendes Blomsterbæger ^n dnstsød Reseda maa staae sor mig! Den ^de November 18^.

Holbergs ^rav.

Din Grav, Holberg, er smnk; vor ^ieden^elt har bygget Dig ret et prægtigt Skriin, as Kirken overskygget. Godt, at man satte dig blandt gamle Heltes Been; Dog taler ei din Aand sra disse kolde Steen. J en Stambog.

^ask hvirvles vi i Tidens store Dands, Vildt samlende blandt Haabets gyldne Ranker; Til Kamp, til Lyst gaaer Veien, Hjertet banker — Da tabes Øieblikket sriske Krands. Da røve^ Glemsel det Forgangnes Glands; Men huld og blid en Mø paa Veien vanker, Veemodig hun de tabte Blomster sanker Og sølger ester med sin blege Krands. Naar Øiet stundom da tilbageskuer, Da staaer hun smilende, paa Krandsen peger Og ved hvert lille Blad sornøier sig. Naar ogsaa Dem bestraale Mindets Luer, O gid der da i hendes Blomsterbæger ^n dnstsød Reseda maa staae sor mig! Den ^de November 18^.

Holbergs ^rav.

Din Grav, Holberg, er smnk; vor ^ieden^elt har bygget Dig ret et prægtigt Skriin, as Kirken overskygget. Godt, at man satte dig blandt gamle Heltes Been; Dog taler ei din Aand sra disse kolde Steen.4

Her gaaer du ei igjen, saalidt som dybt i Lunden Ved Aaens grønne Bred, naar Maanen er oprunden; ^i svæver du i Storm, omsuust as Skyers Hær, Og ei paa Marken gaaer i Lynets blanke Skjær. Langt snarere man vil dig i en Landsby træfse, Hvor Porten staaer paa Klem, og alle Hunde bjæsfe, At skue roligt til, soruden Vee og Ak, Maaskee hos Pigen selv, i ^ngen, paa en Stak. Du skræmmer Jngen bort, du smiler, rækker Haanden, Med Guldsnor om sin Hat, suldpaaklædt vandrer Aanden. Og vil man sølge dig til Gravens stille Læ, Da gaaer dn langsomt hen, hen til et Hyldetræ. Opklappet, pyntet nys, den smalle Høi sig strækker, Og Arv har hegnet den med tætte Bu^bomhækker. Did gaaer Pernille tidt, bevæget, sælsom rørt, Om Morgenen, med Sand og Blomster i sit Skjørt. Men sjernt, sra Hyttens Ovist, naar Dæmringen indbryder, ^n sagte, dæmpet Klang as Violinen lyder; J aabent Vindue da Henrik spiller der Det kjære Jnstrument, som var hans Holberg kjær.

Ned ^o^smanns ^ød.

See, Natnren søler Smerte; Ak, as Venner har den Faa, Som den kan betroe sit Hjerte, Og som kan den heelt sorstaae. Blegnet er en skjøn Phantast, Feberdrømmen alt sorbi, Med et Smiil^hans Øie brast, Røsten med en Melodie. 4

Her gaaer du ei igjen, saalidt som dybt i Lunden Ved Aaens grønne Bred, naar Maanen er oprunden; ^i svæver du i Storm, omsuust as Skyers Hær, Og ei paa Marken gaaer i Lynets blanke Skjær. Langt snarere man vil dig i en Landsby træfse, Hvor Porten staaer paa Klem, og alle Hunde bjæsfe, At skue roligt til, soruden Vee og Ak, Maaskee hos Pigen selv, i ^ngen, paa en Stak. Du skræmmer Jngen bort, du smiler, rækker Haanden, Med Guldsnor om sin Hat, suldpaaklædt vandrer Aanden. Og vil man sølge dig til Gravens stille Læ, Da gaaer dn langsomt hen, hen til et Hyldetræ. Opklappet, pyntet nys, den smalle Høi sig strækker, Og Arv har hegnet den med tætte Bu^bomhækker. Did gaaer Pernille tidt, bevæget, sælsom rørt, Om Morgenen, med Sand og Blomster i sit Skjørt. Men sjernt, sra Hyttens Ovist, naar Dæmringen indbryder, ^n sagte, dæmpet Klang as Violinen lyder; J aabent Vindue da Henrik spiller der Det kjære Jnstrument, som var hans Holberg kjær.

Ned ^o^smanns ^ød.

See, Natnren søler Smerte; Ak, as Venner har den Faa, Som den kan betroe sit Hjerte, Og som kan den heelt sorstaae. Blegnet er en skjøn Phantast, Feberdrømmen alt sorbi, Med et Smiil^hans Øie brast, Røsten med en Melodie.Det Foragtede paa Jorden, Narrens latterlige Færd, ^i as ham sorsmaaet er vorden, Han har viist det Latter værd. Ingen Pidsk, ei Hadets Kanter, Kjærlighed han Daaren bød: Skriv Sonetter, arme Fjanter! Nu, da Digteren er død. Men til Gravens stille Høi Pudlen trosast vandrer hen, Dvæler, uden Glam og Støi, Fælder Taarer sor sin Ven. Katten selv ^ hvor kan den andet? Did om Midnat gaaer med Gys, Lægger Hovdet ned paa Sandet, Øiet skjænker Graven Lys. Børn, hvis Skjald han gjerne var, Smaa og Store, ligegodt! Flor om deres Kjephest har, Sort er deres Dukkeslot. Alle nu veemodig skue Paa den tomme, øde Krog, Hvor, ved Phantasiens Lue, Han sit Sagn as Barmen tog. Sørg ei Venner! Skjæmt og Lyst Har han ei i Døden glemt. Frit og herligt er hans B^yst, ^i en Tone er sorstemt.6

Høiere hans Røst nu klinger, Dybere hans Digte gaae: Vi, med Længslens spæde Vinger, Anende ved Graven staae. ^uli 1^.

^en lille Ulykkelige.

See, hun har de trinde Arme ængstelig mod Døren strakt, ^ Kaster i sin bittre Harme Sølverranglen med Foragt, Som dog ellers, aarle, silde, Kunde hendes Sorg formilde. River i sin Kniplingshue, Flaaer den bløde Strimmel ned, Viser, ogsaa hun har Lue, De skal see, at hun var vred. Nu hun holder ud ei længer, Skriget sig sra Brystet trænger. Lytter saa: mon Ingen hører? Skrig fordobler hun og Raab, Øiet sig i Graad indslører; Ak, hun har endnu dog Haab! Tale kan den Stakkel ikke, Hulker kun, med Taareblikke. 6

Høiere hans Røst nu klinger, Dybere hans Digte gaae: Vi, med Længslens spæde Vinger, Anende ved Graven staae. ^uli 1^.

^en lille Ulykkelige.

See, hun har de trinde Arme ængstelig mod Døren strakt, ^ Kaster i sin bittre Harme Sølverranglen med Foragt, Som dog ellers, aarle, silde, Kunde hendes Sorg formilde. River i sin Kniplingshue, Flaaer den bløde Strimmel ned, Viser, ogsaa hun har Lue, De skal see, at hun var vred. Nu hun holder ud ei længer, Skriget sig sra Brystet trænger. Lytter saa: mon Ingen hører? Skrig fordobler hun og Raab, Øiet sig i Graad indslører; Ak, hun har endnu dog Haab! Tale kan den Stakkel ikke, Hulker kun, med Taareblikke.Læben skjælver, Stemmen bryder, Kummeren paa Panden staaer, Heed og hyppig Graaden flyder Fra de lange Øienhaar, Hovdet fynker mat tilbage, Uden Ord hnn synes klage: „Hvorsor er jeg længer ikke Paa min Moders varme Skjød, Hvor i Ro min søde Drikke As det snlde Bryst jeg nød? Kan ei springe, lee og larme J de kjærligbløde Arme? Skal de mig sorlade Alle? Dem jeg har saa kjær, saa kjær! Høre de mig ikke kalde Nu, jeg er saa ene her? Grumme Moder, intet Hjerte Har du sor mit Savn, min Smerte Dæmp dit Klageskrig, o Spæde! Dn din Moder Uret gjør. Ak, hun kunde selv jo græde, At hnn ikke evig tør Til sit Bryst dig Hulde trykke, Stirre paa sin søde Lykke. Ud til

Kjøknets Træk og Flammer Kaldte hende Skjæbnens Bnd, Og hun maa, i stille Kammer, Lade ene dig med Gud. ^Klageraabet du sormilde,. Vær taalmodig, stakkels Lille!8

Ak, den Større selv forgjætter Ofte baade Trøst og Mod, Naar i tunge, mørke Nætter Alle ^lskte ham sorlod. Hæv de dunkle Taareblikke! Græd! ak, men^ fortvivl kun ikke!

Liigvers.

Hvor Livet er kort! Nys stod han i Blomster, nu bæres han bort. Den evige Hikke, Det saae jeg forud, den loved ei godt; Han leved bestandig sor muntert og flot Og holdt af at drikke. Hvis Himlen gjenlyder as jublende Stemme Og ikkun as Gammen bestaaer ^ Som Skristen spaaer ^ Saa vil han snart søle sig hjemme. Der ligger hans Hat, Henkastet i Støvet, øde, sorladt; Den Hat, som har skygget Hans Jsse, skjøndt begge var sattig paa Haar. Uhret ^ det brugte han ikke det staaer. Det Bord har han rykket Til Sengen, den Stakkel, ei ester Vandet Men Viinflasken staaer uden Prop, Den trak han op ^ Det var ham saa klogt som alt andet. 8

Ak, den Større selv forgjætter Ofte baade Trøst og Mod, Naar i tunge, mørke Nætter Alle ^lskte ham sorlod. Hæv de dunkle Taareblikke! Græd! ak, men^ fortvivl kun ikke!

Liigvers.

Hvor Livet er kort! Nys stod han i Blomster, nu bæres han bort. Den evige Hikke, Det saae jeg forud, den loved ei godt; Han leved bestandig sor muntert og flot Og holdt af at drikke. Hvis Himlen gjenlyder as jublende Stemme Og ikkun as Gammen bestaaer ^ Som Skristen spaaer ^ Saa vil han snart søle sig hjemme. Der ligger hans Hat, Henkastet i Støvet, øde, sorladt; Den Hat, som har skygget Hans Jsse, skjøndt begge var sattig paa Haar. Uhret ^ det brugte han ikke det staaer. Det Bord har han rykket Til Sengen, den Stakkel, ei ester Vandet Men Viinflasken staaer uden Prop, Den trak han op ^ Det var ham saa klogt som alt andet.

chatollet er lukt, Forseglet — tomt ^ blev aldrigen brugt. Hør, Liigvognen runger! Der hænge de Fugle, han satte i Hæk Saa kort sør sin Asgang; slyv I kun væk, Flyv ud, mine Unger, sy^ ^aa Stl1kitt^t Graven! Ieg græder, jeg misted en Ven! Naar sees vi igjen? Deroppe i Paradishaven? Min Arv vil I see: Hans Viinglas; mod Iammer og Vee ^t Skjold her i Verden! Farvel, min Broder, sarvel paa dit Tog! Strø Blomster, Drenge, tykt paa hans Laag, Syng Visen, han digted, her er den! Liigbærere, drik til den kryddrede Kringle! ^n Taar endnu, det glider nok ned! Han bliver ei vred, Han leer sra sin Sky, naar I dingle.

^rublereu.

Lad mig sige Dig Besked Om mit Hjertes Lønlighed;

chatollet er lukt, Forseglet — tomt ^ blev aldrigen brugt. Hør, Liigvognen runger! Der hænge de Fugle, han satte i Hæk Saa kort sør sin Asgang; slyv I kun væk, Flyv ud, mine Unger, sy^ ^aa Stl1kitt^t Graven! Ieg græder, jeg misted en Ven! Naar sees vi igjen? Deroppe i Paradishaven? Min Arv vil I see: Hans Viinglas; mod Iammer og Vee ^t Skjold her i Verden! Farvel, min Broder, sarvel paa dit Tog! Strø Blomster, Drenge, tykt paa hans Laag, Syng Visen, han digted, her er den! Liigbærere, drik til den kryddrede Kringle! ^n Taar endnu, det glider nok ned! Han bliver ei vred, Han leer sra sin Sky, naar I dingle.

^rublereu.

Lad mig sige Dig Besked Om mit Hjertes Lønlighed;

Hvad mig glæder, Hvad med Lyst Oftest fylder Dette Bryst.

Ingen Tummel, Ingen Glands; Ikke Ærens Døde Krands;

Ikke Venſkabs Milde Dyd; Ikke Elſkovs Drukne Fryd;

Hvad mig glæder, Hvad med Lyst Oftest fylder Dette Bryst:

Er den stille, Er den tro Eftertankes Dybe Ro.

1824.

Petrus i Rom.

I Rom, i Fængslets Hule, Som Marmorblokke ſkjule, Sad Petrus, den Udſendte,

Hvad mig glæder, Hvad med Lyst Oftest fylder Dette Bryst.

Ingen Tummel, Ingen Glands; Ikke Ærens Døde Krands;

Ikke Venſkabs Milde Dyd; Ikke Elſkovs Drukne Fryd;

Hvad mig glæder, Hvad med Lyst Oftest fylder Dette Bryst:

Er den stille, Er den tro Eftertankes Dybe Ro.

1824.

Petrus i Rom.

I Rom, i Fængslets Hule, Som Marmorblokke ſkjule, Sad Petrus, den Udſendte,11

Bedrøvet, su ld af Ovide. Han skulde Døden lide For Herren, som han tjente. ^n kraftfuld Mand; i Barmen Var Jld og Mod; men Harmen ^ndnu for jordisk brændte. Han elskte Gud af Hjertet, Og dog ham Døden smerted, Thi Livets Lyst han kjendte. Da aander Duft fra Muren, Huldt vinker ham Naturen; Han føler Luften strømme. ^n bælmørk Gang en Lem — men rusten Iernlaasens Slaa er brusten, Og srit kan Fangen rømme. Klart tindre Nattens Stjerner, Petrus sig sagte sjerner, I Græsset Vinden snser. Han kjæmper — Tvivlen seirer ^ Dødsangst hans Krast henveirer Og Herrens Helt beruser. Han slygter — gjennem Gader ^ Angsten ham ei forlader, Han tør ei Gud anraabe. Hvor Romerporten hvælver, Han feig for Vagten skjælver, Tæthyllet i sin Kaabe.12

Han sniger sig, det regner, Han slipper ud og blegner, Tør ei mod Himlen skue. Med Bjerge, Skov og Hækker Landet fig yndigt strækker Og smiler med sin Drue. Da kommer ham imøde ^n Mand, hvis Vunder bløde, Omsuust as Nattevinden, Paa Ryggen Korsets Planke, Om Panden Tornens Ranke, Og Draaber Blod paa Kinden. ^t himmelsk Lys ham krandser, Petrus paa Veien standser Og kjender Gud, sin Herre. I Støvet han sig kaster Og spørger: „Ak, hvor haster Du hen, min Gud ^og Herre?" Blidt svarer ham den Høie, Med Smertens Graad i Øie: „Til Rom, at sone Brøden. ^nd eengang vil jeg lide; Thi de, jeg sendte, stride ^i meer; de srygte Døden."

Da voved Petrus ikke At hæve sine Blikke. Han græd, han skjalv som Sivet,

Og sukked: „Ieg vil drage I Fængslets Dyb tilbage, Min Gud! og vinde Livet." Begsakler brændte, Hallen Gjenlød as Vagtens Kalden, Da Petrus til dem iilte. Man bragte Bolt og Tvinge, Slog ham i Lænkens Ringe; Men han ^ Guds Vidne smiilte. 18^.

Undskyld mig^ bedste Nen^

Undskyld mig, bedste Ven! Du savnes ikke meer; Jeg gaaer min egen Vei, Forelsket, som dn seer. Og du, Natur, vær s^god! Lad dine Drosler slaae, Riv dine Farver ud, Og stryg dem paa det Graa! Tillad! Som sordum vel Ieg hænger ved din Arm; Men jeg har intet Blik For Rosen ved din Barm. ^Mig har Forliebelsen ^ Imellem os, som sagt I Daarekisten halvt Og halvt i Himlen bragt.

Og sukked: „Ieg vil drage I Fængslets Dyb tilbage, Min Gud! og vinde Livet." Begsakler brændte, Hallen Gjenlød as Vagtens Kalden, Da Petrus til dem iilte. Man bragte Bolt og Tvinge, Slog ham i Lænkens Ringe; Men han ^ Guds Vidne smiilte. 18^.

Undskyld mig^ bedste Nen^

Undskyld mig, bedste Ven! Du savnes ikke meer; Jeg gaaer min egen Vei, Forelsket, som dn seer. Og du, Natur, vær s^god! Lad dine Drosler slaae, Riv dine Farver ud, Og stryg dem paa det Graa! Tillad! Som sordum vel Ieg hænger ved din Arm; Men jeg har intet Blik For Rosen ved din Barm. ^Mig har Forliebelsen ^ Imellem os, som sagt I Daarekisten halvt Og halvt i Himlen bragt. 14

Jeg sad med dig bag Malver hnldt i Skygge.

Jeg sad med dig bag Malver huldt i Skygge, Vi talte intet, krybende blev Tiden, Besværlig sad vor bedste Ven ved Siden, Jeg saae dig Bladene as Busken rykke. „Ven," hvisked jeg, „dit Selskab er vor Lykke; Men din Vedhængenhed, som ei er liden, Var kjærere, jeg nægter ikke, siden." ^ Han reiste sig og gik; et Venskabsstykke! Da greb jeg om din Haand bag røde Malve. „O havde jeg nu", raabte jeg, „at byde ^t Hjerte, som var værd at ei sorskyde! Men jeg har kun et halvt." ^ „Giv mig det halve," Lø^ sra din Mund; „o jeg vil gjerne dele Med Andre dit, men du har mit det hele."

Min ^lnt forstaaer at lose Sjælens Knnder.

Min Glut forstaaer at løse Sjælens Knuder, Fortvivler ei, om ogsaa Traaden kurrer; Hun trækker Sødme as de skarpe Bnrrer Og samler Bær, hvor Asgrundskanten luder. 14

Jeg sad med dig bag Malver hnldt i Skygge.

Jeg sad med dig bag Malver huldt i Skygge, Vi talte intet, krybende blev Tiden, Besværlig sad vor bedste Ven ved Siden, Jeg saae dig Bladene as Busken rykke. „Ven," hvisked jeg, „dit Selskab er vor Lykke; Men din Vedhængenhed, som ei er liden, Var kjærere, jeg nægter ikke, siden." ^ Han reiste sig og gik; et Venskabsstykke! Da greb jeg om din Haand bag røde Malve. „O havde jeg nu", raabte jeg, „at byde ^t Hjerte, som var værd at ei sorskyde! Men jeg har kun et halvt." ^ „Giv mig det halve," Lø^ sra din Mund; „o jeg vil gjerne dele Med Andre dit, men du har mit det hele."

Min ^lnt forstaaer at lose Sjælens Knnder.

Min Glut forstaaer at løse Sjælens Knuder, Fortvivler ei, om ogsaa Traaden kurrer; Hun trækker Sødme as de skarpe Bnrrer Og samler Bær, hvor Asgrundskanten luder.Om Skjæbnen end i Vægterhornet tnder, Og Rædslens store Hund i Mørket knurrer, Rolig sit muntre Tankehjul hun snurrer Og nynner Visen om de høie Guder. Og hun har sagt, at om end Laurbærkrandsen Faldt as mit Hoved, saldt som visne Blade,

Og i dens Sted vildt hvirvled Helvedglandsen ;

Hun vilde dog mit Hjerte ei forlade, Men felv i Mørkets flangefyldte Dale Min arme Sjæl med Kjærlighed husvale.

^vad vil dn her^ hvad søger dn ved ^nset

Hvad vil du her? hvad søger du ved Huset? Dets Dør er lukt; ei høres Lyd derinde. Kun edderkoppene i Salen spinde, Og Bulmeurten suger Gist i Gruset. Du dvæler end? har dig en Drøm beruset? Her stryger over brusten Gavl og Tinde Harmonisk ikke Nattehimlens Vinde; Det Taarn, du stirrer paa, har Lynet knuset. „O lad mig dvæle, hvor ^eg helst vil dvæle; Lad mig kun eensom i den brede Skygge, Hvor Mureu høit mod Skyerne sig reiser! Om Skjæbnen end i Vægterhornet tnder, Og Rædslens store Hund i Mørket knurrer, Rolig sit muntre Tankehjul hun snurrer Og nynner Visen om de høie Guder. Og hun har sagt, at om end Laurbærkrandsen Faldt as mit Hoved, saldt som visne Blade,

Og i dens Sted vildt hvirvled Helvedglandsen ;

Hun vilde dog mit Hjerte ei forlade, Men felv i Mørkets flangefyldte Dale Min arme Sjæl med Kjærlighed husvale.

^vad vil dn her^ hvad søger dn ved ^nset

Hvad vil du her? hvad søger du ved Huset? Dets Dør er lukt; ei høres Lyd derinde. Kun edderkoppene i Salen spinde, Og Bulmeurten suger Gist i Gruset. Du dvæler end? har dig en Drøm beruset? Her stryger over brusten Gavl og Tinde Harmonisk ikke Nattehimlens Vinde; Det Taarn, du stirrer paa, har Lynet knuset. „O lad mig dvæle, hvor ^eg helst vil dvæle; Lad mig kun eensom i den brede Skygge, Hvor Mureu høit mod Skyerne sig reiser!6

De sromme Svaler ved Gesimsen bygge, Paa Taget Storken i sin Rede kneiser; Og Maanskin er her jo, og Dødes Sjæle."

^er var en Tid, da Nenskab var mit ^

Der var en Tid, da Venskab var mit Alt; Det kunde ene Fryd og ^Krast mig laane. For Kjærlighed det siden sagtens saldt, Ved Morgenrødens Skjær en blegnet Maaned Som Solen, elskov lyser meer og mindre, Dens Himmel maa imellem dunkelt blaane: Da see vi Venskabsstjernen stort at tindre. Den 10de October 18^.

^u søde ^arn^ saa længselsfuld og stille.

„Du søde Barn, saa længselssuld og stille, Hvem Tungsind hviler i det mørke Øie, Vi hilse dig, vi vil dit Sind sornøie: Hvem vi sorenede, skal Ingen skille. Paa ^nglelyrer vi bag Skyen spille, Og alle unge Hjerter ^an vi bøie; Thi vi har Magten sra det ^vighøie; Vi gjør dem lykkelige, som vi ville." 6

De sromme Svaler ved Gesimsen bygge, Paa Taget Storken i sin Rede kneiser; Og Maanskin er her jo, og Dødes Sjæle."

^er var en Tid, da Nenskab var mit ^

Der var en Tid, da Venskab var mit Alt; Det kunde ene Fryd og ^Krast mig laane. For Kjærlighed det siden sagtens saldt, Ved Morgenrødens Skjær en blegnet Maaned Som Solen, elskov lyser meer og mindre, Dens Himmel maa imellem dunkelt blaane: Da see vi Venskabsstjernen stort at tindre. Den 10de October 18^.

^u søde ^arn^ saa længselsfuld og stille.

„Du søde Barn, saa længselssuld og stille, Hvem Tungsind hviler i det mørke Øie, Vi hilse dig, vi vil dit Sind sornøie: Hvem vi sorenede, skal Ingen skille. Paa ^nglelyrer vi bag Skyen spille, Og alle unge Hjerter ^an vi bøie; Thi vi har Magten sra det ^vighøie; Vi gjør dem lykkelige, som vi ville." 6

De sromme Svaler ved Gesimsen bygge, Paa Taget Storken i sin Rede kneiser; Og Maanskin er her jo, og Dødes Sjæle."

^er var en Tid, da Nenskab var mit ^

Der var en Tid, da Venskab var mit Alt; Det kunde ene Fryd og ^Krast mig laane. For Kjærlighed det siden sagtens saldt, Ved Morgenrødens Skjær en blegnet Maaned Som Solen, elskov lyser meer og mindre, Dens Himmel maa imellem dunkelt blaane: Da see vi Venskabsstjernen stort at tindre. Den 10de October 18^.

^u søde ^arn^ saa længselsfuld og stille.

„Du søde Barn, saa længselssuld og stille, Hvem Tungsind hviler i det mørke Øie, Vi hilse dig, vi vil dit Sind sornøie: Hvem vi sorenede, skal Ingen skille. Paa ^nglelyrer vi bag Skyen spille, Og alle unge Hjerter ^an vi bøie; Thi vi har Magten sra det ^vighøie; Vi gjør dem lykkelige, som vi ville."^7

Saa lød det ud fra Skyen. Duggen faldt. Da smeltede de bløde Hjerter sammen Ved Himlens Stjerner og ved Maaneslammen. Og Iord og Himmel svandt sor vore Blikke — Og Nattergalen slog vi hørte ikke ^ O ^oelestine! har du glemt det alt?

^lus, Kiuder, ei saa ^ur^urrode^

Blus, Kinder, ei saa purpurrøde! Løst, Huldeste, det Blik, du sænker! Amor, det veed du, hader Lænker, Og ei at troe paa ham er Brøde. Lad alle Hensyn være døde, Alt, hvad vor Kjærlighed indskrænker! Først, naar paa Ingenting man tænker, Kan Sjælene ætherisk gløde. Der er en Lov sor Lidenskaben, ^n himmelsk Ret, en jordisk ikke, For visse svage Øieblikke, For Hjertets smeltende Fortaben; Og Dydens melankolske ^ngel Maa vige Sædet med sin Liliestængel.

2 ^7

Saa lød det ud fra Skyen. Duggen faldt. Da smeltede de bløde Hjerter sammen Ved Himlens Stjerner og ved Maaneslammen. Og Iord og Himmel svandt sor vore Blikke — Og Nattergalen slog vi hørte ikke ^ O ^oelestine! har du glemt det alt?

^lus, Kiuder, ei saa ^ur^urrode^

Blus, Kinder, ei saa purpurrøde! Løst, Huldeste, det Blik, du sænker! Amor, det veed du, hader Lænker, Og ei at troe paa ham er Brøde. Lad alle Hensyn være døde, Alt, hvad vor Kjærlighed indskrænker! Først, naar paa Ingenting man tænker, Kan Sjælene ætherisk gløde. Der er en Lov sor Lidenskaben, ^n himmelsk Ret, en jordisk ikke, For visse svage Øieblikke, For Hjertets smeltende Fortaben; Og Dydens melankolske ^ngel Maa vige Sædet med sin Liliestængel.

2 18

Jeg gik saa tidt til disse Klippestene.

Ieg gik saa tidt til disse Klippestene, Ned ad hvis Mnur de kolde Kilder skylle, Hvis Krat og Ranke Vandreren indhylle; Der var en Ro, en Fred ^ jeg var alene. Der hang saa runde Bær paa alle Grene; Der var, mit Blik og Øre at sortrylle, As Farver og as Dust og Lyd en Fylde; Der var en Ro, en Fred ^ jeg var alene. Og endnu tidt mig ^ensomheden savner Og trykker dl^bt i sine brune Skygger; Men Ro og Fred er ikke meer at sinde. Den sulde, hele ^ensomhed jeg savner, Thi jeg er selv ei suldt og heelt derinde, Nu hos en Anden halvt mit Hjerte bygger.

^vor ^lt er tanst! ^vert ^lad, hver løvrig Nanke.

Hvor Alt er tanst! Hvert Blad, hver løvrig Ranke, Som kaad og overgiven sør sig snoede Omkring de smekkre Stammer, hvor de groede, Til melankolske Hvælvinger sig sanke. 18

Jeg gik saa tidt til disse Klippestene.

Ieg gik saa tidt til disse Klippestene, Ned ad hvis Mnur de kolde Kilder skylle, Hvis Krat og Ranke Vandreren indhylle; Der var en Ro, en Fred ^ jeg var alene. Der hang saa runde Bær paa alle Grene; Der var, mit Blik og Øre at sortrylle, As Farver og as Dust og Lyd en Fylde; Der var en Ro, en Fred ^ jeg var alene. Og endnu tidt mig ^ensomheden savner Og trykker dl^bt i sine brune Skygger; Men Ro og Fred er ikke meer at sinde. Den sulde, hele ^ensomhed jeg savner, Thi jeg er selv ei suldt og heelt derinde, Nu hos en Anden halvt mit Hjerte bygger.

^vor ^lt er tanst! ^vert ^lad, hver løvrig Nanke.

Hvor Alt er tanst! Hvert Blad, hver løvrig Ranke, Som kaad og overgiven sør sig snoede Omkring de smekkre Stammer, hvor de groede, Til melankolske Hvælvinger sig sanke.

Dorsk flyder Aaen ben, den dunkelblanke. Hvor øde, hvor den gamle Ridder boede, Hvor skummelt, hvor hans Seng og Lampe stode! Jeg hører kun mit eget Hjerte banke ^ Kun .Duggens Fald i Havens Buegange ^ ^t Gisp af Fisken i de stille Damme — ^n sagte Lyd af Hængeafkens Grene. Her var jeg blevet, reentud sagt, lidt bange, Hvis jeg sad eensom ved den mørke Stamme; Men, ^lskte, jeg er aldrig meer alene.

Ludvig .^is^her.

Vent ham ei længer, du Danmarks sriske, yndige Sommer, Vent ham ei længer med Blomster og Glæde; han kommer

ei mere.

^i til Velkomst, Venner, bereder det dustende Bæger; Han, som vi rakte det helst, vor Fisher, kommer ei mere. Fjernt, hvor Iavaneren samler paa sugtige Marker sin Riissrugt, Standste hans Vei; der lagde han træt sig til Hvile, og Palmen Breder sit prægtige Blad høitidelig over hans Gravhøi. O, hvor længtes vi Alle, hvor speidende søgte ei Blikket Høit sra Bakkernes Hang den kommende Seiler paa Sundet! Begede Sjouer, der rendte med Sømandens Kussert sra Broen, Var os et lysteligt Syn , i hans Spor vi drømte den Savnte. Og naar det banked paa Døren med svag, eiendommelig

Banken ^

Dorsk flyder Aaen ben, den dunkelblanke. Hvor øde, hvor den gamle Ridder boede, Hvor skummelt, hvor hans Seng og Lampe stode! Jeg hører kun mit eget Hjerte banke ^ Kun .Duggens Fald i Havens Buegange ^ ^t Gisp af Fisken i de stille Damme — ^n sagte Lyd af Hængeafkens Grene. Her var jeg blevet, reentud sagt, lidt bange, Hvis jeg sad eensom ved den mørke Stamme; Men, ^lskte, jeg er aldrig meer alene.

Ludvig .^is^her.

Vent ham ei længer, du Danmarks sriske, yndige Sommer, Vent ham ei længer med Blomster og Glæde; han kommer

ei mere.

^i til Velkomst, Venner, bereder det dustende Bæger; Han, som vi rakte det helst, vor Fisher, kommer ei mere. Fjernt, hvor Iavaneren samler paa sugtige Marker sin Riissrugt, Standste hans Vei; der lagde han træt sig til Hvile, og Palmen Breder sit prægtige Blad høitidelig over hans Gravhøi. O, hvor længtes vi Alle, hvor speidende søgte ei Blikket Høit sra Bakkernes Hang den kommende Seiler paa Sundet! Begede Sjouer, der rendte med Sømandens Kussert sra Broen, Var os et lysteligt Syn , i hans Spor vi drømte den Savnte. Og naar det banked paa Døren med svag, eiendommelig

Banken ^

Ak! det var ham dog ei, ei vor Vens alvorlige Ansigt, Mørknet as Solen, men lyst as det mildeste, reneste Venskab. O bebreider ham Intet; han veg jo beskeden sor eder, I, som soragte en Sjæl, der har barnligen osfret sig Konsten, ^der han veg ^ han veg sor den nordiske Kuld, og i Syden Favnte ham to Gange hedt, med begeistrende Skjønhed, Naturen, Ak! og tredie Gang i et Kys tilaanded ham Døden. Men han var lykkelig, ja, Poesien belønner sin Dyrker; Nu i sin evige Fred sorklaret han svæver omkring os, Venskab ham osfrer og længe skal ossre ham hædrende Veemod.

^en rette, dybe Kjærlighed.

Den rette, dybe Kjærlighed, Den varer evig, evig ved. O lad mig døe! jeg srygter ei, Naar du er til, saa lever jeg: Døer du ^ nuvel, som Himlen vil! Du lever dog, naar jeg er til; Og døe vi sammen — evigtroe ^r Sjælene i Dødens Ro. Foraaret 18^.

Uugdomsmod.

Hvad der huer mig ved Skoven? ^ensomhed! en srodig Grund! Hun er kjælen^ jeg sorvoven; ^t Par Iordbær; Mund paa Mund.

Ak! det var ham dog ei, ei vor Vens alvorlige Ansigt, Mørknet as Solen, men lyst as det mildeste, reneste Venskab. O bebreider ham Intet; han veg jo beskeden sor eder, I, som soragte en Sjæl, der har barnligen osfret sig Konsten, ^der han veg ^ han veg sor den nordiske Kuld, og i Syden Favnte ham to Gange hedt, med begeistrende Skjønhed, Naturen, Ak! og tredie Gang i et Kys tilaanded ham Døden. Men han var lykkelig, ja, Poesien belønner sin Dyrker; Nu i sin evige Fred sorklaret han svæver omkring os, Venskab ham osfrer og længe skal ossre ham hædrende Veemod.

^en rette, dybe Kjærlighed.

Den rette, dybe Kjærlighed, Den varer evig, evig ved. O lad mig døe! jeg srygter ei, Naar du er til, saa lever jeg: Døer du ^ nuvel, som Himlen vil! Du lever dog, naar jeg er til; Og døe vi sammen — evigtroe ^r Sjælene i Dødens Ro. Foraaret 18^.

Uugdomsmod.

Hvad der huer mig ved Skoven? ^ensomhed! en srodig Grund! Hun er kjælen^ jeg sorvoven; ^t Par Iordbær; Mund paa Mund.

Ak! det var ham dog ei, ei vor Vens alvorlige Ansigt, Mørknet as Solen, men lyst as det mildeste, reneste

Venskab. O bebreider ham Intet; han veg jo beskeden sor eder, I, som soragte en Sjæl, der har barnligen osfret sig Konsten, ^der han veg ^ han veg sor den nordiske Kuld, og i Syden Favnte ham to Gange hedt, med begeistrende Skjønhed, Naturen, Ak! og tredie Gang i et Kys tilaanded ham Døden. Men han var lykkelig, ja, Poesien belønner sin Dyrker; Nu i sin evige Fred sorklaret han svæver omkring os, Venskab ham osfrer og længe skal ossre ham hædrende Veemod.

^en rette, dybe Kjærlighed.

Den rette, dybe Kjærlighed, Den varer evig, evig ved. O lad mig døe! jeg srygter ei, Naar du er til, saa lever jeg: Døer du ^ nuvel, som Himlen vil! Du lever dog, naar jeg er til; Og døe vi sammen — evigtroe ^r Sjælene i Dødens Ro. Foraaret 18^.

Uugdomsmod.

Hvad der huer mig ved Skoven? ^ensomhed! en srodig Grund! Hun er kjælen^ jeg sorvoven; ^t Par Iordbær; Mund paa Mund.

Havet? ^ Har vel muntre Drenge Nogen bedre Gyngehest? Manken kan mod Skyen trænge, Knalder høit den stærke Blæst. Lynet? ^ Ha, Guds egen Landse! Selv den Høie lærer os, Djærvt sorsvare Modets Skandse Og at byde Faren Trods. Fik jeg Bjerge brat at skue? — Nu, dem saae jeg aldrig end. Til en Skammel kan de due; ^r der Viin, sølg med derhen! Stjernerne? ^ O skjønne Frugter! Sove Natten bort, gjør Fæ; See hvor Grenen lyst sig bugter! Hvilket herligt Iuletræ! Maanen? ^ Som min hulde Pige, Skjøndt i Skjul, dog røber sig Under Lagnets bløde Flige, Saadan huer Maanen mig. Rosenbuske, Liliens Blommer, Brudelys i blanke Kjær? — Sødt at stirre paa en Sommer, Naar den Skjønne ei er nær. Drosler, Lærker, Nattergale? ^ Hør, mig huer deres Spil, ^ Naar jeg vil om elskov tale ^ller skrive Piger til.

Piger selv? ^ Saa stop dog, Kjære! Husk, et Ordsprog lyder saa: Narren tidt kan spørge mere, ^nd en Klog kan svare paa.

O hulde ^romme^ smigrende og sode.

O hulde Drømme, smigrende og sode, Som Pigens Sjæl og Ungersvendens Tanke, Naar ømme Savn og Anelser sig sanke, Saa lønliglet og saa phantastisk søde! J, alle unge Ønskers Morgenrøde, Skjøndt mange ældre Pligter til en Anke! I Anstødsstene sor den kloge Tanke! Ieg flygted eder længe som en Brøde. Thi Iorden glemmer jeg sor eders Himmel, Og Dagens Kald sor eders Astenblaane: Min Lampe nu gik ^ ud ^ I var min Maane. Men jeg var glad i eders ^nglevrimmel ; Der er bestandig hos mig jo min Pi^e, Det var hun aldrig i det Virkelige.

Piger selv? ^ Saa stop dog, Kjære! Husk, et Ordsprog lyder saa: Narren tidt kan spørge mere, ^nd en Klog kan svare paa.

O hulde ^romme^ smigrende og sode.

O hulde Drømme, smigrende og sode, Som Pigens Sjæl og Ungersvendens Tanke, Naar ømme Savn og Anelser sig sanke, Saa lønliglet og saa phantastisk søde! J, alle unge Ønskers Morgenrøde, Skjøndt mange ældre Pligter til en Anke! I Anstødsstene sor den kloge Tanke! Ieg flygted eder længe som en Brøde. Thi Iorden glemmer jeg sor eders Himmel, Og Dagens Kald sor eders Astenblaane: Min Lampe nu gik ^ ud ^ I var min Maane. Men jeg var glad i eders ^nglevrimmel ; Der er bestandig hos mig jo min Pi^e, Det var hun aldrig i det Virkelige.

23

Naar Letsind stiger, og min Troskab daler.

Naar Letsind stiger, og min Troskab daler, Det svage Hjerte truer med at strande: Jeg flygter til dit Helgenbilled, Hanne, A^vække atter Livets Idealer. Og i min Hjernes tranrige kanaler Dit Øie kafter Solskin, søde Hanne, Saa andre Folk kan see det paa min Pande, Hvor sig et Slags tungsindigt Maanskin maler. Til dit Portrait jeg sukker: „^i du straffe Min svære Synd paa Reiser og paa Baller; Men ved mit ^Hjertes Daarligheder skil mig!" ^ Og Tjeneren, som bringer mig min ^asse, Som jeg, paa Knæ for Helgeninden salder, Og Piger strømme, sor at see

dig, til mig.

^emis^hærerne.

Den Himmel, jeg har henrykt kaaret, Som Iordens, er i Tvillingkugler skaaret; Men de er blændende, ei blaae, Knn med en svag, en blaalig Aare paa. De har ei Sol, men vel en Kreds as Rødme, Der straaler Liv og sprudler S^dme; 23

Naar Letsind stiger, og min Troskab daler.

Naar Letsind stiger, og min Troskab daler, Det svage Hjerte truer med at strande: Jeg flygter til dit Helgenbilled, Hanne, A^vække atter Livets Idealer. Og i min Hjernes tranrige kanaler Dit Øie kafter Solskin, søde Hanne, Saa andre Folk kan see det paa min Pande, Hvor sig et Slags tungsindigt Maanskin maler. Til dit Portrait jeg sukker: „^i du straffe Min svære Synd paa Reiser og paa Baller; Men ved mit ^Hjertes Daarligheder skil mig!" ^ Og Tjeneren, som bringer mig min ^asse, Som jeg, paa Knæ for Helgeninden salder, Og Piger strømme, sor at see dig, til mig.

^emis^hærerne.

Den Himmel, jeg har henrykt kaaret, Som Iordens, er i Tvillingkugler skaaret; Men de er blændende, ei blaae, Knn med en svag, en blaalig Aare paa. De har ei Sol, men vel en Kreds as Rødme, Der straaler Liv og sprudler S^dme;24

Dem ingen Astronom betragter nøie, Men vel min Drengs det brune Øie. De dækkes stnndom as en Sky, Snart heelt, snart halvt ^ men den maa slye. For Storme har de intet Rum, Skjøndt bølgende som Havets Skum. Lynglimt man øiner ikke der ^ Kun af mit Kys et Rosenskjær. ^i Stjerner har de for en natlig Vanker, Men vel et Hjerte indenfor, som banker, Og som, naar Alt er Mulm, veileder Den tro og elskende Tilbeder.

omvendelse.

Der var en Tid, jeg troede ei paa Gud, Og havde intet Haab om evighed; Tilintetgjørelsens uhyre Ro Var mine mørke Tankers Ideal. Men siden jeg har følt en Lidenskab, Som den, jeg nu besjæles af: Har jeg begyndt at troe, der er en Gud, Og har det Haab, der er en evighed.

Enlhusiasme.

O jeg ændser ei mit Danmarks Flade Former, plumpe Grønhed ^ Hvor du vandrer om, Veninde, ^r et Ginnistan as Skjønhed. 24

Dem ingen Astronom betragter nøie, Men vel min Drengs det brune Øie. De dækkes stnndom as en Sky, Snart heelt, snart halvt ^ men den maa slye. For Storme har de intet Rum, Skjøndt bølgende som Havets Skum. Lynglimt man øiner ikke der ^ Kun af mit Kys et Rosenskjær. ^i Stjerner har de for en natlig Vanker, Men vel et Hjerte indenfor, som banker, Og som, naar Alt er Mulm, veileder Den tro og elskende Tilbeder.

omvendelse.

Der var en Tid, jeg troede ei paa Gud, Og havde intet Haab om evighed; Tilintetgjørelsens uhyre Ro Var mine mørke Tankers Ideal. Men siden jeg har følt en Lidenskab, Som den, jeg nu besjæles af: Har jeg begyndt at troe, der er en Gud, Og har det Haab, der er en evighed.

Enlhusiasme.

O jeg ændser ei mit Danmarks Flade Former, plumpe Grønhed ^ Hvor du vandrer om, Veninde, ^r et Ginnistan as Skjønhed. 24

Dem ingen Astronom betragter nøie, Men vel min Drengs det brune Øie. De dækkes stnndom as en Sky, Snart heelt, snart halvt ^ men den maa slye. For Storme har de intet Rum, Skjøndt bølgende som Havets Skum. Lynglimt man øiner ikke der ^ Kun af mit Kys et Rosenskjær. ^i Stjerner har de for en natlig Vanker, Men vel et Hjerte indenfor, som banker, Og som, naar Alt er Mulm, veileder Den tro og elskende Tilbeder.

omvendelse.

Der var en Tid, jeg troede ei paa Gud, Og havde intet Haab om evighed; Tilintetgjørelsens uhyre Ro Var mine mørke Tankers Ideal. Men siden jeg har følt en Lidenskab, Som den, jeg nu besjæles af: Har jeg begyndt at troe, der er en Gud, Og har det Haab, der er en evighed.

Enlhusiasme.

O jeg ændser ei mit Danmarks Flade Former, plumpe Grønhed ^ Hvor du vandrer om, Veninde, ^r et Ginnistan as Skjønhed.

Hvad er Alpesneens Hvidhed, Fuld af Sænkninger og Kupler, Mod din Arms, din Skulders Runding For en henrykt, eensom Grubler? I din Haarvæ^t hvilken Fylde! Tal mig ei om Skovens Ranker! Ved at løse disse Knuder ^ Føl hvordan mit Hjerte banker! Ha, du rødmer! Paa din Læbe Hvilke Roser! Hvo der saae dem, Om en Afgrund end sig aabned, Vover Livet for at naae dem.

Lokkerue.

O jeg synker hen i Tanker Ved at see paa dine Lokker, Sødere end Vinens Ranker, Fuldere end Skovens Klokker! Hvilke Anelser og Dramme I det Ringlende, det Vundne, I de slangesnoede Strømme, I det Løste, i det Bundne! Der kan Blikket henrykt samle, Sig sordybe, boltre, vugge Der kan Digtekonsten samle Hvad den bruger as det Smukke,

Hvad er Alpesneens Hvidhed, Fuld af Sænkninger og Kupler, Mod din Arms, din Skulders Runding For en henrykt, eensom Grubler? I din Haarvæ^t hvilken Fylde! Tal mig ei om Skovens Ranker! Ved at løse disse Knuder ^ Føl hvordan mit Hjerte banker! Ha, du rødmer! Paa din Læbe Hvilke Roser! Hvo der saae dem, Om en Afgrund end sig aabned, Vover Livet for at naae dem.

Lokkerue.

O jeg synker hen i Tanker Ved at see paa dine Lokker, Sødere end Vinens Ranker, Fuldere end Skovens Klokker! Hvilke Anelser og Dramme I det Ringlende, det Vundne, I de slangesnoede Strømme, I det Løste, i det Bundne! Der kan Blikket henrykt samle, Sig sordybe, boltre, vugge Der kan Digtekonsten samle Hvad den bruger as det Smukke,26

Og naar den har længe samlet, Som en Bi as Blomsterkrukken, Flyve langsomt til sin ^elle, Tung as Sødme, skjønhedsdrnkken.

^n deilig ^sten^ Stille^ solvklart Nandet^

^n deilig Asten! Stille, sølvklart Vandet! Vi roede langsomt hen, i Lundens Skygge, Sømaager fløi forbi os venligt trygge, Og hilfte os som Folk, der kom sra Landet. ^n Sværm Meduser steg og sank i Vandet. Men jeg var ør as Kjærlighed og Lykke; Ieg kunde hende kun i Haanden trvkke, Og vidste ei og tænkte ei paa andet. Da hvisked hun: „See Skyerne, du Søde, See Skoven, Søen, sjerne Bjerge drikke Den sidste Glands, glødende, purpurrøde!"

Tilgiv, Natur, jeg saae det dengang ikke; Isauras Kinder saa livsaligt gløde ^ Tilgiv jeg ændsed ei din Astenrøde!
26

Og naar den har længe samlet, Som en Bi as Blomsterkrukken, Flyve langsomt til sin ^elle, Tung as Sødme, skjønhedsdrnkken.

^n deilig ^sten^ Stille^ solvklart Nandet^

^n deilig Asten! Stille, sølvklart Vandet! Vi roede langsomt hen, i Lundens Skygge, Sømaager fløi forbi os venligt trygge, Og hilfte os som Folk, der kom sra Landet. ^n Sværm Meduser steg og sank i Vandet. Men jeg var ør as Kjærlighed og Lykke; Ieg kunde hende kun i Haanden trvkke, Og vidste ei og tænkte ei paa andet. Da hvisked hun: „See Skyerne, du Søde, See Skoven, Søen, sjerne Bjerge drikke Den sidste Glands, glødende,

purpurrøde!"

Tilgiv, Natur, jeg saae det dengang ikke; Isauras Kinder saa livsaligt gløde ^ Tilgiv jeg ændsed ei din Astenrøde! 27

Tag dette Kys og tusiud til, du Søde!

Tag dette Kys og tusind til, du Søde! Lad Øiet tale srit; Amor indskrænker Kun Stemmens plumpe Sprog, og i hans Lænker Kys og Omsavnelser er ingen Brøde. Io tiere sig vore Læber mode, Io meer beruust paa Ingenting jeg tænker. Min Prosa jeg til ^aneelliet skjænker, Og saa kan Riim og Vers elskværdigst gløde. Vel søler jeg, sor ^lskoosild tilsulde ^r Formen, skal den være reen og plastisk, Kun den, som dine Arme aabner, Hulde! Men for min Tænksomhed et Net jeg fletter, For mine Viisdomssuk et ret elastisk Og dog et smukt og snevert, i Sonetter.

^vad disse haandtryk, disse ^lik betyde^

Hvad disse Haandtryk, disse Blik betyde? Hvad Favntag egentlig og Kys vil sige? Det kan alene vore Hjerter, Pige, Du lille Nar, hvor kan det Hjernen bryde? Men naar jeg seer dig mine Kys sorbyde Og sor mit Øie, min Omfavning vige, Saa maa jeg gribe til det Kjedelige Og lade sra min Læbe Biisdom slyde. 27

Tag dette Kys og tusiud til, du Søde!

Tag dette Kys og tusind til, du Søde! Lad Øiet tale srit; Amor indskrænker Kun Stemmens plumpe Sprog, og i hans Lænker Kys og Omsavnelser er ingen Brøde. Io tiere sig vore Læber mode, Io meer beruust paa Ingenting jeg tænker. Min Prosa jeg til ^aneelliet skjænker, Og saa kan Riim og Vers elskværdigst gløde. Vel søler jeg, sor ^lskoosild tilsulde ^r Formen, skal den være reen og plastisk, Kun den, som dine Arme aabner, Hulde! Men for min Tænksomhed et Net jeg fletter, For mine Viisdomssuk et ret elastisk Og dog et smukt og snevert, i Sonetter.

^vad disse haandtryk, disse ^lik betyde^

Hvad disse Haandtryk, disse Blik betyde? Hvad Favntag egentlig og Kys vil sige? Det kan alene vore Hjerter, Pige, Du lille Nar, hvor kan det Hjernen bryde? Men naar jeg seer dig mine Kys sorbyde Og sor mit Øie, min Omfavning vige, Saa maa jeg gribe til det Kjedelige Og lade sra min Læbe Biisdom slyde.28

Vid da: endeel kan Stemmen tolke fyudigt Og med poetisk Krast sra Hjertet vælte, Men noget dog, det Sødeste, slet ikke. Og dersor Læber, Arme, Barm og Blikke ^ Hvad skal jeg kalde det? de sammensmelte Til et Slags Tungemaal, saa stumt som yndigt.

^aa hiue Steue stod hun.

Paa hine Stene stod hun, Letsvævende, den Søde ^ ^ndnu i Astensolen Seer jeg dem sjernt at gløde. Ved denne frosne, stive Indsø stod hun, den Smukke ^ Hvo havde tænkt, at Søen ^ndnn vel kunde sukke? Ved disse hule Pile Tog hun engang sit Sæde Ieg seer dem end halvdøde I ^ensomheden græde. Og jeg ^ jeg, som var borte Og neppe modtog Breve ^ Hvo havde tænkt, at jeg vel ^ At jeg endnu kan leve? 28

Vid da: endeel kan Stemmen tolke fyudigt Og med poetisk Krast sra Hjertet vælte, Men noget dog, det Sødeste, slet ikke. Og dersor Læber, Arme, Barm og Blikke ^ Hvad skal jeg kalde det? de sammensmelte Til et Slags Tungemaal, saa stumt som yndigt.

^aa hiue Steue stod hun.

Paa hine Stene stod hun, Letsvævende, den Søde ^ ^ndnu i Astensolen Seer jeg dem sjernt at gløde. Ved denne frosne, stive Indsø stod hun, den Smukke ^ Hvo havde tænkt, at Søen ^ndnn vel kunde sukke? Ved disse hule Pile Tog hun engang sit Sæde Ieg seer dem end halvdøde I ^ensomheden græde. Og jeg ^ jeg, som var borte Og neppe modtog Breve ^ Hvo havde tænkt, at jeg vel ^ At jeg endnu kan leve? forgjæves ^

Forgjæves! Min Længsel Kun søger de Lokker, Hvis bruunlige Trængsel Din Tinding omflokker. Forgjæves! Min Tanke Kun vandrer og leder Om Lokkernes Ranke, Du fletter og breder. Forgjæves! forgjæves! Min Uro, min Længsel ^i finder sin Hvile I Skyernes Trængsel. Forgjæves! sorgjæves! Min Længsel, min Vaande ^i sinder

sin Lindring I Blomsternes Aande. Forgjæves! sorgjæves! ^i Mylder as Vinen, ^i kjølige Druer Formindske mig Pinen. Forgjæves! Min Tanke Sig ængster og vaander; Kun Dust as en Ranke ^ Din Haarloks ^ jeg aander.Forgjæves! ^en Ranke, Som dulmer min Smerte, Omslynger, du Slanke, Din Barm og dit Hjerte. Forgjæves! Ieg søger Hiin Sødme, som brænder Hos dig allevegne Paa Mund og paa Hænder. Forgjæves ! forgjæves ! Den Snoening, den Knude, Ieg ønsked at løse, ^r langt sra min Pude.

^udes dokker.

I Skovenes lune, Dæmrende Tætning Omgav mig den brune, Knudrede Fletning. Mig svalte det Mylder As Løvet, som kruset Og ringlende sylder Solsiden as Huset. Blandt slingrende, bløde Slyngplanter og Ranker, Der sank mig imøde, Ieg samled i Tanker.

Forgjæves! ^en Ranke, Som dulmer min Smerte, Omslynger, du Slanke, Din Barm og dit Hjerte. Forgjæves! Ieg søger Hiin Sødme, som brænder Hos dig allevegne Paa Mund og paa Hænder. Forgjæves ! forgjæves ! Den Snoening, den Knude, Ieg ønsked at løse, ^r langt sra min Pude.

^udes dokker.

I Skovenes lune, Dæmrende Tætning Omgav mig den brune, Knudrede Fletning. Mig svalte det Mylder As Løvet, som kruset Og ringlende sylder Solsiden as Huset. Blandt slingrende, bløde Slyngplanter og Ranker, Der sank mig imøde, Ieg samled i Tanker.

31

Paa Skyer jeg stirred, Hvis drivende Mængde, Sortkrøllet, sorvirret, Om Maanen sig trængte; Paa Tangen, der løstes Og slynges tilside, Hvor Bølgerne kløstes Skummende hvide; Paa hvirvlende Vover Fra Fossen, som salder Henslørende over Blegrøde Koraller; Paa mørke Aurikler, Paa dustende Klaser, Hvis Tykning sig vikler Om blændende Vaser. ^ O pragtsuld tilvisse Den krøllede Trængsel — Meer yndigt, end disse, Dog søger min Længsel. ^n Fletning, som skilles I Stramninger mange, Der snoe sig, sorvildes, Omslyngende, lange — Som løses og bindes, Som bølger og ruller, Men ^ blødt om en Ovindes Sneehvide Sknlder.32

Ieg mindes ^ jeg mindes — Guldlokker, I sagre! O siig, hvor I sindes, O siig, hvor I flagre! Paa Søen — i Haven ^ Ieg søger og leder ^ I Skoven — i Graven Hvor sinder jeg e^er?

Laudet drog jeg vide om.

Landet drog jeg vide om I min sattige Hue. Gav mig Gud en Mand, Blev jeg en sornem Frue. ^ Gik jeg under Lide, Vilde baade Peer og Povl Navnet paa Manden vide. Ødeland hedder min Mand, Næsegruus hedder mit Huus, Tyg i Ro hedder min Ko, Tryne siin hedder mit Sviin, Fattig paa Haar hedder mit Faar, Vrikkemaas hedder min Gaas, Snadderivand hedder min And, Karl sor sin Hat hedder min Kat, Bjæsfemund hedder min Hund, Pat paa Sut hedder min Glut, 32

Ieg mindes ^ jeg mindes — Guldlokker, I sagre! O siig, hvor I sindes, O siig, hvor I flagre! Paa Søen — i Haven ^ Ieg søger og leder ^ I Skoven — i Graven Hvor sinder jeg e^er?

Laudet drog jeg vide om.

Landet drog jeg vide om I min sattige Hue. Gav mig Gud en Mand, Blev jeg en sornem Frue. ^ Gik jeg under Lide, Vilde baade Peer og Povl Navnet paa Manden vide. Ødeland hedder min Mand, Næsegruus hedder mit Huus, Tyg i Ro hedder min Ko, Tryne siin hedder mit Sviin, Fattig paa Haar hedder mit Faar, Vrikkemaas hedder min Gaas, Snadderivand hedder min And, Karl sor sin Hat hedder min Kat, Bjæsfemund hedder min Hund, Pat paa Sut hedder min Glut,^7

Reent sor Skarn hedder mit Barn, Pokker er løs min Tjenestetøs, Skruegal hedder min Ka^l, Kirkefane hedder min Hane, Sorte Hoppe hedder min Loppe, Bær dit Kors hedder mit Hors, Lad mig syde hedder min Gryde, Perlebønne hedder min Høne, Silkelok hedder min Rok, See hvor smuk hedder min Buk, Hjelp, vor Herre! hedder min Kærre, Sommerlæ hedder mit Træ.

^en Kloge og den ^ale.

Paa en sorsigtig valgt Spadseretour Som sor at nyde sri ^Lust og Natur — Ledsagede en Mand, der var bekjendt som klog Og vilde undgaae Opsigt ved et tvungent Tog, Sin Ven, der alt i flere Aar var gal, I Stilhed hen til det fornødne Galehospital. De meldtes begge to, som det sig hør og bør, Og traadte ind sor Husets Direeteur. Den .Gale, der, som alle Gale, var Den, som Vor Herre bedst sor Tungebaandet skar, Han — ester de sornødne Buk — Tog Ordet sørst og sagde med et Suk, Idet han peged paa sin Ven: „De seer Der en Ulykkelig ^ lad mig ei sige meer!

2 ^7

Reent sor Skarn hedder mit Barn, Pokker er løs min Tjenestetøs, Skruegal hedder min Ka^l, Kirkefane hedder min Hane, Sorte Hoppe hedder min Loppe, Bær dit Kors hedder mit Hors, Lad mig syde hedder min Gryde, Perlebønne hedder min Høne, Silkelok hedder min Rok, See hvor smuk hedder min Buk, Hjelp, vor Herre! hedder min Kærre, Sommerlæ hedder mit Træ.

^en Kloge og den ^ale.

Paa en sorsigtig valgt Spadseretour Som sor at nyde sri ^Lust og Natur — Ledsagede en Mand, der var bekjendt som klog Og vilde undgaae Opsigt ved et tvungent Tog, Sin Ven, der alt i flere Aar var gal, I Stilhed hen til det fornødne Galehospital. De meldtes begge to, som det sig hør og bør, Og traadte ind sor Husets Direeteur. Den .Gale, der, som alle Gale, var Den, som Vor Herre bedst sor Tungebaandet skar, Han — ester de sornødne Buk — Tog Ordet sørst og sagde med et Suk, Idet han peged paa sin Ven: „De seer Der en Ulykkelig ^ lad mig ei sige meer!

234

Hans hele Slægt, jeg selv, vi skal Taknemligen erkjende det, isald De kan igjen sorskasse Manden Det saa Nødvendige" ^han pegede paa Panden^; „Al Skaansomhed, al Hjelp, Hr. Direeteur, Alt som anvendes skal og bør ^ Tilgiv, De veed det bedst; Men her" ^han lagde Haanden paa sin Vest^, „Her banker noget, som — skjøndt med Bekymring ^ trygt Betroer en Ven til Deres Konst og Kløgt." Den Kloge hostede, han smilede, blev stum, Bisaldt den Gales Snak med et ironisk Hum , Gav Vink og Øiekast, besaae Lidt haanligt Neglene, udbrød tilsidst: „Haahaa!" Men Direeteuren, han, som ei omsonst Var routineret i sin Konst, Trak Klokkestrengen blot, Og sagde til den Gale: „Godt!" Den Gale bukkede og gik sin Vei. „Gudsdød! Han er den Gale, ikke jeg!" Udbrød nu pludselig den kloge Mand; „Stop ham! han er sra sin Forstand." „Det veed jeg nok," gjensvarte ham med Kulde Og med et høfligt Smiil den tillidsfulde, Med Ordner deeoreerte Direeteur, Der havde seet saa mange Gale sør; „Det veed jeg nok, min Ven! men kom, Her er et Værelse, behag at see Dem om. Vi tales nærmere, vi to. Adieu! ^ Før ham i Me^aninen Litra Ø!" Den Kloge sørtes bort, fik sit Lukas , Sin Bri^, sit tynde Øl; han gav3^

^ Forklaringer, Beviser, truede, blev grov — Man svarede blot med en ^nde Toug. Og ved en smal Diæt, ved Prygl, som han fik tidt, Forsvandt hans Raseri lidt ester lidt; Han troede selv tilsidst, at han var gal, Og døde i det samme Galehospital. Den Gale, som gik sri, blev en sornustig Mand Og hængte sig om nogle Aar med fuld Forstand. Det kan enhver as os imellem hænde, Det Gale sra ^et Kloge ei at kjende.

Tidlig Skilsmisse.

Det var der aarle Morgen, I Teltet stod Dragonen Og vikled Purpurskjærset Om Livet paa Baronen. Og rakte ham hans Pallask, Hans Hjelm med Hestehalen, Saa blank, som var den nylig Hentet i Vaabensalen. Og førte frem hans Ganger, Den lysebrune, høie, Der vendte mod sin Herre Det melankolske Øie.

3^ 3^

^ Forklaringer, Beviser, truede, blev grov — Man svarede blot med en ^nde Toug. Og ved en smal Diæt, ved Prygl, som han fik tidt, Forsvandt hans Raseri lidt ester lidt; Han troede selv tilsidst, at han var gal, Og døde i det samme Galehospital. Den Gale, som gik sri, blev en sornustig Mand Og hængte sig om nogle Aar med fuld Forstand. Det kan enhver as os imellem hænde, Det Gale sra ^et Kloge ei at kjende.

Tidlig Skilsmisse.

Det var der aarle Morgen, I Teltet stod Dragonen Og vikled Purpurskjærset Om Livet paa Baronen. Og rakte ham hans Pallask, Hans Hjelm med Hestehalen, Saa blank, som var den nylig Hentet i Vaabensalen. Og førte frem hans Ganger, Den lysebrune, høie, Der vendte mod sin Herre Det melankolske Øie.

3^36

Og i de brede Hylstre, De guldbrodeerte , satte Hans sorte Rytternæver Pistolerne, skarpladte. Og langsomt steg i Sadlen Den adelige Fændrik Og sagde til Dragonen Med sagte Stemme: „Hendrik! Ifald jeg ikke kommer Igjen — som nok kan være ^^ Besørg mig disse Breve Han gav sin Hest as Sporen, Ildgnister fløi sra Hoven; De sorte Krager svang sig Med Skrig op over Skoven.

Der saldt et Skud langtborte — Og eet endnu — ei slere; Men paa den lyse Hvælving Steg Solen meer og mere.

Det blev den mørke Asten, Fra Slottet ned i Dalen De høie Vindver straalte Og kasted Lys sra Salen. Orkestret lød. Mundskjænken Sig gjennem gyldne Haller Med Purpurvinen trængte I sunklende Krystaller. ^37

Den unge Frøken, yndig, Skjøn som en Bajadere, Slap pludselig i Dandsen Sin sorte ^avaliere. Hun lyttede, hun hørte ^ Hun hørte det alene ^n sagte Lyd langtborte, ^t Trav paa Broens Stene. Hvor fteg og sank de runde, De liliehvide Skuldre! Hun hørte ei Trompeten, ^i Paukens Hvirvler buldre. Hun kikkede fra Ruden Ud i det natlig Dunkle ^ Hun saae i Slottets Gjenskin ^n Hjelm, et Kyrads funkle. I hendes Løb paa Trappen Guldkammen fløi af Haaret, Den hele Blomstersletning, Hun nylig havde baaret. Det var ei ham, hun vented; Med Sorgens Budskab skrevet I stne mørke Miner Dragonen bragte Brevet. Hun rev det sra hinanden ^ Hun svimled ^ saldt som knuset ^ Man sinder intet Marmor Deiligere strakt i Gruset. ^38

Det er den aarle Morgen, Det røde Skjær af Solen Farver den gamle Frøken, Som slumrer i Lænestolen. Ferskentræerne blomstre Og Mandlerne i Haven; Men hendes Hnd er salmet Som Alabast paa Graven. Der staaer et Liigvers skrevet I Furerne paa Panden, Og sine blege Hænder Hun solder i hinanden. Medynksom Kakaduen Det gule Hoved bukker, Betragter sin Veninde Og glemmer reent sit Sukker. Paa Væggens røde Damask ^t stort Portrait sig strækker, Og Blomsterurnen yndigt Mod det s^t Indhold rækker. Der staaer han, som han leved, Med Øiets blaa emaille, Med Purpurskjærset viklet Omkring den smekkre Taille; Med disse sriske Læber, Med disse Lokkers Vrimmel, ^n Skabning suld as Ungdom, Uskyldighed og Himmel;3^

Men med et Smiil paa Læben, Som sknlde det udtrykke: O elsk mig kun, men vid, at Ieg er en Drøm, en Skygge!

Jeg vilde mig udride.

Ieg vilde mig udride Alt sor min Kjærestes Dør; Hun saae mig alt saa vide, Under den grønne Lide, Slog i sin Haand: „See der! Der kommer min Hjertenskjær!" Trav, Ganger, trav! Ieg sporede min Abildgraa, Ieg lod til hende staae; Ieg hilste, som jeg burde, Ieg talte, som jeg turde: „Min Skat, mit søde Liv! Hvad har I sor Tidssordriv?" ^ Trav, Ganger, trav! Fra Hesten sprang jeg ned Og bandt den ved et Led. Ieg tog min Glut om Livet, Lang Tid var os ei givet, Kaalhaven var saa varm, Der gik vi Arm i Arm. Trav, Ganger, trav! 3^

Men med et Smiil paa Læben, Som sknlde det udtrykke: O elsk mig kun, men vid, at Ieg er en Drøm, en Skygge!

Jeg vilde mig udride.

Ieg vilde mig udride Alt sor min Kjærestes Dør; Hun saae mig alt saa vide, Under den grønne Lide, Slog i sin Haand: „See der! Der kommer min Hjertenskjær!" Trav, Ganger, trav! Ieg sporede min Abildgraa, Ieg lod til hende staae; Ieg hilste, som jeg burde, Ieg talte, som jeg turde: „Min Skat, mit søde Liv! Hvad har I sor Tidssordriv?" ^ Trav, Ganger, trav! Fra Hesten sprang jeg ned Og bandt den ved et Led. Ieg tog min Glut om Livet, Lang Tid var os ei givet, Kaalhaven var saa varm, Der gik vi Arm i Arm. Trav, Ganger, trav!4^

Bag Hyld og broget Bønne I Græsset sad vi godt Og sang de gamle, kjønne Maiviser i det Grønne, Til Øiet blev os vaadt Over onde Tungers Spot Trav, Ganger, trav!

^rømmeverdueu.

Drømme! Hvad vil Mængdens Tale sige, At de korte, lette Drømme Ikke er det Virkelige? Dette

Vil enhver iblandt os vide, At det Stygge og det Slette ^r i Livet det Solide. . Vige Dersor skal det plumpt Reelle! Ieg mod Drømmens Himmelstige Vil mit unge Hoved hælde. Drømme ! Lad sra eders Skygge- Rige englene imod mig strømme — Vær for mig det Virkelige! 4^

Bag Hyld og broget Bønne I Græsset sad vi godt Og sang de gamle, kjønne Maiviser i det Grønne, Til Øiet blev os vaadt Over onde Tungers Spot Trav, Ganger, trav!

^rømmeverdueu.

Drømme! Hvad vil Mængdens Tale sige, At de korte, lette Drømme Ikke er det Virkelige? Dette

Vil enhver iblandt os vide, At det Stygge og det Slette ^r i Livet det Solide. . Vige Dersor skal det plumpt Reelle! Ieg mod Drømmens Himmelstige Vil mit unge Hoved hælde. Drømme ! Lad sra eders Skygge- Rige englene imod mig strømme — Vær for mig det Virkelige! 41

Liigklokkerne.

Hør Dødens Klokker kime! See Sørgeskaren vandre! Kom, lad os samlet skride Til Graven med hverandre! Du Lykkens Barn, der synes, Rødmusset som en Dukke, At ligge evig pyntet I din duunbløde Vugge — Du Olding, træt as Arbeid, Som nys, i Hytte^valmen, De tunge Lemmer strakte Med Vee og Værk paa Halmen Skjøn Iomsru, du, som dækkes. Af Alderdommens Rynker, Og, liig et gustent ^ble, I Moderjorden synker Og du, ved Nattelampen, Med Pen og Bog i Haanden, Du Alvors-Mand, som grubler, Og som besværger Aanden ^ Og alle I, som efter .Det ftore Intet iilte, Hvorover I med Rette I lyse Timer smiilte ^42

Naar fandtes hvad I føgte? Siig, naar blev Maalet truffet? Hvem har ^ svar mig oprigtig — Hvem har ei Livet skusfet? Hvo naaede til de ^gne, Hvor Sandhedskilden. strømmer? Hvo søler ei, lysvaagen, Med Gysen, at han drømmer? Hvo venter ei ^ nedhugget, Lemlæstet og sorblødet ^ I Kamp mod Livets Ovaler Med Længsel Naadestødet?

Taarerne.

^n nysudsprungen Rose Var i mit Knaphul stukken, Varmt brændte Morgensolen, Paa Græsset glimred Duggen. Dog var mit Sind sormørket, Ieg sølte Graaden trænge Sig frem og tunge Perler Langs Øielaaget hænge. I dem var ikke Duggens Husvalelse og Lethed, I dem var Hjertekvalens Vellystig bløde Træthed. 42

Naar fandtes hvad I føgte? Siig, naar blev Maalet truffet? Hvem har ^ svar mig oprigtig — Hvem har ei Livet skusfet? Hvo naaede til de ^gne, Hvor Sandhedskilden. strømmer? Hvo søler ei, lysvaagen, Med Gysen, at han drømmer? Hvo venter ei ^ nedhugget, Lemlæstet og sorblødet ^ I Kamp mod Livets Ovaler Med Længsel Naadestødet?

Taarerne.

^n nysudsprungen Rose Var i mit Knaphul stukken, Varmt brændte Morgensolen, Paa Græsset glimred Duggen. Dog var mit Sind sormørket, Ieg sølte Graaden trænge Sig frem og tunge Perler Langs Øielaaget hænge. I dem var ikke Duggens Husvalelse og Lethed, I dem var Hjertekvalens Vellystig bløde Træthed.^3 ^ Ieg lod dem roligt rinde, Som naar en Syg seer Straalen As Armens Blodkar springe Rødtskummende i Skaalen. Ieg græder ikke oste, Men paa de fagre Planter Faldt Taarerne og fnnkled Som Duggens Diamanter; Og kunde ikke skjelnes, Skjøndt fra den bedske Kilde, Fra hine himmelsaldne, Forfriskende og milde, Med alle Regnbufarver, Snart himmelblaa^ st^art gule. Ieg kunde ikke Smilet Paa mine Læber skjule. ^ Henveired^, forsvundne, Bortkyssede as Solen Var Taarerne, som glimred Paa Græsset og Violen. O, det er Hjertekvalens Bestandige Historie, Den har sin Martyr- Time, Den har sin Helgenglorie. Gistdrikkens fyldte Bæger, Med Rædsel sørt til Munden, Det dufter som en Balsam, Naar det er tømt til Bunden. 44

frøerne.

„Hvor her er smukt ved Vandet, Hvor speiler klart sig Iollen, Den grønne Kant as Landet, ^ j^ og Parasollen! Og

Frøerne ^ de kvække; Op as den blanke Flade De Hovederne strække Saa stille, sjæleglade. Og deres Mund staaer aaben, Og deres Øine spille, Som om de Himlen drikke Og Solen synke vilde." Men seer du Storken vade Og løste op as Dyndet Parviis de Sjæleglade? Gud veed, hvad de har syndet. De sluges as den Grumme. Man skulde troe, sorskrækket Ved denne ^atastrophe Ophørte Foraars^ vækket. Men nei, deslige Seener, Skjøndt blodige og tunge, ^r just Naturens Orden. Hør, hvor de andre sjunge! 4^

Morgeu^Situatiou. ^

De muntre Araknider I Morgenluften spinde.

Ved Kilden sig sorsrisker ^n Hyrde og hans Ovinde. Han har, til Værn mod Solen, Sin Isses sorte Totter Og sine nøgne Fødder Indsvøbt i stive Maatter. Hun synker træt paa Stenen, Med Barnet ve^ sin Side, Hvis Hænder i den tomme Brødposes Folder slide. Han løster atter Aaget, Som truer med at knække; Hun skyder Trillebøren, Som Hunden hjelper trække. Om sine brune Skuldre Har hun et sattigt Stykke Og paa den unge Pande Kun Svedens Perlesmykke. Solheed gaaer Veien opad; Men deres Krast er hærdet, Og i de mørke Øine Staaer Glæden usorsærdet. 46

^e legeude ^øru.

O Børn, I Støiende, som gjør mig Huset, Med al sin Sneverhed, saa bredt og stort! Hvor oste har mig eders Leg beruset Og til et Barn igjen lyksaliggjort! O jeg betragter med veemodig Glæde Ham med sin Pidsk, sin Tromme og sin Støi, Og hende, denne Blomstrende og Spæde, Glad ved sin Vugge og sit Dukketøi. Maae ikke vore bedste Venner taale Vor egoismes kjedelige Støi? Og see vi ikke Vognes Blik at straale, Som denne Lilles, ved et Legetøi? Naar var jeg klogere, naar var jeg bedre, ^nd I med ^ders sagre Uskyldsstand? Og kom jeg videre, end mine Fædre, I dette Skyggernes og Tvivlens Land? Leg eders Leg! I kan, som jeg, behøve ^n Tumleplads sor eders Luner smaa; Det samme Børneværk vi alle øve, Vi støie, larme, sukke og sorgaae. 47

Jeg havde faaet ^rev fra dig, Nanette^

Ieg havde saaet Brev sra dig, Nanette! Ieg var, begriber du, i Himmerige: ^ I næste Uge, du Guddommelige! O min Henrykkelse, den kan du gjætte. Den samme Dag en smidig, svai Brunette, ^n Slangebygning, sristede med slige Forføreriske, altfor tydelige Hvordan skal jeg forklare dig det Rette? Var det den fagte Vuggen af Karethen? Laae det i Maanen? eller i kometen? Var det ^ontourerne af Silkekjolen? ^n Sympathie ^thi hun var polske med Polen? Alt gik i eet ^ du ^ hun ^ min Troskab! Himmel, Hvor man kan være svag og hjertesvimmel!

O sode Kone^

O søde Kone! Du fjerne, i de danske Lunde! Dig kalder jeg ^ o kan du høre? O Himmel, hvis du kunde! Min søde Kone! Du fjerne, med din Dreng ved Haanden! ^t Kys! o tag det fra min Læbe! Tag af mit Hjerte Aanden! 47

Jeg havde faaet ^rev fra dig, Nanette^

Ieg havde saaet Brev sra dig, Nanette! Ieg var, begriber du, i Himmerige: ^ I næste Uge, du Guddommelige! O min Henrykkelse, den kan du gjætte. Den samme Dag en smidig, svai Brunette, ^n Slangebygning, sristede med slige Forføreriske, altfor tydelige Hvordan skal jeg forklare dig det Rette? Var det den fagte Vuggen af Karethen? Laae det i Maanen? eller i kometen? Var det ^ontourerne af Silkekjolen? ^n Sympathie ^thi hun var polske med Polen? Alt gik i eet ^ du ^ hun ^ min Troskab! Himmel, Hvor man kan være svag og hjertesvimmel!

O sode Kone^

O søde Kone! Du fjerne, i de danske Lunde! Dig kalder jeg ^ o kan du høre? O Himmel, hvis du kunde! Min søde Kone! Du fjerne, med din Dreng ved Haanden! ^t Kys! o tag det fra min Læbe! Tag af mit Hjerte Aanden!48

Din lille Pige, Løst hende høit, høit op i Lusten, Som jeg Orangeblomsten løster! Kan du sornemme Dusten? Lad Kammen salde, Lad Lokkerne om Halsen rulle! Ieg sinder dog .blandt dem din Nakke, Den blomstrende, den

sulde! Luk kun dit Øie, Lad Børnene i Drømme græde, Lad Lampen slukkes, Stuen mørknes, J^ ^ j^ tilstede! Dig Nattens Skygger Forgjæves kun at skjule stræbe, Halvdrømmende,^ henrykt mig møder Dit Bryst, din Arm, din Læbe. Dresden, ^en 18^e ^lugu^ 18^.

Mlu Elskte^ Orglet touer.

Min ^lskte! Orglet toner ^ O, den eatholske Sang, Jeg kan den ei beskrive; Hørte du den engang! Jeg ligger syg i karlsbad, Men meest as Længsel og Vee. Det er saa længe siden, Jeg kan ei de Kjære see. 48

Din lille Pige, Løst hende høit, høit op i Lusten, Som jeg Orangeblomsten løster! Kan du sornemme Dusten? Lad Kammen salde, Lad Lokkerne om Halsen rulle! Ieg sinder dog .blandt dem din Nakke, Den blomstrende, den sulde! Luk kun dit Øie, Lad Børnene i Drømme græde, Lad Lampen slukkes, Stuen mørknes, J^ ^ j^ tilstede! Dig Nattens Skygger Forgjæves kun at skjule stræbe, Halvdrømmende,^ henrykt mig møder Dit Bryst, din Arm, din Læbe. Dresden, ^en 18^e ^lugu^ 18^.

Mlu Elskte^ Orglet touer.

Min ^lskte! Orglet toner ^ O, den eatholske Sang, Jeg kan den ei beskrive; Hørte du den engang! Jeg ligger syg i karlsbad, Men meest as Længsel og Vee. Det er saa længe siden, Jeg kan ei de Kjære see.1^65

O siig: min Hauge derhjemme, De mange Blomster smaa, Som selv jeg planted og saaede, De myldre vel hvide og blaae? Og røde vel derimellem, Purpurne som mit Blod, Og dustende som mit Hjerte, Der aldrig dig sorlod! Og Børnene ^ o jeg kan ei, Ieg kan ei skrive det — De løbe vel om og lege Og blomstre og more sig ret? ^ Og sige de aldrig til dig O siger ^arl ei tidt: „Men hvor er Faer dog henne, Kommer han ikke lidt?" Og du ^ naar Lyset er slukket, Og du sover den sørste Blund, Hvo kommer sagte i Stuen Og vækker og kysser din Mund? ^arlsbab 18^.

^alvise.

Deres Skaal, De, hvis Maal ^r den vigtige Sag At gjøre ved Kjærlighed Gavn! o ja! 1^65

O siig: min Hauge derhjemme, De mange Blomster smaa, Som selv jeg planted og saaede, De myldre vel hvide og blaae? Og røde vel derimellem, Purpurne som mit Blod, Og dustende som mit Hjerte, Der aldrig dig sorlod! Og Børnene ^ o jeg kan ei, Ieg kan ei skrive det — De løbe vel om og lege Og blomstre og more sig ret? ^ Og sige de aldrig til dig O siger ^arl ei tidt: „Men hvor er Faer dog henne, Kommer han ikke lidt?" Og du ^ naar Lyset er slukket, Og du sover den sørste Blund, Hvo kommer sagte i Stuen Og vækker og kysser din Mund? ^arlsbab 18^.

^alvise.

Deres Skaal, De, hvis Maal ^r den vigtige Sag At gjøre ved Kjærlighed Gavn! o ja!

I hvis Arm Livets Harm, Der har gjort os til Vrag, Forvindes, som Stormen i Havn! Gid den leve den unge, den venlige Flok, Hvem vort Livs Galopade og Glæde er nok!

eders Maal ^ Dersor Skaal! ^

er at sylde vort Savn I Venskabs og Kjærligheds Navn.

Men sorglem Ikke dem, Som ved Siderne staae; De sprang sordumstider dog med ^ o ja! Og endnu — See kun du De dog noget sormaae, De hoppe sorsigtig assted. Gid de leve, de Gamle, med Hæder og Held! Deres Ungdom var smuk, og de brugte den vel!

eders Maal — Dersor Skaal! ^

Var i Kjærligheds Navn At gjøre det høieste Gavn. Men især

er der her Iblandt Damerne een,

Hvis Skaal gjør lidt meer embarras ^ o ja! Gjør nu Plads,

Tag dit Glas!

Glædens Stemme er reen;

Vi synge et muntert Hurra!

Gid hun leve, den Kone, den venlige der, Hvis Geburtsdag sorsamled de yndige her! Blot sor det Har hun Ret Til vor Agtelse, ja Til et høit og et muntert Hurra! Og de Smaa, Som kan gaae, Og som ikke kan gaae, Og alle, du endnu kan faae ^ o ja! Og din Mand, Hvis Forstand Og Beværtning vi maae Venskabeligst finde saa saa ^ Alt det Godt, Alt det Smaat, Hvad du elsker, o ja Dets Skaal, Caroline, Hurra!

Og vor By, Som var ny, Men er gammel og graa, Paa Steder kun tækket med Straa ^ o ja! Og deri Alle vi, Baade Store og Smaa, Vor Lykke, vort Venskab bestaae!

Gid den trives og blomstre, den venlige By, Som, skjøndt gammel og skrøbelig, eengang var ny!

4^

Og deri Alle vi, Baade Store og Smaa, Gid altid vort Venskab bestaae! Den ^e februar 18^.

Skaaler ved et barselgilde.

Lad Sangens Toner raade! Tillad os, Deres Naade, Som huldt den Lille bar, Og du, som under Buen As Kirken smnkt holdt Huen, Og I, som Vidner var Halleh, Halloh, Halleh, Halloh! Tillad os, ^ders Skaal! Før Vinen er nddrnkken, Du, søde Glut i Vuggen, Modtag vort Vivat du! Du blomstre og du trives, Henrive og henrives, Bestandig srom som nu! Halleh, Halloh, Halleh, Halloh! Din Skaal, Maria, du! Det hælder nu mod Asten; Alt mørknes Druesaften Og alle Blomster smaa; Men her, hvor Venner hvilen

Og deri Alle vi, Baade Store og Smaa, Gid altid vort Venskab bestaae! Den ^e februar 18^.

Skaaler ved et barselgilde.

Lad Sangens Toner raade! Tillad os, Deres Naade, Som huldt den Lille bar, Og du, som under Buen As Kirken smnkt holdt Huen, Og I, som Vidner var Halleh, Halloh, Halleh, Halloh! Tillad os, ^ders Skaal! Før Vinen er nddrnkken, Du, søde Glut i Vuggen, Modtag vort Vivat du! Du blomstre og du trives, Henrive og henrives, Bestandig srom som nu! Halleh, Halloh, Halleh, Halloh! Din Skaal, Maria, du! Det hælder nu mod Asten; Alt mørknes Druesaften Og alle Blomster smaa; Men her, hvor Venner hvilen1^3

Og hvor Veninder smile, ^r Himlen altid blaa. Halleh, Halloh, Halleh, Halloh! Det vil vi drikke paa. De vilde Dyr i Skoven Og Skyens Fugl soroven, Hvo elsker ikke dem? Ak, Adlen er det samme Som Vildtet blandt det Tamme ^ ^t høit Halloh sor dem! Halleh, Halloh, Halleh, Halloh! ^t høit Halloh sor dem! Om Bonde eller Barde, Med Pen og med ^oearde, Minister eller Kok, I Pialter og i Kaabe Dog Arbeidssolk tilhobe — Din Skaal, du tamme Flok! Halleh, Halloh, Halleh, Halloh! Vor egen Skaal, Halloh! Vort Fædreland er stille Og tempereert og lille, Og vorder mindre vel; Og dersor ei saa ilde Ved et sagtmodigt Gilde At klinke paa dets Held. Halleh, Halloh, Halleh, Halloh! Vort Fædreland: dit Held!1^4

Før sig ved Salens ^nde De nye Voxlys tænde, ^n Skaal vo^ Konge god! Paa Statens lille Spidse Staaer en Monark tilvisse, Som han paa Naale stod. Halleh, Halloh, Halleh, Halloh! Ham styrke Druens Blod!

Lollaud til Frederik deu Sjette,

ved hans Gjennemreise den 1de Juni 1833.

Velkommen, Ven! Hil dig paa de smaa Øer i Havets bølgende Blaa! ^gen omsavner Bøgen, sin Søster, Og hilser med Grønt dig paa mine Kyster. Oste jeg speided sra blinkende Strand Seilet, som gled ved Himmelens Rand. Fuglene kaldte dig, Kilder og Bække Ak, men sorbi soer den ilende Snekke! Velkommen! Lad mig omsavne dig! Huld ^r dig hvert Straa, som groer as mit Muld! Marken dig bringer Nødtørstigheds-Hornet, Gyldent as Halmen, vægtigt as Kornet. Ikke sorsmaa hvad jeg byder dig! grib! Skoven har Træ til det dristige Skib. Pigerne række dig Krandsen as Roser, Marken et Landeværn, Kysten Matroser, 1^4

Før sig ved Salens ^nde De nye Voxlys tænde, ^n Skaal vo^ Konge god! Paa Statens lille Spidse Staaer en Monark tilvisse, Som han paa Naale stod. Halleh, Halloh, Halleh, Halloh! Ham styrke Druens Blod!

Lollaud til Frederik deu Sjette,

ved hans Gjennemreise den 1de Juni 1833.

Velkommen, Ven! Hil dig paa de smaa Øer i Havets bølgende Blaa! ^gen omsavner Bøgen, sin Søster, Og hilser med Grønt dig paa mine Kyster. Oste jeg speided sra blinkende Strand Seilet, som gled ved Himmelens Rand. Fuglene kaldte dig, Kilder og Bække Ak, men sorbi soer den ilende Snekke! Velkommen! Lad mig omsavne dig! Huld ^r dig hvert Straa, som groer as mit Muld! Marken dig bringer Nødtørstigheds-Hornet, Gyldent as Halmen, vægtigt as Kornet. Ikke sorsmaa hvad jeg byder dig! grib! Skoven har Træ til det dristige Skib. Pigerne række dig Krandsen as Roser, Marken et Landeværn, Kysten Matroser,

Herremænd Haanden! De bygge faa godt I mine Lunde det landlige Slot, Gavmilde, ædle, en Pryd for min Have ^ Dig vil de ligne, høihjertede, braves Kast et Par Blik bag Skovenes Blad! Paa Kampestene Forsædrene sad. See denne Bakke, omvæltet af Furen! Der dømtes fordum, midt i Naturen. See dem med Ro! Den Vrimmel, hvis Raab Bringer dig Hylding, har Tillid og Haab. Velkommen dersor! Selv jeg dig sølger ^resrygtssuld til min Grændse as Bølger.

oehlenschlager.

Gud denne Digtersjæl beskjærme! ^n Ruus af ham endnu jeg haaber; Thi der er flere Kræfter i hans Bærme, ^nd i de Andres Første-Draaber. februar 18^.

^mald, Oehleusehlager, ^aggeseu, ^uudtvig.

Paa Sengen skrev du det med Taarer tunge, Men Poesien greb dit Digt og sagde. Det er det bedste af den danske Tunge.

Herremænd Haanden! De bygge faa godt I mine Lunde det landlige Slot, Gavmilde, ædle, en Pryd for min Have ^ Dig vil de ligne, høihjertede, braves Kast et Par Blik bag Skovenes Blad! Paa Kampestene Forsædrene sad. See denne Bakke, omvæltet af Furen! Der dømtes fordum, midt i Naturen. See dem med Ro! Den Vrimmel, hvis Raab Bringer dig Hylding, har Tillid og Haab. Velkommen dersor! Selv jeg dig sølger ^resrygtssuld til min Grændse as Bølger.

oehlenschlager.

Gud denne Digtersjæl beskjærme! ^n Ruus af ham endnu jeg haaber; Thi der er flere Kræfter i hans Bærme, ^nd i de Andres Første-Draaber. februar 18^.

^mald, Oehleusehlager, ^aggeseu, ^uudtvig.

Paa Sengen skrev du det med Taarer tunge, Men Poesien greb dit Digt og sagde. Det er det bedste af den danske Tunge.

Herremænd Haanden! De bygge faa godt I mine Lunde det landlige Slot, Gavmilde, ædle, en Pryd for min Have ^ Dig vil de ligne, høihjertede, braves Kast et Par Blik bag Skovenes Blad! Paa Kampestene Forsædrene sad. See denne Bakke, omvæltet af Furen! Der dømtes fordum, midt i Naturen. See dem med Ro! Den Vrimmel, hvis Raab Bringer dig Hylding, har Tillid og Haab. Velkommen dersor! Selv jeg dig sølger ^resrygtssuld til min Grændse as Bølger.

oehlenschlager.

Gud denne Digtersjæl beskjærme! ^n Ruus af ham endnu jeg haaber; Thi der er flere Kræfter i hans Bærme, ^nd i de Andres Første-Draaber. februar 18^.

^mald, Oehleusehlager, ^aggeseu, ^uudtvig.

Paa Sengen skrev du det med Taarer tunge, Men Poesien greb dit Digt og sagde. Det er det bedste af den danske

Tunge.

Oehlenschläger

Fra den Tid Skjalde sang til Slagets Torden, Blev intet Drapa reist om Heltemodet Meer gjenlydvækkende end dit i Norden. Baggesen^ Du Lyrisksmidige, du Gistigstærke, Du Rimets musikalske Klapperslange, Hvem skulde ei din Trylleskjønhed mærke? Grundtvig. Jeg kan ei skjære Runerne saa hvasse, At de paa dig, som du dem vel fortjener, Og paa din store Bautasteen kan passe. Og alle J, som senere har sjunget, Saavidt som Danmark høines rundt og tunget, J er af hines qvad kun Efterrunget.

Resignation

Hvad skal den grønne Kuppels, De gyldne Straahalms Vippen? Og disse tusind Fugles evindelige Pippen? Og denne Himmelrunddeels Noksom bekjendte Flamme? Og dette Stjernemynster Igaar, idag det samme?

Oehlenschläger

Fra den Tid Skjalde sang til Slagets Torden, Blev intet Drapa reist om Heltemodet Meer gjenlydvækkende end dit i Norden. Baggesen^ Du Lyrisksmidige, du Gistigstærke, Du Rimets musikalske Klapperslange, Hvem skulde ei din Trylleskjønhed mærke? Grundtvig. Jeg kan ei skjære Runerne saa hvasse, At de paa dig, som du dem vel fortjener, Og paa din store Bautasteen kan passe. Og alle J, som senere har sjunget, Saavidt som Danmark høines rundt og tunget, J er af hines qvad kun Efterrunget.

Resignation

Hvad skal den grønne Kuppels, De gyldne Straahalms Vippen? Og disse tusind Fugles evindelige Pippen? Og denne Himmelrunddeels Noksom bekjendte Flamme? Og dette Stjernemynster Igaar, idag det samme?Og disse Skyer, som drive? Og disse Gjæs, som sværme? Og denne Glut, som syer Saa slittigt paa sit ^ne? Og denne Dreng, som læser I Sengen, neppe vaagen, Og sluger lærelysten Alt Sort paa Hvidt i Bogen Drøvtyggeriet over Hva^ Mennesker har øvet, Hvad de sra Arilds Tider Har myrdet og har røvet ^ Og hvilke gale Tanker I gammel Skrist kan søges, Og hvordan de, om muligt, Med nye kan sorøges ^ Hvad skal det Alt tilhobe? Hvad vil de Dyr, som raabe Fra Græsningen mod Himlen? Og Sjælene, som haabe? Gud veed det. Ieg har grublet I sin Tid nok derover. Nu lægger jeg mig heller I Skyggen hen og sover. Den ^de ^ril 18^. 1^8

Eu ^olsk Moder.

„Hvorhen, min unge Frue? Tyk Morgeutaagen ligger Om alle Promenader Og glimrende Boutiker. Og under Silkehatten Saa streng en Alvor skues, Som vilde du ved Smilet, Var det paa Læben, blues? Hvad trykker denne Terne, Som sølger dig, til Barmen? Hvad sor en kostbar Byrde, I Sha^vler svøbt, paa Armen?" „Sabinskis Søn du skuer, Hans Førstesødte, Spæde, Som jeg i Fredens Arme Undsan^ede med Glæde; Som under Hjertet laae mig Den borgen, da Pistolen Ieg rakte selv hans Fader Og bad ham døe sor Polen. Sabinskis Søn, min Herre! ^r svøbt i disse Sha^ler, Og med Sabinskis Frue Du her paa Gaden taler.

Ieg bar den søde Byrde, Dengang hans tappre Fader

Med dræbende Kartetsker

Forsvarte ^arskaus Gader. Og han blev sødt den Time,

Da jeg med Rædsel hørte, Til Fængslet man hans Fader Saaret i Lænker sørte. Seer du kastellets Mure? De grønne Bastioner? Og mellem Kuglestabler De rolige Kanoner? Imorgen, naar det dages I disse øde Gader, Saa lyder Sørgetrommen Saa skyder man hans Fader. Imorgen, naar det dages, Saa hvirvler Russens Tromme, Saa knalde deres Bøsser, Saa er hans Timer omme. Men sørend Døden vil jeg Mig til hans Fængsel liste, Og han skal see sin Arving For sørste Gang og sidste. De vilde ei, Sabinski! Tillade dig at skue Din lille Dreng, din Anton, Og din sorgrædte Frue^

Men deres onde Trusler Kan ei mit Mod sorskrække. Paa denne Rand as Volden Kan Fangen see os begge. Han seer os! ja han seer os! Han ud as Gittret svinger Til Tegn det hvide Klæde ^ O, at vi havde Vinger! Og har jeg

ikke Dolken, h^ j^ ^i Pistolen? Men nei ^ vi to vil kjæmpe ^ndnu en Kamp sor Polen. Kom, giv mig Drengen, Amme! Tag Huen as ham, skynd dig. O, hvor hans lille Hoved I Solen skinner yndig! See til din Søn, Sabinski! Som jeg har sødt med Smerte, ^n Arving til din Adel^ Din Tapperhed, dit Hjerte. Om Flygtling end paa Iorden, Han løste skal mod Solen Det gamle Frihedsbanner, Sablen og Pistolen. Hør hvad en Moder beder, Hvis Hjerte snart vil briste, Kast dine Øine paa ham For sørste Gang og sidste !1^77

Kast dine Øine paa ham Med Krasten og med ^vnen, Som Døden kun kan give, Og vi ham ind til Hævnen!" Med disse Ord gav Damen Sit Barn til Ammen atter Kun as en Skildvagt hørtes ^n raa, barbarisk Latter.

Den ^ai 18^.

besværgelsen.

Ieg hørte det med Gysen: Du var en He^ ^ sortjente For dine He^ekonster, At du paa Baalet brændte. Musikens søde Tummel, Din Stemmes Klang og Fylde, ^n Røst som tusind Aanders ^ Hvem kunde du det skylde ^ Dit Blik, saa sort som Natten, Som Dagen hedt ^ hvem anden ^

Dit Ansigt, næsten afgjort Guddommeligt ^ end Fanden?

Det var beviist, desværre, Hvordan du i dit Kammer Har Aanderne besvoret ^ensom, ved Lampens Flammer. 1^77

Kast dine Øine paa ham Med Krasten og med ^vnen, Som Døden kun kan give, Og vi ham ind til Hævnen!" Med disse Ord gav Damen Sit Barn til Ammen atter Kun as en Skildvagt hørtes ^n raa, barbarisk Latter.

Den ^ai 18^.

besværgelsen.

Ieg hørte det med Gysen: Du var en He^ ^ sortjente For dine He^ekonster, At du paa Baalet brændte. Musikens søde Tummel, Din Stemmes Klang og Fylde, ^n Røst som tusind Aanders ^ Hvem kunde du det skylde ^ Dit Blik, saa sort som Natten, Som Dagen hedt ^ hvem anden ^

Dit Ansigt, næsten afgjort Guddommeligt ^ end Fanden?

Det var beviist, desværre, Hvordan du i dit Kammer Har Aanderne besvoret ^ensom, ved Lampens Flammer.62

Fra Nakken saldt vellystig Fletningen ned, som Snogen. Din Kind var hvid; soran dig Opslaaet hviilte Bogen. Du støttede din Pande Mørktgrublende til Armen; Du vendte langsomt Bladet Og ll^ste op sor Barmen. Hvad var din gamle Tante, Som nikked ud paa Natten I Lænestolens Puder, Andet, end Marekatten? Hun rakte sig og strakte, Hun gabed høit sorvoven Kjærtegned du Uhyret, Begav dig til Alkoven. Du snoede om din Finger Krøllernes Ring. I Speilet Faldt dine Blik ^ o Intet I Trylleriet seiled! Nu kommer dog det Værste: Du læste høit as Bogen, Dn stirred hen i Lusten, Som om du vented Nogen. ^n Ugle skreg i Haven, ^t Glam as Hunde hørtes ^ Og i den mørke Baggrund Dørteppets Folder rørtes.63

Paa Væggens Blomsttapeter

en Skygge saaes as Aanden, Du havde kaldet; Skyggen

Var virkelig forhaanden.

Den holdt sig til eontraeten, Dit Brev, det rosenrøde,

Hvis sorte Skrifttræk bød den I Nattetimen møde. Du tegned dine Kredse, Du dine Arme strakte, Du læste dine Formler, Som Geisten skulde agte. Men Aanden var balstyrig, Den trodsed Formularen; Man kunde see paa Skyggen, Bestandig vo^te Faren. Den greb dig, Ulyksalige, Om Livet i sin Vildhed — Dog intet Angstraab hørtes I Nattens ^dybe Stilhed. Men det blev mørkt Bælgmørke Og Midnatsklokken dirred ^ Forgjæves sra sin Rude Gjenboens Datter stirred. Først Klokken fire saae hun, Da Taagerne sig hæved,

en Skikkelse, en rædsom, Som fra din Tærskel svæved.

18^. 64

^e søblaae ^lik.

Hun saae paa mig, og hendes Blik Ligned en Indsø blaa ^ Voverne kom, og Voverne gik, I Dybet en Himmel laae; ^n Himmel, som lokked med Magt, med Magt, Som rev Beskueren hen, ^n Asgrund med alle Stjernernes Pragt, Som ei slap sit Bytte igjen; Som viste en sristende Verden srem, ^therisk og kjølig og klar, ^t drømmerisk svævende ^nglehjem^ Alt under det bølgende Glar; Som lovede Alt, hvad loves kan, Hvad Hjertet stunder til, Hvad Havsruen loved hiin Fiskermand Ved Bølgernes salske Spil. Ieg maatte, jeg maatte i Bølgerne døe Ieg slugte de smægtende Blik, Og snart begrov mig den bølgende Sø, Min Sands og min Samling sorgik. Hun smiilte dertil, med rolige Blik, Som i Maaneskin smiler et Hav, Hun ændsede ei, at en Sjæl sorgik, Og at hendes Blik var en Grav.

fuldskab og Troskab.

Der var kun To paa denne Jord, Som var ung Jørgen tilpas; Det var hans gamle Bedstem oer, Og saa hans Hund, Kyrads. Hun gav ham, hvad han peged paa, Og talte aldrig haardt; Hun klappede hans hvide Kind, Naar Andre stødte ham bort. Og da det gik ung Jørgen imod, Saa deelte hun hans Nød; Og da det gik ham altfor skjævt, Tog hun derover sin Død. Og Hunden kom og slikked hans Haande Naar han sortvivlet græd; Og da han sprang sra Langebro, Saa sprang hans Kyrads med. O, finder man paa denne Jord, Førend man skilles ad,

et Par, som er een huld og tro, Saa kan man være glad.

Den 1de ^uguj^ 66

Sommerfugle jeg elsker at fauge.

Sommersugle jeg elsker at sange; et eneste Misgreb — Og det slygtige Støvs glimrende Farver sorgaae. Slanger jeg elsker at gribe, tæmme og vikle om Armen; ^t uændset Minut — Gisten og Døden er vis. elskovs Hemmeligheder, de sødeste, elsker jeg gjemme; Blot et Ord, blot et Blik, saa er det Hele sorspildt. Den November 18^.

fortvivlelse.

Du er Gudinden, som hun svæver I sine gyldne Himles Ly, Hvem ^herubimer og Serapher Paa Hænder bære i en Sky. Ieg er den sorte, saldne Dæmon, Fra Lysets ^ngle-Hjem sorstødt, Fordømt til Ovalerne i Dybet, Hvor Baalet brænder evigrødt. Min Latter skingrer over dette Modsætningens uhyre Gab: Kan du engang isøres Kjødet, Og jeg en dydig ^genskab? Ieg vælter mig i mine Flammer, Og har det saavidt ^ ganske godt; Ieg har endnu min gamle Latter, Min Djævlesrækhed og min Spot. januar 18^. 66

Sommerfugle jeg elsker at fauge.

Sommersugle jeg elsker at sange; et eneste Misgreb — Og det slygtige Støvs glimrende Farver sorgaae. Slanger jeg elsker at gribe, tæmme og vikle om Armen; ^t uændset Minut — Gisten og Døden er vis. elskovs Hemmeligheder, de sødeste, elsker jeg gjemme; Blot et Ord, blot et Blik, saa er det Hele sorspildt. Den November 18^.

fortvivlelse.

Du er Gudinden, som hun svæver I sine gyldne Himles Ly, Hvem ^herubimer og Serapher Paa Hænder bære i en Sky. Ieg er den sorte, saldne Dæmon, Fra Lysets ^ngle-Hjem sorstødt, Fordømt til Ovalerne i Dybet, Hvor Baalet brænder evigrødt. Min Latter skingrer over dette Modsætningens uhyre Gab: Kan du engang isøres Kjødet, Og jeg en dydig ^genskab? Ieg vælter mig i mine Flammer, Og har det saavidt ^ ganske godt; Ieg har endnu min gamle Latter, Min Djævlesrækhed og min Spot. januar 18^. ^aa Maskeradeu.

Ved alle Tidsler, alle sorte Slanger! Ieg elsker dig, skjøndt du er grim og styg; Det Ideal, min barske Sjæl sorlanger, ^r i din Pukkel og din skjæve Ryg. Ieg er en Røver, vild as Bakkenbarter, ^Paa min Pistol er Hanen altid spændt; Knibskhed og Dyd er mine kontraparter, Og med et Smuthul er vi begge tjent. Ved alle Tudser, alle

Skovens Knaster! Ieg elsker Vorten paa din Næsetip, Ieg elsker Øiet med det sorte Plaster Og giver ei paa Knokkelhaanden Slip. Før mig derind, hvor dine Potter koge, Hvor Marekatten slikker paa sin Klo; Ved alle ^dderkoppe, alle Snoge! Som i et lille Helved skal vi boe. ^i sor din Negl, din Tøffelhæl jeg gruer, Og ikke for din Tunges hede Gift Ieg vil derind, hvor Lampen blaalig luer, At tyde dine Rynkers Runeskrift! ^arts i

68

fangen og fangevogteren.

Fangen.

Grønne, sine Græs paa Muren, I, som svaie hid og did, Hvor I minde om Naturen I min lykkelige Tid! Fangevogteren. Væk med alt det Græs af Muren! Skynd jer noget, een, to, tre! ^ Gamle Skurk, ei meer Naturen, Steen og Stænger skal du see. Den ^9de ^ril

^er er en Sjæl i denne ^lbn^

Der er en Sjæl i denne Albu, Gudindekraft i dette Knæ, Selv Trykket as din lille Finger Kan skabe Digtere af Fæ. Kort sagt, der er i dine Lemmers Bevægelige Harmonie ^ I hver din Stilling er en Verden As Billedkonst og Poesie. Men ogsaa som paa ^Billedstøtten Og paa et yndigt Maleri ^r Læberne bestandig stumme ^ O gjør dem dog lidt mere frie! 68

fangen og fangevogteren.

Fangen.

Grønne, sine Græs paa Muren, I, som svaie hid og did, Hvor I minde om Naturen I min lykkelige Tid! Fangevogteren. Væk med alt det Græs af Muren! Skynd jer noget, een, to, tre! ^ Gamle Skurk, ei meer Naturen, Steen og Stænger skal du see. Den ^9de ^ril

^er er en Sjæl i denne ^lbn^

Der er en Sjæl i denne Albu, Gudindekraft i dette Knæ, Selv Trykket as din lille Finger Kan skabe Digtere af Fæ. Kort sagt, der er i dine Lemmers Bevægelige Harmonie ^ I hver din Stilling er en Verden As Billedkonst og Poesie. Men ogsaa som paa ^Billedstøtten Og paa et yndigt Maleri ^r Læberne bestandig stumme ^ O gjør dem dog lidt mere frie!1^85

Der kunde komme sra din Læbe ^t Ord et Ia ^ en Vellyd blot, Der overgaaer alt hvad i Verden Poeter kalde skjønt og godt.

^et var den høi^, hede ^ag.

Det var den høie, hede Dag: Ieg vandred i en Ørk; som Vand, Der krølles af et Aareslag, Løb rislende omkring min Fod Det letbevægelige Flyvesand. Kun hist og her en Palme lod I det uendelige Blaa Sin Fjerbusk veie. Søvnig saae Ieg caravanen . drage hen; Forbrændt af Solen, blændet, sløv, Hensank jeg i det varme Støv. Umnlig jeg beskrive veed Det Øde og den Kjedsomhed, Ieg følte, nær ved at forgaae Som et halvvissent Straa. Ieg vilde reise mig, men sank igjen, Besindelsen svandt næsten ^bort; Da i det samme jeg sornam som noget Haardt Ved Siden as mig, som en lille Stump I Sandets Dynge ^ greb og sandt en graahvid Klump. 1^85

Der kunde komme sra din Læbe ^t Ord et Ia ^ en Vellyd blot, Der overgaaer alt hvad i Verden Poeter kalde skjønt og godt.

^et var den høi^, hede ^ag.

Det var den høie, hede Dag: Ieg vandred i en Ørk; som Vand, Der krølles af et Aareslag, Løb rislende omkring min Fod Det letbevægelige Flyvesand. Kun hist og her en Palme lod I det uendelige Blaa Sin Fjerbusk veie. Søvnig saae Ieg caravanen . drage hen; Forbrændt af Solen, blændet, sløv, Hensank jeg i det varme Støv. Umnlig jeg beskrive veed Det Øde og den Kjedsomhed, Ieg følte, nær ved at forgaae Som et halvvissent Straa. Ieg vilde reise mig, men sank igjen, Besindelsen svandt næsten ^bort; Da i det samme jeg sornam som noget Haardt Ved

Siden as mig, som en lille Stump I Sandets Dynge ^ greb og sandt en graahvid Klump.1^86

Ieg løsted den. ^n Skorpe sprød, Som under mine Hænders Tryk I sine, løse Sandskorn slød, Gav ester, viste mig et Been, ^n Hoste, nydelig, skjøndt Steen, Og alabasterbleg en Ryg Med — hvad jeg høistsorundret saae ^ To sammenlagte Vinger paa, To lange, fine, spæde, smaa. ^g da jeg pusted Sandet væk, Som skjnlte Nakken, skued ret Omridsene as Hovedet, De sælsomklare Ansigtstræk ^ Mit Hjerte slog: vel var det Steen, ^n Barneskabning; men saa reen, Saa levende har ingen Haand As Marmor meislet Skjønhed ud. Det var et Liv, det var en Aand, Som gjennemtrængt^ her as Steen. ^n pludselig Idee jeg sik, Det var mig tydeligt, som sagt, Det faldt som Skjæl sra mine Blik: Det var ei Steen, ved Konstens Bliv Vakt til et koldt, udvortes Liv ^ Nei, nei! det er en Petresaet, Forstening, Litholith o Gud! Men fra en længstsorsvunden Tid, ^n Old, guddommelig og blid, Da endnu Himlens Askom hang I Palmetræerne og sang Og vugged sig paa Liliens Stængel Ia, det er en sorstenet ^ngel!71

De Følelser, hvormed jeg gik Assides til en eensom Plet Og neppe vilde troe mit Blik, Snart gjemte, snart tog atter fat Min ubetalelige Skat, Mig mere værd og mere huld

end Havets Perler, Indiens Guld ^ Alt, hvad jeg følte ved at see,

Betragte og beundre ret Den sjeldne, søde Litholith, Det lille Skjønhedsunderværk, De fine Lemmers Liliesnee Med Spor as Himlen i maaskee ^ Og tænke mig, at det var mit ^ Den Ruus i Hoved og i Bryst, Bedøvende som stærk, Ved Tanken om: nu, naar du vil,

Godtgjør du, der er engle til Der vare, om just ikke ere —

Om englene en lærd Kritik,

en Disputats o tænk min ^ere! Hvad det vil give sor et Blik,

Hvad det vil give sor et Hold, Hvad det vil kaste for en Straale Paa Troens ridderlige Skjold: Min Fryd kan Ingen maale; Den Stolthed, det Virvar af Lyst Kan Ingen forestille sig, Der ei var lykkelig som jeg. Men Morgendæmringen sorsvandt, Den virkelige Sol oprandt.72

Jeg ledte med forundret Blik Om Bjergene, som imod Himlen gik, .

Om eaetusblomsten, om det varme Sand; Jeg saae kun Skyen i mit Fædreland,

Mit Vindue, de store Ru^er, Min Seng, mit Bord, de hvide Puder, Min Slaabrok ophængt paa et Søm; Jeg hørte Tasfeluhret pikke: Jeg vaagnede ^ jeg drømte ikke.

18^.

Tilstaaelse^

Donna Maja, Donna Maja! Ak, vel maa jeg gaae i Drømme; Frist mig ei, at aabenbare Hvad der duster helst i Mørke. „Don Bermudes, Don Bermudes! Ræk mig Noderne ^ Guitarren!

Don e^iel ben As^her Grubler, seer I, ved sit Skakbræt.

Ræk mig Oleanderblomsten, Læg mig Puden under Fi^den — O, det er en Fee, som kogled

eders Væsen om paa Jagten!" Donna Maja, Donna Maja,

I er hvid, men kold som Maanen, Naar den lyser paa Altanen Mine Taarer med sit Sølvlys. 72

Jeg ledte med forundret Blik Om Bjergene, som imod Himlen gik, .

Om eaetusblomsten, om det varme Sand; Jeg saae kun Skyen i mit Fædreland,

Mit Vindue, de store Ru^er, Min Seng, mit Bord, de hvide Puder, Min Slaabrok ophængt paa et Søm; Jeg hørte Tasfeluhret pikke: Jeg vaagnede ^ jeg drømte ikke.

18^.

Tilstaaelse^

Donna Maja, Donna Maja! Ak, vel maa jeg gaae i Drømme; Frist mig ei, at aabenbare Hvad der duster helst i Mørke. „Don Bermudes, Don Bermudes! Ræk mig Noderne ^ Guitarren!

Don e^iel ben As^her Grubler, seer I, ved sit Skakbræt.

Ræk mig Oleanderblomsten, Læg mig Puden under Fi^den — O, det er en Fee, som kogled

eders Væsen om paa Jagten!" Donna Maja, Donna Maja,

I er hvid, men kold som Maanen, Naar den lyser paa Altanen Mine Taarer med sit Sølvlys.73

Ak, den Fee, som har betvunget Mig med stærke Talismaner ^ Reentud sagt er her i Salen, Ganske nær os, lige sor mig. „Don Bermudes, Don Bermudes! O, saa er det Poppegøien, Som her sidder paa min Skulder Og betragter jer sorelsket. O, saa er det dig, Gulnare, Med din grønne Hals, dit I^blik, Som har øvet He^ekon^ster Og sortryllet denne Herre." Donna Maja, Donna Maja Nei, en anden, mere grusom Tryllemagt har mig bedaaret ^ Vil I drage Handsken as jer? Ak, I har en Haand som Skummet As Guadianas Kilder! Her, hvor Tommelfingrens Bue Skiller fig sra Pegefingren ^ Seer I denne fine Bøining, Denne bløde, svage Grube? Og i den en Plet, en lille, Rund og dæmrende i Huden? Som en Sivblomst i Fontainen; Som en Sky i Maanens Klarhed; Som paa Lammets hvide Ryg^Uld ^n nedsalden bruun kastanie;74

Som den lille Væges Skygge Mørk i Alabasterlampen; Som en Sommersngl, sorvildet Til din Snee, Sierra Nevada! Donna Maja, Donna Maja! Denne magisk dunkle Runding Trak mig ind i Tryllekreds^n, Hvor jeg svimler ør og drukken. O, hvad nytter det, jeg sødtes I Oet^ber, sor hvis Fødsler Spaniens Vise sandt et Varsel I Opalen og Beryllen? Alle gamle Varsler svigte! Thi Opalen og Beryllen, Veed I, Donna Maja, love Trøst i Sorg, i Ovaler Lykke. „Don Bermudes, Don Bermudes! Kys da Pletten, som I elsker; Men sortæl mig, siig, hvorlænge Varer en saa sværmersk elskov?" Donna Maja, Donna Maja! O, mit Hjerte slaaes i Stykker ^ Iorden under mig bevæges — Ieg maa samle mine Tanker. Ved min Stammesaders Turban, Maurersyrstens, ben Abdallas! Ved min Faders Kobberhandske, Don Ramiro de Navarras!

1^91

Ved min Ammes, Donna Sankas, Melkehvide, runde Arme!

Ved min Moders, Donna Elviras, Lange, ravnesorte Lokker! Ved de himmelblaa Turkiser Paa San Iagos Sølverfingre — Donna Maja, Donna Maja ^

kvig er min klskov, evig!

Ned Madouuabilledet.

Mørke Ranker laae paa Muren, Stjernerne begyndte funkle; For det gamle Helgenbilled Brændte Lygten i det Dunkle. Gamle Kone ved din Krykke, Dn, hvis brune, svage Hænder Dag ^g Nat maae flittig passe, At Madonnas Lampe brænder! Tag imod vor Mildhedsgave ! Beed Andægtige, som knæle

I kapellet, løfte Bønnen For to elskovsfulde Sjæle:

At den Kummer, som de føle, At den Byrde, som de bære, At de Taarer, som de fælde, Og den Uro, som de nære ^

1^91

Ved min Ammes, Donna Sankas, Melkehvide, runde Arme!

Ved min Moders, Donna Elviras, Lange, ravnesorte Lokker! Ved de himmelblaa Turkiser Paa San Iagos Sølverfingre — Donna Maja, Donna Maja ^

kvig er min klskov, evig!

Ned Madouuabilledet.

Mørke Ranker laae paa Muren, Stjernerne begyndte funkle; For det gamle Helgenbilled Brændte Lygten i det

Dunkle. Gamle Kone ved din Krykke, Dn, hvis brune, svage Hænder Dag ^g Nat maae flittig passe, At Madonnas Lampe brænder! Tag imod vor Mildhedsgave ! Beed Andægtige, som knæle

I kapellet, løfte Bønnen For to elskovsfulde Sjæle:

At den Kummer, som de føle, At den Byrde, som de bære, At de Taarer, som de fælde, Og den Uro, som de nære ^76

At det Alt, som disse Flammer Under Nissens sorte Bue, Stadigt maa vedligeholdes Samlet i en hellig Lue; At det Alt, som disse Flammer, Der sig brændende sortære, Maa med s^ne sidste Straaler Lyse Kjærlighed til ^re!

Nenskabstrost.

^r en Blomst nær ved at visne, den sorsriskes kan igjen, Og et Hjerte, som vil briste, det kan trøstes as en Ven. Sagnet gaaer, at hver en Plante har en anden til sin Lyst, Har en anden Urt, som livner, styrker og sorsvarer den. Rosen fandt sin Sjæls Udkaarne i den grønne Semperviv; Trives denne i dens Nærhed, kan ei Rosen skrante hen. Mellem Planter, mellem Stene, mellem alle Verdens Dyr Virke Sympathiens Kræster, selv imellem stolte Mænd Hvor er den, som ikke søler, at hans Liv mon plat sorgaae, Findes ei det Skjød, hvori han lægge kan s^t Hoved hen? Hvor er den saa strenge Ovinde, at hun ikke sygner bleg, Naar hun, som en Ranke, rives fra den elskte Ungersvend? Hvor er den, det være Ovinde, være Mand, som ei har sølt Sympathiens Lægedomme skjænke Liv og Krast igjen? Hvor er den Ulykkelige, siig mig, som forgjæves veed, At det Hjerte, som vil briste, kunde trøstes as en Ven? Den 10de O^ober 18^. 76

At det Alt, som disse Flammer Under Nissens sorte Bue, Stadigt maa vedligeholdes Samlet i en hellig Lue; At det Alt, som disse Flammer, Der sig brændende sortære, Maa med s^ne sidste Straaler Lyse Kjærlighed til ^re!

Nenskabstrost.

^r en Blomst nær ved at visne, den sorsriskes kan igjen, Og et Hjerte, som vil briste, det kan trøstes as en Ven. Sagnet gaaer, at hver en Plante har en anden til sin Lyst, Har en anden Urt, som livner, styrker og sorsvarer den. Rosen fandt sin Sjæls Udkaarne i den grønne Semperviv; Trives denne i dens Nærhed, kan ei Rosen skrante hen. Mellem Planter, mellem Stene, mellem alle Verdens Dyr Virke Sympathiens Kræster, selv imellem stolte Mænd Hvor er den, som ikke søler, at hans Liv mon plat sorgaae, Findes ei det Skjød, hvori han lægge kan s^t Hoved hen? Hvor er den saa strenge Ovinde, at hun ikke sygner bleg, Naar hun, som en Ranke, rives fra den elskte Ungersvend? Hvor er den, det være Ovinde, være Mand, som ei har sølt Sympathiens Lægedomme skjænke Liv og Krast igjen? Hvor er den Ulykkelige, siig mig, som forgjæves veed, At det Hjerte, som vil briste, kunde trøstes as en Ven? Den 10de O^ober 18^. 77

Trn sel.

Floribella, har du seet en Plante at bedrøves, Trække sig tilbage, harmes, naar dens Sødme røves? Og dog troer du, at din Strenghed, at din lange Modstand, At din Kamp, som sor at værge Ungerne en Løves, Naar jeg lokket as din Skjønhed, som en Bi as Liliens, Sank imod dit Bryst og søgte søde Kys, behøves? Føler du ei, denne Modstand strider mod Naturen? Ovæler den ei Hjertets bedre Stemme, naar den øves? Alt, hvormed en Viisdomshaand har Verden sammenslynget, Alle Baand, som sammenholde Livets Række, kløves; Alt, hvad Gud har soranstaltet til sin Skabnings Bedste, For at søie Led til Led og pryde Iorden, sløves. See, hvor Blomsten gjerne as den brune Blomsterkysser, Fromthengiven i Naturens Villie, berøves, Lader ham ved Barmen drikke al den skjulte Sødme, Og til Gjengjeld, skjælvende i Morgendng, bestøves. Følg templet af din Søster! jeg maa Neetardraaben hente, Trods din Vægring, hvilken Dyst endnu as mig skal prøves. Den October 18^.

Jeg er nlykkelig, naar ^agen hælder. ^

Ieg er ulykkelig, naar Dagen hælder, Ieg søger Leiet, ene med min Kummer Og dog saa lykkelig; den dybe Slummer Mig leder hen, hvor Saligheden vælder. 77

Trn sel.

Floribella, har du seet en Plante at bedrøves, Trække sig tilbage, harmes, naar dens Sødme røves? Og dog troer du, at din Strenghed, at din lange Modstand, At din Kamp, som sor at værge Ungerne en Løves, Naar jeg lokket as din Skjønhed, som en Bi as Liliens, Sank imod dit Bryst og søgte søde Kys, behøves? Føler du ei, denne Modstand strider mod Naturen? Ovæler den ei Hjertets bedre Stemme, naar den øves? Alt, hvormed en Viisdomshaand har Verden sammenslynget, Alle Baand, som sammenholde Livets Række, kløves; Alt, hvad Gud har soranstaltet til sin Skabnings Bedste, For at søie Led til Led og pryde Iorden, sløves. See, hvor Blomsten gjerne as den brune Blomsterkysser, Fromthengiven i Naturens Villie, berøves, Lader ham ved Barmen drikke al den skjulte Sødme, Og til Gjengjeld, skjælvende i Morgendng, bestøves. Følg templet af din Søster! jeg maa Neetardraaben hente, Trods din Vægring, hvilken Dyst endnu as mig skal prøves. Den October 18^.

Jeg er nlykkelig, naar ^agen hælder. ^

Ieg er ulykkelig, naar Dagen hælder, Ieg søger Leiet, ene med min Kummer Og dog saa lykkelig; den dybe Slummer Mig leder hen, hvor Saligheden vælder.78

Ieg er ulykkelig, naar Lærken melder Den nye Dag; min Takkerøst sorstummer ^ Og dog saa lykkelig; thi Hjertet rummer Den Følelse, hvorom det ene gjelder. Til Glædens Blomst er lutter Ovaler Stammen; Hvis Sorgens Mørke bragtes til at vige, Saa brændte mere dunkelt Vellystslammen. Mit Vee og Vel, jeg kan ei andet sige, Som Nat og Dag, er knyttet yndigt sammen, Som Liv og Død, saa uadskillelige. December 18^.

Til ^røkeu

Lyset er tændt, paa den varmende Iernovn Røgelse kastet; Blæsten kan slaae med Regn Ruden, saameget den vil. Her, i mit eensommeHuus, er Gulvteppet strakt under Foden, Og sor den kjølige Dør hænger det lunende Filt. Fjernt jeg hører kun Børnenes Skrig og den syngende Amme, Tagets bestandige Dryp, Stormens urolige Lyd. Om mig er Stilhed. Tankerne vaagne om dem, somersjerne, Skilt^sra mig ved et Rum, Sjælene ei kan sorstaae. Tankerne vaagne om dem, de Venner, der nylig sorlod os, For i den brogede Stad Vinterens .Lede at slye. Tankerne vaagne om dig, Veninde, du Blide as Hjertet,

englen sor mine Smaa, Husets sortrolige Gjæst. Gjerne en Stund om den lysende Arne vi trykked os sammen,

Vejled skjemtrige Ord, havde vi dig i vor Ring; 78

Ieg er ulykkelig, naar Lærken melder Den nye Dag; min Takkerøst sorstummer ^ Og dog saa lykkelig; thi Hjertet rummer Den Følelse, hvorom det ene gjelder. Til Glædens Blomst er lutter Ovaler Stammen; Hvis Sorgens Mørke bragtes til at vige, Saa brændte mere dunkelt Vellystslammen. Mit Vee og Vel, jeg kan ei andet sige, Som Nat og Dag, er knyttet yndigt sammen, Som Liv og Død, saa uadskillelige. December 18^.

Til ^røkeu

Lyset er tændt, paa den varmende Iernovn Røgelse kastet; Blæsten kan slaae med Regn Ruden, saameget den vil. Her, i mit eensommeHuus, er Gulvteppet strakt under Foden, Og sor den kjølige Dør hænger det lunende Filt. Fjernt jeg hører kun Børnenes Skrig og den syngende Amme, Tagets bestandige Dryp, Stormens urolige Lyd. Om mig er Stilhed. Tankerne vaagne om dem, somersjerne, Skilt^sra mig ved et Rum, Sjælene ei kan sorstaae. Tankerne vaagne om dem, de Venner, der nylig sorlod os, For i den brogede Stad Vinterens .Lede at slye. Tankerne vaagne om dig, Veninde, du Blide as Hjertet,

englen sor mine Smaa, Husets sortrolige Gjæst. Gjerne en Stund om den lysende Arne vi trykked os sammen,

Vejled skjemtrige Ord, havde vi dig i vor Ring;1^95

Men paa Papir, med konstige Skristtræk nøder mig Skjæbnen Langsomt udtrykke det, Læben kan gjøre saa let. Lad da et venligt Brev erstatte det venlige Haandtryk, Versets elegiske Form Øiets sædvanlige Blik! Gjenkjend Tankernes Spring og Ordenes lette Forvirring! Mærk i Rhythmernes Takt noget, som ligner min Røst! ^i^ s^n j^ v^b m^d i Forening elsken det Skjønne, Dig, hvis sølsomme Sjæl ærer det Gode saa høit, Hilsen bringer jeg dig, sra mig det kjærligste Budskab, Hilsen sra mine Børn, Hilsen og Kys sra min Viv. Iævnt gaaer Tiden her;. man

lever, skjøndt neppe det mærkes; Deri, troer jeg, bestaaer just det lyksalige Liv. Himlen er immermørk, indsvøbt i Skyerne, tragisk, Ikke en Rist, som er lys, ikke en Plet^ som er blaa.

Meer langmodig, veed jeg, eamelen ei drager i Ørken,

end paa Bøndernes Vogn jeg den moradsige Vei; Ingen Bjørn i Hi paa Mos og visnede Blade

Lægger sig bedre til Ro, sugende Labben, end jeg. Luunt, som Murmeldyr i Savoyens takkede Bjerge, Børnene lave sig til Vinterens døsige Nat; Ingen Lama i Græsset ernærer sit diende Askom Mere tro, end min Viv ammer sin nykterne Als. Iorden, opblødt as Vand, bedækkes as evige Taager, Og sra den dryppende Ovist løster kun Kragen sit Skrig. Skulle vi dersor as Dvalen, som Kulden bebuder os, vækkes, Før den regngraa Lust lysnes as stærkere Sol, Fyld, Veninde, et Blad med Sjælens hellige Varme, Send os en yndig Bouquet sriske og dustende Ord! Den 10^e December 1^96

Solvbryllu^svise.

Hvad er Kjærligheds Vaar, Som saa hurtig forgaaer, Vel andet end en blændende Drøm?

knd en Dag i April, Fuld af glødende Smiil,

Men fulgt af Regnens Strøm? Alting fig tegnede Saa smukt, Og sikkert vi regnede Paa Frugt; Men da Drømmen forsvandt, Siig os ^vad vi fandt? Knap Mindet ^ ikke sandt? Nei, nu er du for slem! Sagtens gives der dem, For hvilke elskovs Sol ei oprandt; Som ei saae nogen Frngt, Skjøndt det tegnede smnkt; For hvem det Hele svandt. Altid det gaaer dog ei Saa slemt; O elskov, din Vaar vi ei Har glemt! Dens erindring er Lyst, Og i Alles Bryst Udbreder den sin Trøst.

Dog en Dag som i Dag Taler Kjærligheds Sag, O Held os! med den stærkeste Røst; Denne Fest sor en Vaar, Som ei svandt, men bestaaer Ved Siden as sin Høst. Amor, den ilende, Blev tro; Her slog han sig smilende^ Til Ro; Ingen Vinge saldt as, Man ei Baand ham gav, Men Hnset holdt han as. Dersor Slægtning og Ven, Dersor Datter og Søn, ^n Skaal sor Brudeparret, de To, Der i semogtyve Aar, Der i Høst, som i Vaar, Var enige og troe! Rosen, de dannede Til Krands, Med Sølvet kun blandede Sin Glands ^ O vær, Himmel, dem huld, Og er Tiden suld, Bland Roserne med Guld! Den ^de januar 18^.

6 82

Eeusomhedeu.

Barn, du drømmer dig ^ensomhedens Skygge, ^ensomhedens Lyst Som en hellig Lykke, Som en evig Trøst ^ ^Kjender du da mig? Veed du, hvad det er, Ret at være ene? Ret at søle sig ^ensom og alene? Kan du sige mig, Veed du^ hvad det er? englen nærmer sig, Den, om hvem du leder, ^ensomhed ved Navn; Men usynlig breder Den sin mørke Favn Rædselfuld mod dig. See den dybe Flod Bag de grønne Grene Har du Lyft dertil, Saa er du alene, ^vig om du vil ^ Tør du? har du Mod? ^ril 18^. 83

Tileguelse.

Her seer du nogle Digte, ^t yndigt Allehaande; Men de^ er dine Læber, I mine Vers som aande. Ieg dirrer kun som Strengen, Der af din Finger røres; Ieg er det fjerne ^^o, Som af din Stemme høres; Det Stilhedsdyb, i hvilket Dit mindste Suk gjenlyder; Det Speil, hvori dit Aasyn Sin skjønne Straale bryder. Du er det sine Øre, Hvorom sig Lokken kruser, Og jeg den hule ^omha, Som koger og som suser; Som trods sin indre Tomhed Harmonisk lader høre ^n Brummen og en Syngen Men kun, kun ved dit Øre. 84

^en frimodige Nen.

Ieg havde en Ven, som var klog, Men holdt ikke Tand sor sin Tunge; Han sørte det srieste Sprog Blandt Gamle, saavelsom blandt Unge. Mit Raad var et Glas eller to As mild og sorstandig Lasitte; Han slog sig dog ikke til Ro, Men støied i Vennernes Midte. Han havde et hemmeligt Nag Til Raader og til ^eelleneer, Og dersor ved festlige Lag Hans Spasen var tidt uden Grændser: „I troe ei paa Helgene meer Og turde vel spytte paa Paven, Dog sor en Minister jeg seer Ier krybe, som Snoge, paa Maven." I Siden han havde et Horn Til alle de Priviligeerte, De var

ham i Øiet en Torn, Og ei han sin åttring geneerte: „I troe ei paa Spøgelser meer ^ Det gjør ei engang eders Koner ^ Hvor kan I da troe, som jeg seer, Paa Skyggen as gamle Baroner?" Han lod sig sorlyde med Ord, Naar Viindunsten varmed ham Blodet, Som, dersom de videre soer, Saavist kunde kostet ham Hovedet:1^101

„I srygte ei Djævelen meer ^ Hvor kan I da srygte, Kamrater,

en enevoldsmagt med en Hær Forpryglede, raadne Soldater?"

en Tænker han var, men en sri ^ Om jeg tør saaledes det kalde ^

Han sang til en smuk Melodie

en Viisdom, som huede Alle: „Ieg troer paa den eneste Gud,

Den eneste sande Forsoner; Kom til mig! saa lyder hans Bnd, Kom hid til min Barm, Millioner!" Hans Mening om Ovinderne til Som lettelig lod sig sormode — Var ogsaa dumdristig og vild Og ester hans krusede Hobede: „Heel lykkelig Manden vel var, Der sandt sig en elskelig Ovinde; Men bedre det var dog, et Par,

en Snees endnu bedre at finde!" Nu hviler hans Been paa et Sted,

Hvor ogsaa vel vore skal ligge, Fyrstens og Prindsernes med, Ved Siden af deres, som tigge.

endskjøndt han forresten var klog, Han holdt ikke Tand sor sin Tunge ^

Nuvel! sor det ærlige Skrog Lad Glasset srimodigen ruuge! 86

bebreidelsen.

Du klager over, at jeg taler Prosaiske og kolde Ord; At i mit Blik og paa min Pande As Sværmeri er intet Spor; At Livssors^kkringens Tabeller Opsylde Hjertets hele Rum; At jeg seer ud som en Prosessor, Fortrædelig, studeert og dum. Ia, du har Ret. Men hvis er Skylden? O, at bebreide mig, er haardt! Som Maanen trækker Havets Bølge, Har du mig trukket Sjælen bort. Var jeg ei karsk, var paa min Læbe

ei Poesiens sriske Dnst,

Før dine Øines hede Straale

Udbrændte mig al sund Fornust? Nu er jeg embedsmand og Ridder,

en srngtbar, sredelig Vulkan ^

et lyrisk Udbrud kaster hermed Mit sidste Digts Ildtulipan. 87

Til Maanen.

Ieg har seet ham ride ^ Ha, hvor Hesten jog! Til det Sted, jeg boede, ^i sit Blik han slog. Ieg har seet ham skrive ^ Ak, hvor langt det blev! ^i til mig var Brevet, Han saa ivrig skrev. Ieg har seet ham kysse Paa en Lok saa blød ^ ^i min Haarlok var det, Som den Lykke nød. Ieg har seet ham græde ^ Ak, hvor bleg og skjøn! ^i sor min Skyld var det, At han græd i Løn. Ieg har seet ham vandre ^ Hvor han standsed tidt! Men det Navn, han sukked, ^i det Navn var mit. O, men du, Veninde, Klare Maane ^ o Dine blide Straaler Gav mit Hjerte Ro!88

Du har seet min Taare, Du har seet min Oval, Naar du stille lyste Over Bjerg og Dal. Du har hørt mig sukke Paa den høie Borg ^ Som dit Næ forsvinder, Svinde lad min Sorg! Den September 18^.

^eu Soveude.

Lad mig dække dine spæde Fødder, mens du sover, Hulde, Som en vaersom Gartner dækker Sydens kjælne Blomst sor Kulde! Lad mig lægge dine Arme, Ubevidste at de trykke, Om min Hals som en Guirlande, Som et pragtsuldt Ordenssmykke! Lad mig sovende dig holde Paa mit Knæ hver Puls, som banker, Hvert et Hjerteslag, mig bringer Blide Følelser og Tanker. Lad mig Hovedet, som drømmer, Vaersomt paa min Skulder bære; Hver en Bugt as dine Lokker ^r sor mig en Skjønhedslære. 88

Du har seet min Taare, Du har seet min Oval, Naar du stille lyste Over Bjerg og Dal. Du har hørt mig sukke Paa

den høie Borg ^ Som dit Næ forsvinder, Svinde lad min Sorg! Den September 18^.

^eu Soveude.

Lad mig dække dine spæde Fødder, mens du sover, Hulde, Som en vaersom Gartner dækker Sydens kjælne Blomst sor Kulde! Lad mig lægge dine Arme, Ubevidste at de trykke, Om min Hals som en Guirlande, Som et pragtsuldt Ordenssmykke! Lad mig sovende dig holde Paa mit Knæ hver Puls, som banker, Hvert et Hjerteslag, mig bringer Blide Følelser og Tanker. Lad mig Hovedet, som drømmer, Vaersomt paa min Skulder bære; Hver en Bugt as dine Lokker ^r sor mig en Skjønhedslære.1^8

Som et Landskab venter Solens Opgang i de varme Nætter, Vil jeg vogte paa dit Aasyn, Til dit Øielaag sig letter; Til dit vaagne Blik mig^ smiler I sin Mildhed tusind Glæder; Til din Røst med Vellyd sylder Disse tause, døde Steder. November 18^.

^remti^eu.

Alting bagvendt og sorkludret! Plumpe Masser, ingen Sjæle! Himlen graa, og Iorden muddret, Mere tydsk end dansk vort Mæle! Usle Stæder, øde Havne, Ingen Træer meer i Skoven, Aadsel kun sor Krigens Ravne Ligger Danmarks Ø i Voven. Ha ^ til Trods for hiint og dette Her jeg føler Panden gløde — Her jeg fødtes; her de rette Hjemmets Toner klang saa søde. Her om ogsaa Alting knækker, Om end Alt er nær ved Bunden ^ Her ^ en indre Vished lægger Mig det Spaadomsord i Munden ^ 1^8

Som et Landskab venter Solens Opgang i de varme Nætter, Vil jeg vogte paa dit Aasyn, Til dit Øielaag sig letter; Til dit vaagne Blik mig^ smiler I sin Mildhed tusind Glæder; Til din Røst med Vellyd sylder Disse tause, døde Steder. November 18^.

^remti^eu.

Alting bagvendt og sorkludret! Plumpe Masser, ingen Sjæle! Himlen graa, og Iorden muddret, Mere tydsk end dansk vort Mæle! Usle Stæder, øde Havne, Ingen Træer meer i Skoven, Aadsel kun sor Krigens Ravne Ligger Danmarks Ø i Voven. Ha ^ til Trods for hiint og dette Her jeg føler Panden gløde — Her jeg fødtes; her de rette Hjemmets Toner klang saa søde. Her om ogsaa Alting knækker, Om end Alt er nær ved Bunden ^ Her ^ en indre Vished lægger Mig det Spaadomsord i Munden ^

Her skal vore Børn sig tumle Stolt, sordi de her har hjemme; Her lad kun Forsagthed mumle ^ Hæve frie den frie Stemme. Her, naar vore Been er gjemte Under Høien, for at smuldre, Skal paany de hartad glemte Frihedsmelodier buldre ^ Byerne sig modigt tætte, Landet smile, Søen skumme,

Og kun Herskesygens Iette, Som en Ulv i Lænker, brumme.

Den ^be November 18^.

^rømmeu.

. Ieg drømte, at jeg saae dig staae I dunkle Telt, Ved Nattens Lampe, hvor jeg laae,

en mødig Helt. Ieg drømte, at du saae dig om

Med srygtsom Blik Og lyttede, om Nogen kom, Om Nogen gik. Ieg drømte, at du slog med Flid Din Kjortelbræm Op over Armen, .rund og hvid, Og sneg dig srem.

Her skal vore Børn sig tumle Stolt, sordi de her har hjemme; Her lad kun Forsagthed mumle ^ Hæve frie den frie Stemme. Her, naar vore Been er gjemte Under Høien, for at smuldre, Skal paany de hartad glemte Frihedsmelodier buldre ^ Byerne sig modigt tætte, Landet smile, Søen skumme,

Og kun Herskesygens Iette, Som en Ulv i Lænker, brumme.

Den ^be November 18^.

^rømmeu.

. Ieg drømte, at jeg saae dig staae I dunkle Telt, Ved Nattens Lampe, hvor jeg laae,

en mødig Helt. Ieg drømte, at du saae dig om

Med srygtsom Blik Og lyttede, om Nogen kom, Om Nogen gik. Ieg drømte, at du slog med Flid Din Kjortelbræm Op over Armen, .rund og hvid, Og sneg dig srem.

Ieg drømte, at din høire Haand

et Glavind drog Ud as det^mørke Klædebon ^

Mit Hjerte slog! Der stod du, rædselsuld og bleg,

en rank Iudith, Og i min Strube sølte jeg

Det dybe Snit. Med Haanden knyttet i mit Haar, Bestænkt med Blod, Du stirred paa det røde .Saar, Med sælsomt Mod. Min Pande var saa hvid som Snee — Den kyssed du; Min Mund, den var saa kold som Snee ^ Den kyssed dn. Den ^e November 18^.

^en første ^øn.

Ungersvendens ed jeg kjender, Blussende han sværger paa,

At hans hele Hjerte brænder, At han kan vor Sjæl sorstaae. Vel! den høie Ild er skjøn; O, men vi til Troskab trænge Dersor hør min første Bøn:

elsk mig lidt og elsk mig længe!

Ieg drømte, at din høire Haand

et Glavind drog Ud as det^mørke Klædebon ^

Mit Hjerte slog! Der stod du, rædselsuld og bleg,

en rank Iudith, Og i min Strube sølte jeg

Det dybe Snit. Med Haanden knyttet i mit Haar, Bestænkt med Blod, Du stirred paa det røde .Saar, Med sælsomt Mod. Min Pande var saa hvid som Snee — Den kyssed du; Min Mund, den var saa kold som Snee ^ Den kyssed dn. Den ^e November 18^.

^en første ^øn.

Ungersvendens ed jeg kjender, Blussende han sværger paa,

At hans hele Hjerte brænder, At han kan vor Sjæl sorstaae. Vel! den høie Ild er skjøn; O, men vi til Troskab trænge Dersor hør min første Bøn:

elsk mig lidt og elsk mig længe!

Naar den sørste Blomstring svinder, Haanden ryster mat og svag, Naar de sordums runde Kinder ^ Rynkes mere Dag sor Dag: Hvad har Hjertet da til Løn? Troskab, knn til dig vi trænge ^ Derfor hør min førfte Bøn: ^lsk mig lidt og elsk mig længe! Og naar ^il den lange Slummer Øiet lukker sine Blik, Naar den blege Mund forstummer, Haanden giver sidste Tryk: Kjærlighed, hvad er din Løn? ^vigt vi til Troskab trænge ^ Dersor hør min første Bøn: ^lsk mig lidt og elsk mig længe!

Den ^e November

^aadeløsningen.

Dit drømmerige, tankesyldte, Besynderlige Blik — det leder, Indseer du nok, til mangehaande Henrivende Sandsynligheder. Ieg sover ingen Nat; jeg tænker, Ieg grubler paa at kunne raade Den ubekjendte Stjernetaages Fornnderlige Skrift og Gaade.

Naar den sørste Blomstring svinder, Haanden ryster mat og svag, Naar de sordums runde Kinder ^ Rynkes mere

Dag sor Dag: Hvad har Hjertet da til Løn? Troskab, knn til dig vi trænge ^ Derfor hør min førfte Bøn: ^lsk mig lidt og elsk mig længe! Og naar ^il den lange Slummer Øiet lukker sine Blik, Naar den blege Mund forstummer, Haanden giver sidste Tryk: Kjærlighed, hvad er din Løn? ^vigt vi til Troskab trænge ^ Dersor hør min første Bøn: ^lsk mig lidt og elsk mig længe!

Den ^e November

^aadeløsningen.

Dit drømmerige, tankesyldte, Besynderlige Blik — det leder, Indseer du nok, til mangehaande Henrivende Sandsynligheder. Ieg sover ingen Nat; jeg tænker, Ieg grubler paa at kunne raade Den ubekjendte Stjernetaages Fornnderlige Skrift og Gaade.

Som hine østerlandske Prindser, Der nærmed dem den Grnsom^ Skjønne, Vil jeg sorsøge Gaadens Løsning; Ieg veed, hvordan du kan belønne. Skjøndt Faren er sast endnu større, ^nd da man i^kun sordred Blodet; Thi naar man risikerer Hjertet, Hvad nytter det, man holder Hovedet? Den ^be November 18^.

Kjøbenhavnske Minder.

O, I grønne Bastioner, Hvor den unge Martsviol Stod ved Siden as Kanoner I den sriske Morgensol! Marmorkirke, tans og eensom, Usnldsørt, mosgroet og huul, I hvis Helgennis^he Drengen, Halv med Gysen, leged Skjul! Hallandsaas, hvor jeg med Hurra, Royalistisk nok, sprang om, Naar, med mange røde Fakler, Kongen sra komedie kom! Gammelholm, hvor jeg Bekjendtskab Gjorde med den Bølgetop, Paa hvis Ryg den danske Flaade Ligger sor at raadne op!

Som hine østerlandske Prindser, Der nærmed dem den Grnsom^ Skjønne, Vil jeg sorsøge Gaadens Løsning; Ieg veed, hvordan du kan belønne. Skjøndt Faren er sast endnu større, ^nd da man i^kun sordred Blodet; Thi naar man risikerer Hjertet, Hvad nytter det, man holder Hovedet? Den ^be November 18^.

Kjøbenhavnske Minder.

O, I grønne Bastioner, Hvor den unge Martsviol Stod ved Siden as Kanoner I den sriske Morgensol! Marmorkirke, tans og eensom, Usnldsørt, mosgroet og huul, I hvis Helgennis^he Drengen, Halv med Gysen, leged Skjul! Hallandsaas, hvor jeg med Hurra, Royalistisk nok, sprang om, Naar, med mange røde Fakler, Kongen sra komedie kom! Gammelholm, hvor jeg Bekjendtskab Gjorde med den Bølgetop, Paa hvis Ryg den danske Flaade Ligger sor at raadne op!1^4

O, I blanke Spiir og Taarne, Hvor, høit over Gadens Støi, Alle mine Ungdomsdrømme Med de hvide Duer sløi! Snevre, steile Trappegange, Med den danske Digtekonst Under Taget, og sorneden Kjelderhalsens Pøbeldnnst! O, I matbelyste Hjørner, Hvor min uersarne Sjæl Mangen Skjønhed under Kysen Kikked ved en Lygtepæl! O, du gamle Kongens Have^ Med din Buegang saa bred, Hvor, som Herkules med Løven, Konsten med Naturen stred! Rundetaarn, hvorsra jeg skue^ Byens Tage, Rødt og Graat Hvor kun Himlen var det Store, Og alt Andet var saa smaat! Venninghausen, Venninghansen ! Fra din Samling en Bandit,

eoronato, bruun og sidtet, Gav min Sjæl romantisk Snit.

O, charlottenborg med Salen Gipsopfyldt og pittoresk! Din Laokoon mig hvisked Førstegang et Par Ord Græsk.

O, Theatrets lyse Runddeel Med din Loge smal og heed! Femaarsbarn sad jeg deroppe, Kjeded mig og spytted ned. Hospitalets sorte Gitter! Ha, en Stank as Dyvelsdræk! Laasen klirrer, Hængslet skriger, Bærebøren kommer ^ væk! Og dog kan jeg ei løsrives — Lindetræ med Bænken lav, Hvor min Fader i det Grønne Døende mig Haanden gav! Ianits^armusik ved Vagten! Ak, som denne Amme her Tysser paa sin Glut med Ranglen, Støied du sor Folket der! Høresalens sorte Tavle!

kireler, Vinkler, Kragetæer, Naar jeg stirred, blev til lutter

kngleho^eder — eet især! Kassehnse og Aviser,

Gravitetisk Snuustobak! Til Avisen nu som dengang Hørte Kage, hørte Snak. Nørresælled, hvor du ryster! Sælgekoner staae sor Skud. Stort i Holger Danskes Briller Tog sig Kongens Liveorps ud.

Prægtig steg min hvide Drage, Høit mod Blæsten stod den sast; Gjødmad holder ikke bedre Paa sit Blad mod Vindens Kast. Mig betager Hjertets Veemod, ^ Spot og Spøg sorslaae kun lidt Gamle Minder, gamle Vunder Springe op og bløde tidt. Gjem du dette Blad, Veninde, For din Stambog blot bestemt! Ak, i Kjøbenhavn har alle, Alle Venner snart mig glemt!

^ravrøsteu.

Omsyget as Sneen, As Stormen ombuldret, Besøgte hun Graven,

Hvor elskeren smuldred. Hun banked paa Høien:

„O, er du herinde, Saa tal et Par Ord til Din gamle Veninde!" Da lød det sra Dybet Som Regnen, der risler, Som Sneen, der fyger, Som Bladet, der hvisler:

Prægtig steg min hvide Drage, Høit mod Blæsten stod den sast; Gjødmad holder ikke bedre Paa sit Blad mod Vindens Kast. Mig betager Hjertets Veemod, ^ Spot og Spøg sorslaae kun lidt Gamle Minder, gamle Vunder Springe op og bløde tidt. Gjem du dette Blad, Veninde, For din Stambog blot bestemt! Ak, i Kjøbenhavn har alle, Alle Venner snart mig glemt!

^ravrøsteu.

Omsyget as Sneen, As Stormen ombuldret, Besøgte hun Graven,

Hvor elskeren smuldred. Hun banked paa Høien:

„O, er du herinde, Saa tal et Par Ord til Din gamle Veninde!" Da lød det sra Dybet Som Regnen, der risler, Som Sneen, der fyger, Som Bladet, der hvisler:^7

„Veninde, jeg hører Din Stemme sra oven, Hvor Stormene hyle Om Bjerget og Skoven. Aar har jeg nu blundet, Nætter og Dage; As min unge Skabning ^r kun en Beenrad tilbage. ^i til Graad har jeg Øine, ^i Mund til at smile; Men jeg søler hernede Den dybeste Hvile, ^n Stilhed, som Ingen Deroppe ersarer, ^n Ro, som Ingen I Livet sorklarer. Gak hjem til din ^elle, Gak hjem til dit Huus; Der høres ei meget Til Suus og til Bruus. Tag Tenen i Haand Baade Natten og Dagen Og spind til din Kiste Det sølvhvide Lagen. De sire smaa Planker Om Liget saa koldt, De kunne ei pyntes For dyrt og sor stolt.

71^8

De Roser, du har I dit Vindne, hent Og plant dem paa Graven — Den har det sortjent." Hun hørte ei mere, Saa gjerne hun vilde, Hun sank i en Drive, Dødfrossen og stikle. januar

^eu har du tabt, deu Kjæder

Den har du tabt, den Kjæde, Den gyldne, smidiglange, Der om din Hals sig snoede Syv Gange som en Slange? Den har du tabt, den Kjæde, Ieg kasted. dig om Barmen, Da første Gang, beseiret, Du sank mig stum i Armen? Den har du tabt, som skulde Det saste Vidne være,

Betyde evigheden Og skjænke Troskabslære?

Dog som et ilde Varsel Kan jeg dit Tab ei tænke, Det spaaer kun om en anden, Mere naturlig Lænke. 1^8

De Roser, du har I dit Vindne, hent Og plant dem paa Graven — Den har det sortjent." Hun hørte ei mere, Saa gjerne hun vilde, Hun sank i en Drive, Dødfrossen og stikle. januar

^eu har du tabt, deu Kjæder

Den har du tabt, den Kjæde, Den gyldne, smidiglange, Der om din Hals sig snoede Syv Gange som en Slange? Den har du tabt, den Kjæde, Ieg kasted. dig om Barmen, Da første Gang, beseiret, Du sank mig stum i Armen? Den har du tabt, som skulde Det saste Vidne være,

Betyde evigheden Og skjænke Troskabslære?

Dog som et ilde Varsel Kan jeg dit Tab ei tænke, Det spaaer kun om en anden, Mere naturlig Lænke.

Naar jeg til Hjemmet kommer Tilbage, hvor du vanker Og venter mig i Haugen Med elskovssulde Tanker,

Saa vil jeg til erstatning Om Liliehalsen kaste

To længselsfulde Arme, ^ årlige og trosaste;

Saa vil jeg til erstatning Tæt dig til Barmen trykke ^

et Hjerte, et, som leve^, Som banker suldt as Lykke.

Det Halsbaand skal dig sølge, Og det kan aldrig briste, Det Smykke ^ det du aldrig

I evighed kan miste.

^ordsang.

Kom, vi vil hinanden trøste, Sorg kun krydrer slet vor Mad; Vinens Perler skal sorlyste, Druens Gnld os gjøre glad; Sangen øve srit sin Kunst, Græmmelsen gaae op i Dunst!

7^

Naar jeg til Hjemmet kommer Tilbage, hvor du vanker Og venter mig i Haugen Med elskovssulde Tanker,

Saa vil jeg til erstatning Om Liliehalsen kaste

To længselsfulde Arme, ^ årlige og trosaste;

Saa vil jeg til erstatning Tæt dig til Barmen trykke ^

et Hjerte, et, som leve^, Som banker suldt as Lykke.

Det Halsbaand skal dig sølge, Og det kan aldrig briste, Det Smykke ^ det du aldrig

I evighed kan miste.

^ordsang.

Kom, vi vil hinanden trøste, Sorg kun krydrer slet vor Mad; Vinens Perler skal sorlyste, Druens Gnld os gjøre glad; Sangen øve srit sin Kunst, Græmmelsen gaae op i Dunst!

7^

Meget, veed vi vet, er slnddret, Meget sagt med Ret og Skjel: Hvordan Alting er forklndret, Alting sygt og Intet vel, Kassen tom og Krasten lam, Ussel hele Statens Kram; Tyven rig, den Vise lurvet, Høie Poster uden Valg, Bonden seig, hans Plovhest skurvet, Sværdet rustent i sin Balg, Ingen Drist og ingen Fart, Alting synkesærdigt snart;

ei et Blad engang at dække Statens nøgne Blnsel med ^

Dog, det kan os ei forskrække, Allermindst paa dette Sted; Vinen paa vor Dug i Dag Minder om det danske Flag. Det skal ingen Feighed plette Venner, Mod i Farens Stund! Her vi søle Hjemmets rette Toner gaae sra Mnnd til Mund; Her, om end i Tvang og Baand, Spore vi den danske Aand. Her, hvor vi som Dreng ha^ leget, Vil vi stride Mandens Strid;

end er ikke Haabet veget,

Lysten ikke giv blot Tid! Her er nok, det vide vi, Nok at tage Haanden i. By ved By sig srit skal ordne, Havne syldes Flag ved Flag, Og naar Krigens Stemmer tordne, Svares med det glatte Lag; Ingen Nabo, ingen Mand Haanlig see til Danmarks Strand! Her lad kun Forsagthed mumle ^ Naar vort Støv er lagt til Ro, Her skal vore Børn sig tumle Frit, øg her skal Glæden boe! Venner, drik med bredsuldt Maal! Haabet leve! Danmarks Skaal! Den januar 18^8.

Til ^le bang.

Mellem Lolliker tilhuse, Ubekjendt, en srygtsom Mø, Var i mange Aar min Muse Paa den sugtigkolde Ø.. J mit Kammer sluttet inde Randt sor hende Tiden hen ^ Knap hun havde en Veninde, ^ndnu mindre nogen Ven.

Lysten ikke giv blot Tid! Her er nok, det vide vi, Nok at tage Haanden i. By ved By sig srit skal ordne, Havne syldes Flag ved Flag, Og naar Krigens Stemmer tordne, Svares med det glatte Lag; Ingen Nabo, ingen Mand Haanlig see til Danmarks Strand! Her lad kun Forsagthed mumle ^ Naar vort Støv er lagt til Ro, Her skal vore Børn sig tumle Frit, øg her skal Glæden boe! Venner, drik med bredsuldt Maal! Haabet leve! Danmarks Skaal! Den januar 18^8.

Til ^le bang.

Mellem Lolliker tilhuse, Ubekjendt, en srygtsom Mø, Var i mange Aar min Muse Paa den sugtigkolde Ø.. J mit Kammer sluttet inde Randt sor hende Tiden hen ^ Knap hun havde en Veninde, ^ndnu mindre nogen Ven.1^2

See, da blev hun utaalmodig, Saae i Speilet sig: „Hvordan? Ak, din Synd mod mig er blodig, Utaknemmelige Mand! ^r ei disse Lokker lange? Denne Kløst i Hagen smuk? Ikke mere som en Fange Vil jeg høre dine Suk. Ieg vil ud, det er paa Tiden ^ Aabn mig Døren!" Og hun gik; Som bekjendt, ei længe siden ^r det, hnn sin Frihed sik. Hvo beskriver nu min Spænding, Mine Tvivl: hvordan det gaaer, Hvad man siger, hvilken Vending Hendes Flugt i Verden saaer? Sneen taarned sig paa Marken, Modløs jeg i Hjemmet sad, Noah liig, beklemt i Arken, Da der bragtes mig et Blad — Trøsteligt som Oliebladet ^ Venlig Hilsen var deri, Skristen saae jeg, perleradet, Fnld as Riim dg Poesie. Fra hvem Anden kan vel disse Toner komme, end sra ham? See i Krogen! — Ia tilvisse, Det bekjendte Monogram!1^3

Ham, jeg elsker! ham, jeg ærer! Hvem Apollo, dobbelt god, Gav mig til en dobbelt Lærer ^ O, det styrkede mit Mod! Han, hvis saderlige Venskab Ieg alt nød som Ungersvend, Har med Musen gjort Bekjendtskab Og er ogsaa hendes Ven. As sin egen Muse drevet, I sin egen, muntre Stiil, Har han letbegeistret skrevet

Til en lykkelig kmil Linier, saa yndigt vundne

Som den Krølle, Venus slaaer Om sin Finger, og dog bundne Som Apollos Pandehaar; Lunesulde, alvorssulde, Lægede, as bedste Slags, Men især saa vennehulde — Dersor maa jeg svare stra^, Svare, som mit Hjerte byder, Takke, som jeg bedst formaaer, Ihvor svagt det ogsaa lyder, Og hvor daarligt end det gaaer. Medens Slæden nemlig tumler Henad Landeveiens Spor, Paa en Sygereise mumler Ieg i Skjægget disse Ord.1^4

Alle skjønne Glæder samle Sig om ham, der i mit Bryst Vennehuld betvang de gamle Tvivl og skabte uvant Lyst! Muserne, i ^hor tilsammen, ^ros, ak, den sjeldne Gjæst, Være hos ham, tænde Flammen Til en evig Ungdomssest! Lad kuu Sygeskaren ringe, Lad kuu Klagen sukkes srem — Vise Raad vil Alle bringe, Som sra Oldtidstemplet, hjem. Og naar tusind Krandse hænge, Osfrede til Templets Gud, Legende med Lyrens Strenge Hvile Lægehaanden ud!

Den 1te februar 1^8.

Thorvaldsens ^emkomst.

opfordring.

Raab Hurra kun fra Øster og til Vester, Bring Fakkeltog, drik Skaaler over Skaaler, Benaad ham kun med Titler og med Straaler, Og byd til Bords ham med et Tusind Gjæster ^ 1^4

Alle skjønne Glæder samle Sig om ham, der i mit Bryst Vennehuld betvang de gamle Tvivl og skabte uvant Lyst! Muserne, i ^hor tilsammen, ^ros, ak, den sjeldne Gjæst, Være hos ham, tænde Flammen Til en evig Ungdomssest! Lad kuu Sygeskaren ringe, Lad kuu Klagen sukkes srem — Vise Raad vil Alle bringe, Som sra Oldtidstemplet, hjem. Og naar tusind Krandse hænge, Osfrede til Templets Gud, Legende med Lyrens Strenge Hvile Lægehaanden ud!

Den 1te februar 1^8.

Thorvaldsens ^emkomst.

opfordring.

Raab Hurra kun fra Øster og til Vester, Bring Fakkeltog, drik Skaaler over Skaaler, Benaad ham kun med Titler og med Straaler, Og byd til Bords ham med et Tusind Gjæster ^

Indret de prægtigste af alle Fester, Gjør Alt, hvad Kongen og hvad Folket taaler ^ Med Tankeblik den store Sværm han maaler: Alt det er saare godt; dog noget rester. O kan du, danske Sommer, endnu funkle Med nogle Nætter, varme, stjernedunkle, Med nogle Dage, blomsterfyldte, klare ^ Skjænk ham de deiligfte, som Norden skabte! Prøv at erstatte hvad i Syd han tabte, Og i det gamle Hjem ham at bevare! museet.

Armod har oste rakt s^n Skjærv, at sremme

Pragtbygninger ei spurgtes, om den vilde;

Den Bygning, vi vil bygge, er kun lille, ^

en Kube kun, et Skjønheds Honninggjemme.

Ræk da en ^hjelpsom Haand enhver herhjemme!

Giv eders Skjærv og lad jer ei sorvilde,

I Alle, som i Hjertet søle stille

For Konstens ædle Sprog et dnnkelt Nemme!

Det er ei blot til de studeerte Hjerner,

ei heller blot til Mænd med Baand og Stjerner

Skjønhedsgudinden kaster sine Blikke.

Almuens Barn, hvis Kræster Ingen maalte,

Har hun as Sødmen, hendes Øie straalte, Som ostest ladet allerdybest drikke.1^6

Bevidnelse.

Tro ei, at det er Kjøbenhavn alene, Der jubler til den store Konstners ^re! Vel kunde Landets Børn ei alle være Tilstede just med Sang og Flag og Grene Ved hiin Velkomstens prægtigskjønne Seene ^ Det Vidne tør dog Musen dristig bære: At samme Følelser vi Alle nære, Og lige hjerteligt det Alle mene. Saavidt som Danmark grønnes under Lide,

er ingen Sjæl, som ikke byder Gjæsten Velkommen atter i det gamle Thule;

Ia, selv Philistren lægger taus tilside Det Blad, der har beskrevet Folkesesten, Og kan ei en Begeistringstaare skjnle. ^et egentlige. Hvad var det Mærkeligste dog ved Sagen? Hvad var det Frydeligste dog ved Klangen, Det os meest Gribende ved Velkomstsangen, Og det meest Straalende paa Høitidsdagen? Det var — hvortil man snart igjen see Magen! ^ Det Ideales Seier over Trangen, Det ^dles sikkre Høide over Rangen, Og en Forstummelse as Hverdagsklagen. Det var ei nogen Jublen hen i Taaget,

ei noget Skraal as sammenløbne Drenge, Det Folkeraab, som lød og endnu lyder;1^7

Det var det Sande, som vil ud med Sproget, Det ubevidste Skjønne, der, om længe Uændset holdt tilbage, dog tilsidst udbryder. Den ^e Se^ember 18^8.

Til ^arouesse Noseuøru^Lehu paa heudes fødselsdag.

Den januar

^ndig er Onrebygaard i Sommerens blnssende Skjønhed, Med den glindsende Fjord, Marker og Skov ved sin Fod; Fagert det hvide Slot sig hyller i kjølende Skygger, Som for Solen en Mø grønt i det flagrende Slør;

Reisende komme, at see de dnstende Roser og Ranker, Gangenes sirlige Bngt, Skjønheds og Roligheds Hjem; Alle beundre den Haand, der ordned den landlige Rigdom Og i Natnrens Skjød sysled med lykkelig Konst; Skibene seile sorbi den skovrige Kyst, og med Stoltbed Vaier det danske Flag: her er der hjemligt og godt! Alle, hvadenten de kom i Pragtvogn, snlgt as en Støvsky,

eller paa vandrende Fod, støttet til Betlerens Stav ^ Alle sorlade dig, Onrebygaard, med Tak og med Glæde,

Ønskende Lykke og Held over det gjæstsrie Tag. Men ved Vintertid, naar Solen kaster tungsindigt

enkelte Blik — som nu ^ over den knagende Iis, Ingen Sommersugl mere omflagrer de buskede Volde,

Skoven mangler sit Løv, Marken sit bølgende A^ ^ Siig, hvad kalder idag den festlige Skare til Slottet, Som var Natnren paany vaagnet til Blomstring og Liv? Stille du smiler og hvisker i Øret den sremmed^ Spørger: Vid, i mit Indre er, Sommer og Vinter, en Flor — 1^7

Det var det Sande, som vil ud med Sproget, Det ubevidste Skjønne, der, om længe Uændset holdt tilbage, dog tilsidst udbryder. Den ^e Se^ember 18^8.

Til ^arouesse Noseuøru^Lehu paa heudes fødselsdag.

Den januar

^ndig er Onrebygaard i Sommerens blnssende Skjønhed, Med den glindsende Fjord, Marker og Skov ved sin Fod; Fagert det hvide Slot sig hyller i kjølende Skygger, Som for Solen en Mø grønt i det flagrende Slør;
Reisende komme, at see de dnstende Roser og Ranker, Gangenes sirlige Bngt, Skjønheds og Roligheds Hjem; Alle beundre den Haand, der ordned den landlige Rigdom Og i Natnrens Skjød sysled med lykkelig Konst; Skibene seile sorbi den skovrige Kyst, og med Stoltbed Vaier det danske Flag: her er der hjemligt og godt! Alle, hvadenten de kom i Pragtvogn, snlgt as en Støvsky,

eller paa vandrende Fod, støttet til Betlerens Stav ^ Alle sorlade dig, Onrebygaard, med Tak og med Glæde,

Ønskende Lykke og Held over det gjæstsrie Tag. Men ved Vintertid, naar Solen kaster tungsindigt

enkelte Blik — som nu ^ over den knagende Iis, Ingen Sommersugl mere omflagrer de buskede Volde,

Skoven mangler sit Løv, Marken sit bølgende A^ ^ Siig, hvad kalder idag den festlige Skare til Slottet, Som var Natnren paany vaagnet til Blomstring og Liv? Stille du smiler og hvisker i Øret den sremmed^ Spørger: Vid, i mit Indre er, Sommer og Vinter, en Flor —1^8

ei blot, opklækket ved Ovnens Glød, as sydlige Vægter, O, en langt sjeldnere Flor, sager og prægtig at see!

Men blandt hvad yndigt og Bly du sinder omhvælvet as

Muren,

Og as hvad Krastigt og Stærkt Hnset med Rette er stolt,

Festen gjelder idag kun een, men een sremsor Alle,

een, i hvis reue Sjæl Blomstringen evig er ung: Borgens Frue, den ædle, hvis Sind er stille og ydmygt,

Men i hvis skjnlteste Vraa ikkun det Gode har Hjem.

er du en ^nder^as Floras rige, asve^lende Grupper, I hendes ^vindlige Sjæl finder du Alt til din Lyft:

Andagtens evighedsblomst har der sin srodige Iordbund, Fromheds og Blidhedens Flor taber der aldrig sit Løv, Troskabslilien groer og vngger i Stilhed sin Krone, Venskabs rankende Blomst, ømheds Rose, de blaae Gavmildhedens undseelige Blomster ^ Forglemmigeiskarer ^ Fylde hver lønlig Krog, Øiet tør nærme sig til. Dog ^ alt sormeget jeg talte; her hades den leslende Ordstrøm, Og selv Sandhedens Røst saarer, som Roes og som Bram. Kom i den gjæstsrie Sal, see Kredsens huuslige Lykke, Og har du glædet dit Syn, hæv da til Himlen din Bøn, At den vil skjærme og srede hvad den jo selv har opelsket, Og at den herlige Flor længe maa blomstre som nu!

Til Kritikerne.

Om Aanden skulde slagre noget vildt I Digtekonstens muntre Tivoli, Forskann os sor et simpelt Politi Med Spanskrørs Stok og Messing -Skilt. 1^8

ei blot, opklækket ved Ovnens Glød, as sydlige Vægter, O, en langt sjeldnere Flor, sager og prægtig at see!

Men blandt hvad yndigt og Bly du sinder omhvælvet as

Muren,

Og as hvad Krastigt og Stærkt Hnset med Rette er stolt,

Festen gjelder idag kun een, men een sremsor Alle,

een, i hvis reue Sjæl Blomstringen evig er ung: Borgens Frue, den ædle, hvis Sind er stille og ydmygt,

Men i hvis skjnlteste Vraa ikkun det Gode har Hjem.

er du en ^nder^as Floras rige, asve^lende Grupper, I hendes ^vindlige Sjæl finder du Alt til din Lyft:

Andagtens evighedsblomst har der sin srodige Iordbund, Fromheds og Blidhedens Flor taber der aldrig sit Løv, Troskabslilien groer og vngger i Stilhed sin Krone, Venskabs rankende Blomst, ømheds Rose, de blaae Gavmildhedens undseelige Blomster ^ Forglemmigeiskarer ^ Fylde hver lønlig Krog, Øiet tør nærme sig til. Dog ^ alt sormeget jeg talte; her hades den leslende Ordstrøm, Og selv Sandhedens Røst saarer, som Roes og som Bram. Kom i den gjæstsrie Sal, see Kredsens huuslige Lykke, Og har du glædet dit Syn, hæv da til Himlen din Bøn, At den vil skjærme og srede hvad den jo selv har opelsket, Og at den herlige Flor længe maa blomstre som nu!

Til Kritikerne.

Om Aanden skulde slagre noget vildt I Digtekonstens muntre Tivoli, Forskann os sor et simpelt Politi Med Spanskrørs Stok og Messing -Skilt.

Hold jer til det, som er og bliver slet, Til det, der ei betyder noget Stort, Til det, I selv bedst kunde have gjort; Det kan J ordne, deri har I Ret. Men snak ei vidt og bredt i Gudens Lund Om hvad i Konsten ei bør kaldes ^odt; Thi vidste I, hvad der er vigtigst blot, Saa vilde I beskedent holde Mund.

er Musen eder ikke kjær — afsted! Hun døer af Latter over eders Dom,

At hun skal være knibsk og snerpet, som Den lille Tøs, I gik til Præsten med. Det Støv, som salder, hvor Apollo stred, Det hører ei til det gemene Dynd, I feie væk thi Poefiens Synd, Om den veed ikkun Guderne Besked. 18^9.

prolog

til ^t^tif^ ^oreftilling til ^dfl^ for ^ ^n^li^

Vort Hjem er paa den lave Ø,. Ombeltet høit af Sund og Sø; Vi bygge nær ved Havets Rand, Hvor i den fredelige Strand

Hold jer til det, som er og bliver slet, Til det, der ei betyder noget Stort, Til det, I selv bedst kunde have gjort; Det kan J ordne, deri har I Ret. Men snak ei vidt og bredt i Gudens Lund Om hvad i Konsten ei bør kaldes ^odt; Thi vidste I, hvad der er vigtigst blot, Saa vilde I beskedent holde Mund.

er Musen eder ikke kjær — afsted! Hun døer af Latter over eders Dom,

At hun skal være knibsk og snerpet, som Den lille Tøs, I gik til Præsten med. Det Støv, som salder, hvor Apollo stred, Det hører ei til det gemene Dynd, I feie væk thi Poefiens Synd, Om den veed ikkun Guderne Besked. 18^9.

prolog

til ^t^tif^ ^oreftilling til ^dfl^ for ^ ^n^li^

Vort Hjem er paa den lave Ø,. Ombeltet høit af Sund og Sø; Vi bygge nær ved Havets Rand, Hvor i den fredelige Strand

Sig speiler Bonden med sin Plov Og Mark og ^nge, Lund og Skov. Vi glædes ^ved det skjønne Blaa, Hvor Skibene i Bølgen gaae; Vi fiske langs den grønne Kyst Og drage Voddet op med Lyst; Vi elske Havet, hvor saa srit Sig Blikket strækker milevidt, Vi prise, som en Skjald har sagt, De Danskes Vei til Roes og Magt; Om ogsaa høres Dybets Brum, Og Stranden reiser sig med Skum, Om Nattestorme buldre hen ^ Uveiret, veed vi, tager as igjen; Vi hilse Morgensolen sroe, Vi lægge os saa trygt til Ro. Men tænk! om Havet ^ mod sin Agt — Drevet as fjerne Strømmes Magt Og as Orkanens Svøbeslag, As Driviis suldt og knuste Vrag, Brød ind — brød over os — og brat Ombrused os med Dødens Nat, Opstødte Gulvet i vort Kammer, Udslukked Arnens gjæstsrie Flammer, Tilintetgjorde Markens Grøde Og lagde Gaard og Huus og Alting øde — Ak, at vi aldrig Sligt opleve! — Men vore Brødre, veed vi, bleve Nys Offre for det vilde Vand, Der brød med Rædsel over Iyllands Strand.

Huusvilde, hjelpeløse, udeu ^ie Maae de nu vandre Armods tunge Veie,111^

Paa deres ødelagte Marker sryse Og sor en mørk, forstyrret Fremtid gyse. ^t Haab, et eneste, er kun tilbage: At man vil ynkes over deres Nød og Klage. Tak dersor, alle I, som her Fra Lollands ^gne, sjern og nær, Med villig Haand, as knapt erhverv, Har bragt medlidende sin Skjærv, Har sølt, at i den store Nød ^n Landsmand deler rask sit Brød Og giver hen hvad han formaaer, At lindre sine Brødres Kaar.

Og tak især, I ædle Dannekvinder, Som følte, at hvor Taaren rinder,

Der maa den fine, bløde Haand erindre Sin gamle Skik, at læge og at lindre, Der maa den ei i Skjødet hvile, Men fuld af Virkfomhed og Ømhed ile ^ Som dobbelt yndig, dobbelt stærk At øve Gavmildhedens Værk. — Tiltakke tag da ogsaa med et Spil, ^n Leg, hvormed vi gjerne bidrog til, At Gaven, der saa villigen blev bragt Og paa Veldædighedens Alter lagt, Foruden Hjertets indre Løn, Der er saa stor, saa himmelsk og saa skjøn, Kan bringe eder alle ak, tilgiv! ^n ubetydelig, en ringe Asten-Tidssordriv. 112^

.^orskjouuelsev.

Der var mere i mit Hjerte

knd sædvanlig, kan jeg troe^

Ikke ken blot var derinde — Det var Sagen ^ der var To.

Der var altsaa i mit Hjerte Blot lidt mere, end der bør. Som en Furie den Skjønne Mødte mig og raabte: „Hør! Med din Stok du skrev i Sandet See kun ester ^ vil du see?

kndnu staaer det der i Gruset,

Dette krumme, dumme k! Dette Bogstav, som jeg hader!

Navnet paa en Bagatel, Paa en spinkel Dukkeskabning Sammensat as Pus og Spjæld! I hvis Hoved alle Tanker

kre, som min tomme Handske, Parsumeerte, glatte, lækkre,

Uden Indhold — dertil sranske! Og sor denne Silkedronning Skal jeg osfres, skal jeg døe Ha, jeg styrter mig i Floden ^ Tag mit Kys og mit Adieu!"113^

O, hvor Vreden dog sorskjønner! Hendes Ansigt var som Snee, Hvorpaa Ildebrandens Gjenskin

er i Nattens Mulm at see. 18^9.

Kom, ^udseugel, stille ^ød^

Kom, Gudsengel, stille Død! Læg mig hen til Ro og Hvile, Læg mig i min Moders Skjød Under Mos og Taarepile. Ieg er træt as Dagens Blaa, Træt af Nattens Stjernetaage, Tornekrandsen har jeg paa — O jeg kan ei længer vaage. Ieg har grublet mig saa skøv Paa den svære Livets Gaade, Ieg er bleven ør og døv Og kan intet mere raade. Hjertet, som saa ungt og sast Banked i sin Smerte, Med sin sidste Lykke brast; Koldt er nu mit

Hjerte. Tag det bort, min mørke Ven! Lad det Urnen sylde; Gravens Vngge — reed mig den, Blødt dn mig indhylle! 113^

O, hvor Vreden dog sorskjønner! Hendes Ansigt var som Snee, Hvorpaa Ildebrandens Gjenskin

er i Nattens Mulm at see. 18^9.

Kom, ^udseugel, stille ^ød^

Kom, Gudsengel, stille Død! Læg mig hen til Ro og Hvile, Læg mig i min Moders Skjød Under Mos og Taarepile. Ieg er træt as Dagens Blaa, Træt af Nattens Stjernetaage, Tornekrandsen har jeg paa — O jeg kan ei længer vaage. Ieg har grublet mig saa skøv Paa den svære Livets Gaade, Ieg er bleven ør og døv Og kan intet mere raade. Hjertet, som saa ungt og sast Banked i sin Smerte, Med sin sidste Lykke brast; Koldt er nu mit Hjerte. Tag det bort, min mørke Ven! Lad det Urnen sylde; Gravens Vngge — reed mig den, Blødt dn mig indhylle!114^

Lad mig aande Gravens Dust! See kun, Bægret har jeg drukket! O sor sidste Gang lidt Lust, Kun et Drag til Asskedssukket! Den December 18^9.

^aamiudelse.

Det Blaat, som kaldes Himmelblaa^ Den Iordklnmp, denne Haandsuld Vand, Det Vrøvleri as Usorstand,

et Par Pedanter kalde Ondt og Godt ^ O denne jammerlige Tidssordriv,

Den kan du nøies med? Saa smaat Indsuger du en Drøm, man blot As Dumhed salder paa at kalde Liv? Nei, noget andet maa der være til! Med Tænkningen sik jeg vel ikke Hul Paa dette Forhæng, Ild i dette Kul; Thi Tænkningen er selv et daarligt Spil. O dersom Alexander leved nu, Han rakte mig sit Sværd ^ Men see, Der skrider Døden med sin Lee, Han veed at hugge Knuden rask itu. 114^

Lad mig aande Gravens Dust! See kun, Bægret har jeg drukket! O sor sidste Gang lidt Lust, Kun et Drag til Asskedssukket! Den December 18^9.

^aamiudelse.

Det Blaat, som kaldes Himmelblaa^ Den Iordklnmp, denne Haandsuld Vand, Det Vrøvleri as Usorstand,

et Par Pedanter kalde Ondt og Godt ^ O denne jammerlige Tidssordriv,

Den kan du nøies med? Saa smaat Indsuger du en Drøm, man blot As Dumhed salder paa at kalde Liv? Nei, noget andet maa der være til! Med Tænkningen sik jeg vel ikke Hul Paa dette Forhæng, Ild i dette Kul; Thi Tænkningen er selv et daarligt Spil. O dersom Alexander leved nu, Han rakte mig sit Sværd ^ Men see, Der skrider Døden med sin Lee, Han veed at hugge Knuden rask itu. 131^

Jeg var et ^aru, mit ^lod saa sagte løb.

Ieg var et Barn, mit Blod saa sagte løb, Knn ringe var min Sorg, og knap min Glæde, Ieg var som Blomsterknoppen i sit Svøb ^ Du aanded Ild og Flammer i den Spæde. Da løb mit Blod med mere salig Fart, Du lærte mig en høi, vellystig Glæde; Det er sor tidligt — o, det er sor snart, At du vil ogsaa lære mig at græde! Den 18de februar 18^0.

Jeg har seet deu store digter.

Ieg har seet den store ^Digter , Som du priste mig ^ den unge, I hvis Mund, hvad Folket søler, Lægges paa en sleben Tunge. Ieg har hørt hans Stropher klinge Fuld as Taet og ester Noder, Medens paa et: See til Høire! Dreied sig et tnsind Hoveder. Ieg har seet hans Fingre spille Paa den diamantne Daase, Øret spidst, sor at sornemme Hvad bevaagne Læber vaase. 131^

Jeg var et ^aru, mit ^lod saa sagte løb.

Ieg var et Barn, mit Blod saa sagte løb, Knn ringe var min Sorg, og knap min Glæde, Ieg var som

Blomsterknoppen i sit Svøb ^ Du aanded Ild og Flammer i den Spæde. Da løb mit Blod med mere salig Fart, Du lærte mig en høi, vellystig Glæde; Det er sor tidligt — o, det er sor snart, At du vil ogsaa lære mig at græde! Den 18de februar 18^0.

Jeg har seet deu store digter.

Ieg har seet den store ^Digter , Som du priste mig ^ den unge, I hvis Mund, hvad Folket søler, Lægges paa en sleben Tunge. Ieg har hørt hans Stropher klinge Fuld as Taet og ester Noder, Medens paa et: See til Høire! Dreied sig et tnsind Hoveder. Ieg har seet hans Fingre spille Paa den diamantne Daase, Øret spidst, sor at sornemme Hvad bevaagne Læber vaase.116^

Han har sagt mig smukke Sager, Og til Gjengjæld har jeg givet Ham et Blik saa kort, saa kjøligt, Som han selv er siin og stivet. Ieg har speidet ester Aanden I din Helts moderne Maske; Men jeg sinder den langt bedre I en simpel Ho^dvandsslaske.

Til broken Thristine Nosenorn^Lehn,

den 10de December 18^0.

Spaniens Land gjenlyder ei længer as tonende Sange, Proelamationernes Hær sylder den travle Avis. Dampmaskinerne brumme, hvor Ossian greb i sin Harpe, Kulstos særter den Sky, Aanderne leired sig paa. Troubadouren er tabt med Kjærlighedshosfet i Frankrig, Snigmordshelten i Kreds kaster sit Lod og er stum. Hvor den italiske Mø i Maanskin sang Barearolen, Raaber en tydsk Soldat tordnende sit: ^er da? Selv den persiske Mnse standsed i sin Fortælling, For at studere med Skræk Russernes Diplomatie; Og den arabiske Skjald, der drømmende drog paa Kamelen, Famler ester sit Sværd, bander det engelske Krudt. Hurtigpressen erstatter nu Nattergallyden i Staben, Og as politiske Vers bugner hver tydsk Almanak. Selv i Danmark, hvor sjelden lød den apolliske Lyre, Og hvor det dustende Hø sparsomt begeistrer til Sang, Hørtes i Aarets Løb kun hulkende Sørgeeantater, 116^

Han har sagt mig smukke Sager, Og til Gjengjæld har jeg givet Ham et Blik saa kort, saa kjøligt, Som han selv er siin og stivet. Ieg har speidet ester Aanden I din Helts moderne Maske; Men jeg sinder den langt bedre I en simpel Ho^dvandsslaske.

Til broken Thristine Nosenorn^Lehn,

den 10de December 18^0.

Spaniens Land gjenlyder ei længer as tonende Sange, Proelamationernes Hær sylder den travle Avis. Dampmaskinerne brumme, hvor Ossian greb i sin Harpe, Kulstos særter den Sky, Aanderne leired sig paa. Troubadouren er tabt med Kjærlighedshosfet i Frankrig, Snigmordshelten i Kreds kaster sit Lod og er stum. Hvor den italiske Mø i Maanskin sang Barearolen, Raaber en tydsk Soldat tordnende sit: ^er da? Selv den persiske Mnse standsed i sin Fortælling, For at studere med Skræk Russernes Diplomatie; Og den arabiske Skjald, der drømmende drog paa Kamelen, Famler ester sit Sværd, bander det engelske Krudt. Hurtigpressen erstatter nu Nattergallyden i Staben, Og as politiske Vers bugner hver tydsk Almanak. Selv i Danmark, hvor sjelden lød den apolliske Lyre, Og hvor det dustende Hø sparsomt begeistrer til Sang, Hørtes i Aarets Løb kun hulkende Sørgeeantater,117^

Pressens pressede Ord var kun om Presse og Tryk. Hvor tør Poeten da, naar ei han vil vnkes og haanes, Under saa mislige Kaar søre sit sværmerske Sprog? Skattebevilling og constitution er ei blandt hans Strenge, Og de eneste dog, Mængden vil, han skal slaae. Kuu i den huuslige Kreds, hvor Skjønhed groer som Violen, Nysudsprungen og bly, men med sorsriskende Dust; Kun i det stille Hjem, hvor Uskylds yndige Gratie

Fostrer med venlig Haand cyprias knrrende Fugl; Kun til det eensomme Øre, det barnligt lyttende Hjerte

Tør han, en Høitidsdag, hviske sin sagteste Klang. Modtag da i din Sal, hvor Freden og Lykken har hjemme, Fagre Veninde, mit Digts stille lykønskende Ord!

Til ^arøuesse Noseuoru^Lehu paa heudes fødselsdage

Den januar 18^1.

Nymaanen skinner over Søens Flade, Og Sneen glimrer i den krumme Gade. Ieg og min Muse har as Drømmens Blomster Oprettet os vor lille Barrieade. Ved Sengen sad hnn hele Vinternatten Og var min Trøst, en dansk S^ehera^ade; Ved sørste Morgengry bun tændte Lampen Og lagde mig paa Bordet hvide Blade. „Husk Dagens skjønne Fest," hun hvisked til mig,

„Og lad^nu perle smukt dit Digts caseade; Viis, du kan styre Pegasns i Flugten,

Og vov et Ridt, min tro Asklepiade! Det hele Indhold maa du kunne gjætte 117^

Pressens pressede Ord var kun om Presse og Tryk. Hvor tør Poeten da, naar ei han vil vnkes og haanes, Under saa mislige Kaar søre sit sværmerske Sprog? Skattebevilling og constitution er ei blandt hans Strenge, Og de eneste dog, Mængden vil, han skal slaae. Kuu i den huuslige Kreds, hvor Skjønhed groer som Violen, Nysudsprungen og bly, men med sorsriskende Dust; Kun i det stille Hjem, hvor Uskylds yndige Gratie

Fostrer med venlig Haand cyprias knrrende Fugl; Kun til det eensomme Øre, det barnligt lyttende Hjerte

Tør han, en Høitidsdag, hviske sin sagteste Klang. Modtag da i din Sal, hvor Freden og Lykken har hjemme, Fagre Veninde, mit Digts stille lykønskende Ord!

Til ^arøuesse Noseuoru^Lehu paa heudes fødselsdage

Den januar 18^1.

Nymaanen skinner over Søens Flade, Og Sneen glimrer i den krumme Gade. Ieg og min Muse har as Drømmens Blomster Oprettet os vor lille Barrieade. Ved Sengen sad hnn hele Vinternatten Og var min Trøst, en dansk S^ehera^ade; Ved sørste Morgengry bun tændte Lampen Og lagde mig paa Bordet hvide Blade. „Husk Dagens skjønne Fest," hun hvisked til mig,

„Og lad^nu perle smukt dit Digts caseade; Viis, du kan styre Pegasns i Flugten,

Og vov et Ridt, min tro Asklepiade! Det hele Indhold maa du kunne gjætte118^

Af mine Øines smægtende Lan^ade;

ei nogen Skildring ud as Hverdagslivet,

ei heller en barok Bamboeeiade, Og allermindst as Alting skal det være

en pyntet allegorisk Maskerade; Men vi vil synge lidt i muntre Toner

Og, som i unge Dage, være glade, Idet vi bringe Damen, som vi hylde, Ved hendes Slots Baleon en Serenade. Ourebygaard skal høre mine Rhythmer,

Tag Pen i Haand og slip din ehoeolade! Ieg er lidt stolt, naar Husets Herskab sinder,

At dine Vers er ikke altsor sade; Ieg gider nok imellemstunder gjøre I al Undseelighed en Slags Parade For Sønnerne og sor den sanre Datter, Saavelsom sor Mamsellen og Hr. S^ade. Tag Blomstervasen srem, held paa Papiret Din hele Helligdom as Rosenblade! Du kan ei sinde noget Smnkt og ^iirligt Og ingen lyrisk Følelses-Tirade, Som ikke passer træssende paa hende, Hvis Fest vi seire med en Sangroulade." Det var de sidste Ord, som Musen talte.

en Vogn kom dundrende paa Byens Gade; De brune Heste dampede paa Ryggen

Og var istand til simpel Galopade ^ Men deres Hov skog ingen Hippokrene,

De rev mig ud as Musens embrassade, Og Kjøresvenden var ei græsk as Aasyn,

Men med den gamle lollandske Facade;135^

Han saae med Rolighed, hvordan jeg putted Hovdet i Reisehuens Retirade, ^lt j^ sl^k i Lvmmen^ mø^ke

Asg^nnd ^De næsten ubeskrevne, blege Blade; Han kjørte mig til Kalløes dunkle Hytter Og til en dagligdags Ieremiade. Modtag da ved en Fest, som vel sortjente

Den bedste Hymne as min Sang^eieade, Modtag hvad jeg paa denne Tid kan bringe

Med alle gode Ønskers Ambassade, Paa Aarets sørste Dag, med Skaansel, Frue,

en sattig Digters usuldsørte Klade!

bord saug ved biskop Nasmus Møllers Jubelfest,

^en ^e ^ril 18^.

Nu griber Glasset, Venner, sor at bringe Vor Iubelolding Festens muntre Skaal! Han agter Iordens Glæder ikke ringe, Skjøndt stundende til Himlens sjerne Maal. Sin høie Lærer troligen han snlgte,

Med Barnets Sind han søgte edens Kvst, Og med vor Lnther aldrig han sordnlgte,

At Viin og Sang er en uskyldig Lnst. Hvor paa den jydske Bakke Plovens Fure For Sved og Arbeid yder sparsom Løn, Der stod hans Vugge inden simple Mure, Der gik i Vadmel Bondens lille Søn. 135^

Han saae med Rolighed, hvordan jeg putted Hovdet i Reisehuens Retirade, ^lt j^ sl^k i Lvmmen^ mø^ke

Asg^nnd ^De næsten ubeskrevne, blege Blade; Han kjørte mig til Kalløes dunkle Hytter Og til en dagligdags Ieremiade. Modtag da ved en Fest, som vel sortjente

Den bedste Hymne as min Sang^eieade, Modtag hvad jeg paa denne Tid kan bringe

Med alle gode Ønskers Ambassade, Paa Aarets sørste Dag, med Skaansel, Frue,

en sattig Digters usuldsørte Klade!

bord saug ved biskop Nasmus Møllers Jubelfest,

^en ^e ^ril 18^.

Nu griber Glasset, Venner, sor at bringe Vor Iubelolding Festens muntre Skaal! Han agter Iordens Glæder ikke ringe, Skjøndt stundende til Himlens sjerne Maal. Sin høie Lærer troligen han snlgte,

Med Barnets Sind han søgte edens Kvst, Og med vor Lnther aldrig han sordnlgte,

At Viin og Sang er en uskyldig Lnst. Hvor paa den jydske Bakke Plovens Fure For Sved og Arbeid yder sparsom Løn, Der stod hans Vugge inden simple Mure, Der gik i Vadmel Bondens lille Søn.

Men Dristen drog ham hen til Lærdoms Tempel, Han led og stred, og Seier vandt hans Aand — O! han har lært os ved et skjønt hempel, At gode Kræster bryder stærke Baand. Vel randt hans Liv bag Hjemmets grønne Strande, Til Romas Port ei kom han med sin Stav, Og Palæstinas Bjerg og Iordans Vande For Tankens Blik kun krandsed christi Grav; Men Oldtidssproget i de sjerne Dale Flød ham saa let, ^som var det sædrelandsk; Apostlens Ord og Romerheltens Tale Gjengav hans Pen med Fynd og Krast paa Dansk. Nu i hans Oldingsalder sig oplader Hver herlig Knop og Frugt paa Livets Træ;

en Børneflok omfavner ham som Fader, Og Børnebørn sig slutte til hans Knæe:

O, gamle Ven, i denne Kreds du finder Din svundne Blomstringstid igjen paa Iord, Og ikke blot din Ungdoms røde Kinder, Men Aandens, Hjertets hele Foraarsslor. Dog ei med Blodets Baand alene bindes Til dig den stores Venneskare her: Du var en Lærer, vi taknemlig mindes,

en Hyrde god sor Mange sjern og nær; Vi drak Begeistring as din sromme Læbe,

Vi lytted til dit rige Trøstensord, Og i din Vandels rene Spor at stræbe, Var os et kjært, et værdigt Maal paa Iord.121^

Nu vi erkjendtlig dig vor Hyldest bringe; Halvhundred Aar du røgted tro dit Kald; For dig vil Festens Iubel gjerne klinge, Thi Sandhed kun i Tonen lyde skal. Saavidt du kaldtes vennehuld at sprede Den gode Sæd, der

giver Livsens Frø, Vil sig din velsortjente Roes udbrede Og Rasmus Møllers ædle Navn ei døe! Modkag da Iubelskaalen til din ^re, Du Stistets Bisp og Kirkens Tjener tro! Lad denne Sang en Takkehymne være I dine stille Dages Aftenro. Den Gud, hvis Hyrdestav du trolig sører, Vor tætte Kreds med Velbehag han seer; Og han vort Hjertes varme Ønske hører: At Hædersaar dig skjænkes sleer og sleer!

^oufessiou.

„er du en ehristen?" spurgte du mig nylig, „Hvad eller en sortviolet Hedning?"

Snart til at troe det ene, snart det andet, Gav mine yttringer Anledning. Ieg tilstaaer dig, at det er længe siden, Ieg tænkte paa en Sag, saa vigtig; Og det er vanskeligt endog sor Lærde At satte Distinetionen rigtig. 121^

Nu vi erkjendtlig dig vor Hyldest bringe; Halvhundred Aar du røgted tro dit Kald; For dig vil Festens Iubel gjerne klinge, Thi Sandhed kun i Tonen lyde skal. Saavidt du kaldtes vennehuld at sprede Den gode Sæd, der giver Livsens Frø, Vil sig din velsortjente Roes udbrede Og Rasmus Møllers ædle Navn ei døe! Modkag da Iubelskaalen til din ^re, Du Stistets Bisp og Kirkens Tjener tro! Lad denne Sang en Takkehymne være I dine stille Dages Aftenro. Den Gud, hvis Hyrdestav du trolig sører, Vor tætte Kreds med Velbehag han seer; Og han vort Hjertes varme Ønske hører: At Hædersaar dig skjænkes sleer og sleer!

^oufessiou.

„er du en ehristen?" spurgte du mig nylig, „Hvad eller en sortviolet Hedning?"

Snart til at troe det ene, snart det andet, Gav mine yttringer Anledning. Ieg tilstaaer dig, at det er længe siden, Ieg tænkte paa en Sag, saa vigtig; Og det er vanskeligt endog sor Lærde At satte Distinetionen rigtig.122^

Dog eet: paa mine mange Synder troer jeg, Og paa en Himmel ^ sort i Blinde; Men jeg er sandselig og kan min Lykke

ei i Protestantismen sinde.

Det Hellige maa mine Hænder røre,

Maa med det Iordiske sig blande, Maa sig sorvandle, under mine Bønner, Til Gnddomslegemet, det sande.

Saa kan jeg inderligen een tilbede, Som jeg har hos mig, i min Nærhed,

Hvis Hjerte banker som mit eget Hjerte, Og som er sri sor himmelsk Særhed. Ia det er klart, jeg har den sande, rette Fuldendte Tro, som basser Naade, Som Tvende saliggjør — som her i Verden Kan kaldes den eatholske paa en Maade. Det er min Tro; den har mig opretholdt I mangen natlig Tvivlens Time, Naar jeg omkring dit Landsted, Glut, spadseerte Og turde ei paa Porten kime. 18^1.

Til baronesse Nosenørn^Lehn ^aa hendes fødselsdag.

Den 1^e ^annar 18^.

Italiens Sanger slaaer som Nattergalen, Henrevet as de musikalske Strømme, Der bruse i Bellinis Tonedrømme, Og Mængden lytter aandeløs i Salen. 122^

Dog eet: paa mine mange Synder troer jeg, Og paa en Himmel ^ sort i Blinde; Men jeg er sandselig og kan min Lykke

ei i Protestantismen sinde.

Det Hellige maa mine Hænder røre,

Maa med det Iordiske sig blande, Maa sig sorvandle, under mine Bønner, Til Gnddomslegemet, det sande.

Saa kan jeg inderligen een tilbede, Som jeg har hos mig, i min Nærhed,

Hvis Hjerte banker som mit eget Hjerte, Og som er sri sor himmelsk Særhed. Ia det er klart, jeg har den sande, rette Fuldendte Tro, som basser Naade, Som Tvende saliggjør — som her i Verden Kan kaldes den eatholske paa

en Maade. Det er min Tro; den har mig opretholdt I mangen natlig Tvivlens Time, Naar jeg omkring dit Landsted, Glut, spadseerte Og turde ei paa Porten kime. 18^1.

Til baronesse Nosenørn^Lehn ^aa hendes fødselsdag.

Den 1^e ^annar 18^.

Italiens Sanger slaaer som Nattergalen, Henrevet as de musikalske Strømme, Der bruse i Bellinis Tonedrømme, Og Mængden lytter aandeløs i Salen.123^

Morgenbelysningen i Skn^erdalen, Naar Alpetinderne i Purpur svømme,

Begeistrer Maleren; Konstvenner dømme, Og Publikum sorbauses ved hans Malen. Hvor store Kræster sig til Maalet skynde Det Høies Standpunkt og det Ideales Kan Thorvaldsen sit Marmorværk begynde. Men sor at Digtets sine Blad kan males, Behøves kun et Træk af Sjælens ^nde Og af den Dyd, hvorom kun sjelden tales.

^lugt.

Ieg har seet den store Verden! Sagde jeg „den store"? Himmel! Ieg har seet den lille Verden, Verdens allermindste Strimmel! Hvor de Mindste er de Største, Hvor det Visne er det Grønne, Hvor det Fine er det Gode, Det Moderne kun det Skjønne! Intet aabent ^ Alting lukket, Intet opreist Alting bukket, Intet vittigt Alting trukket, Intet heelt, men Alting plukket! 123^

Morgenbelysningen i Skn^erdalen, Naar Alpetinderne i Purpur svømme,

Begeistrer Maleren; Konstvenner dømme, Og Publikum sorbauses ved hans Malen. Hvor store Kræster sig til Maalet skynde Det Høies Standpunkt og det Ideales Kan Thorvaldsen sit Marmorværk begynde. Men sor at Digtets sine Blad kan males, Behøves kun et Træk af Sjælens ^nde Og af den Dyd, hvorom kun sjelden tales.

^lugt.

Ieg har seet den store Verden! Sagde jeg „den store"? Himmel! Ieg har seet den lille Verden, Verdens allermindste Strimmel! Hvor de Mindste er de Største, Hvor det Visne er det Grønne, Hvor det Fine er det Gode, Det Moderne kun det Skjønne! Intet aabent ^ Alting lukket, Intet opreist Alting bukket, Intet vittigt Alting trukket, Intet heelt, men Alting plukket!124^

Hvilken Tomhed, hvilken Dødhed I de brede Marmorsale! Hvilken Mathed, hvilken Flauhed I den stive Søndagstale! Lad mig slygte til dit Hjerte, ^Ven! og der mit Hoved skjule, Som en eneboer flygter Til sin Ørkens vilde Hule.

Trøst.

Beilere paa alle Kanter Strakte Hænder — Blik, som bede — Blomsterurner — kjælne Breve Hvilket farligt Vilderede! O hvormange Hensynssagter, O hvormegen Anstandslede, Naar de ømme Suk og Bønner Blive altsor srie og hede! Og hvo vilde vel mig nægte, At det er en svær Bestilling Træsse Valget paa en saadan Herre-Industrie-Udstilling ? Tapperhed med Sværd ved Siden, Digtekonsten med sin Lire, Lærdom med en vigtig Mine Sværme, Ven, om din Lemire. 124^

Hvilken Tomhed, hvilken Dødhed I de brede Marmorsale! Hvilken Mathed, hvilken Flauhed I den stive Søndagstale! Lad mig slygte til dit Hjerte, ^Ven! og der mit Hoved skjule, Som en eneboer flygter Til sin Ørkens vilde Hule.

Trøst.

Beilere paa alle Kanter Strakte Hænder — Blik, som bede — Blomsterurner — kjælne Breve Hvilket farligt Vilderede! O hvormange Hensynssagter, O hvormegen Anstandslede, Naar de ømme Suk og Bønner Blive altsor srie og hede! Og hvo vilde vel mig nægte, At det er en svær Bestilling Træsse Valget paa en saadan Herre-Industrie-Udstilling ? Tapperhed med Sværd ved Siden, Digtekonsten med sin Lire, Lærdom med en vigtig Mine Sværme, Ven, om din Lemire.141^

Men vær rolig! Ingen Fare Har det med de sine Fyre, Har det selv med en Adonis ^ Thi hun elsker sit Uhyre.

Til frøkeu N^areuka Noseukrau^.

Den ^tde October 18^.

Din Vugge gik ved Brum as Nordhavsrøsten, Paa Fjordens Bred, til Takt af Bølgeslaget, Hvor over gule Bakker ud mod Vraget Klitrosen kryber sor at pynte Kysten. Ved Øresundets blanke Bugt mod Østen, Hvor sig i Dybet speiler Kongeslaget, As Konst og ^nde blev din Aand opdraget, I Viddets Kube, nem og lærelysten. Du gjæsted Lund og Sø og Høienl^ste; Men da du kom til Lollands Bøgeskove, Hvor Fuglene i Rosenhække sove:

Der satte Amor Buret i det Grønne; Det blev dit Buur og du skal der sorskjønne Som Brud og Viv det skjønne Engestofte. 141^

Men vær rolig! Ingen Fare Har det med de sine Fyre, Har det selv med en Adonis ^ Thi hun elsker sit Uhyre.

Til frøkeu N^areuka Noseukrau^.

Den ^tde October 18^.

Din Vugge gik ved Brum as Nordhavsrøsten, Paa Fjordens Bred, til Takt af Bølgeslaget, Hvor over gule Bakker ud mod Vraget Klitrosen kryber sor at pynte Kysten. Ved Øresundets blanke Bugt mod Østen, Hvor sig i Dybet speiler Kongeslaget, As Konst og ^nde blev din Aand opdraget, I Viddets Kube, nem og lærelysten. Du gjæsted Lund og Sø og Høienl^ste; Men da du kom til Lollands Bøgeskove, Hvor Fuglene i Rosenhække sove:

Der satte Amor Buret i det Grønne; Det blev dit Buur og du skal der sorskjønne Som Brud og Viv det skjønne Engestofte. 126^

^aa Klinten.

Ieg gik den aarle Morgenstund, ^ Hvor Klintens hvide Kyst Bedække med en Bøgelund, Som med et Slør, sit Bryst. Ieg havde mange Doner sat Med Rønnens r^de Dusk Og^ søgte nu, hvad Fangst i Nak Mig bragte Blad og Busk. Men tomme mine Snarer hang, Hvert Bær bortsnappet sprækt As Fuglene, som sang og sprang Paa alle Oviste kjækt. Hvor Kilderne med Skummet hvidt I Dybet ned ^sig snoe, Forbittret knagede mit Skridt Paa Klintebækkens Bro. Skal selv den mindste Fugl paa Green Undslippe mine Baand? O, er der ei i Verden een, Som slyver i min Haand? Mod Havet saldt mit Blik, hvor blankt Med Horisontens Dust De brede Bølger milelangt Gjenspeiled Himlens Lust.127^

Ieg saae ^ hvad var det vel, jeg saae, Hvor Klinten skraaned huul?

en Rede i det sine Straa,

et yndigt Fugleskjul! Af Tjørnebusken oversneet

Sad hun, det muntre Barn, Som jeg af Alle helst gad seet I mine^ spændte Garn. Straahatten slængt i Græsset hen Og Handskerne derhos

et Blad Papir, en Blyantspen Paa Kampestenens Mos.

„O hvilken Udsigt", raabte hun, „Fra denne Plet! Hvor smnkt! Den hvide Klint! det blanke Sund! Og Fiskemaagens Flugt! Hvormange Skibe!" — „Seer jeg ret, Saa øiner man kun tre." ^ Hun rakte mig sin Gnldlorgnet: „Nei, der er slere, see!" Ieg havde aldrig Søen seet Saa blank, saa klar, faa suld Ieg havde aldrig Iorden seet Saa grøn, saa srisk, saa huld ^ Ieg havde aldrig Himlen seet Saa blaa, saa stor, saa varm, Som gjennem denne Guldlorgnet, Der hang ved hendes Barm.128^

Hun maatte rykke mig saa tæt, Omslyngt as Kjædens Guld. „Tæl dem nu rigtigt, see dem ret!" Bad hun mig tillidssuld. I Donen ingen Iægers Haand Fandt nogen Hals, saa siin, Som den, Lorgnettens Fangebaand Paa Klinten gav i min. Men Fuglen, jeg i Slyngen sik,

Var ikke kl^lt og bod ^ Lyslevende de klare Blik,

Og Kinden rosenrød! Saa sager laae hun i mit Net, Saa sky og dog saa øm! Saa slygtig, slagrende og let,

Som englen i en Drøm! Kan det da salde Nogen ind

At lægge mig til Last, At med et sreidigt Iægersind Ieg holdt mit Bytte sast? At medens Søens sriske Vind I bløde Blomster gik, Vi henrykt hviilte ^ Kind mod Kind ^

et saligt Øieblik! At i den svale Bøgelund,

Mens alle Fugle sang, Vi stille mødtes — Mund paa Mund ^ For sørste ^ sidste Gang!

Narselskristeu.

(Til ^gi^er D. Conrad.) Nattens Gudinde henad Himlen svæved, Og Viisdomssuglen sløi ved hendes Side; Al Verdens Mødighed hun stille hæved I sine Arme, sammentrykte, blide. Ieg og min Hustru var sra Hjemmet borte; Aarvaagne Terner sysled kun ved Lampen Og vogtede paa Husets aabne Porte ^ Da hørtes Larm as Vogn og Hestestampen. Ind traadte, reiseklædt, en Gjæst heel sremmed; ^ Sin Hat og Kappe han i Krogen slængte Og Ternerne med sære Fagter skræmmed; Selv ind i Husets Indre han sig trængte. Min Børneslok han vilde see og kjende, De fem Smaapiger og de fire Drenge: „Hvad hedder du? og du? og du derhenne?" Søvndrukne stirred de sra deres Senge. De Mindste selv med Lampen han sig nærmed, Sorthaaret, med et sælsomt Smiil om Munden, Tykt as sin lodne Reisepels beskjærmet Og med et blodrødt Skjærs øm Livet bunden. Da sprang en Dreng sra Leiet, mere modig: „Hvo er du? Siig dit Navn, at jeg dig kjender!" As Lommen tog den Fremmede koldblodig Sin røde Tegnebog og sagde: „Venner!146^

Mit Navn vil jeg paa Lostet eder skrive, Min Hilsen med!" Og medens Alle bæve, Han steg med Lyset op paa Bordets Skive Og lod sin Haand henover Kalken svæve

n^^r^in!^ vare De Ord, som han paa Husets Dække tegned, Imedens om hans Knæe min Børneskare Og alt mit Tyende as Rædsel blegned. „Dit Liv er veiet, talte dine Timer, Tilintetgjørelsen skal du tilhøre!" Forsærdelige Varselrøst, som kimer Bestandig sor den Dødeliges Øre!

Ieg kjender Ham, som har mig Muren mærket Med hine Alvorsord as Oldtidsskristen:

kn rastløs Mand, der lægger Haand paa Værket, kn Guds Herold, der kalder til Bedristen!

kn Fremtidsseer, hvem en Glød paa Tungen Har bragt til at besværge og opmande;

Som længst med lyse Skristtræk alt har svungen Sit: ^n^! over Danmarks Lande!

kn Lov^ og Retssorsvarer! en Raadgiver For Drot og Folk! en Rest endnu as Styrken,

Der gjerne, medens det er Tid, ndriver

Sit Land as Faren ^ skjøndt en Røst i Ørken!Og dog en Ven as Barnlighed og ^nde,

en elsker as at høre Lyren klinge, Naar danske Muser Væddestrid begynde ^

Ham disse Linier min Hilsen bringe! 18^.

Med Noser og Nauuukler.

Med Roser og Ranunkler —

en broget Sammensætning, .

en deilig Blomstergruppe ^ Du syldte Kurvens Fletning.

Alt trængte sig hinanden Saa smægtende imøde, Det Aabne og det Lukte, Det Hvide og det Røde. Adskilt og sammenslynget, Tættrykt og dog sorgrenet Livsglæden og Dødsangsten I en Bouquet sorenet. De dusted ^ aned Intet. Tre Døgn jeg kunde lædske De sine Blomsterlæber Med Regnens søde Vædske. De glødede, de brændte, Naar Skyens Urne strømte — De hviilte mod hinanden — Det var dem nok — de drømte. Og dog en Ven as Barnlighed og ^nde,

en elsker as at høre Lyren klinge, Naar danske Muser Væddestrid begynde ^

Ham disse Linier min Hilsen bringe! 18^.

Med Noser og Nauuukler.

Med Roser og Ranunkler —

en broget Sammensætning, .

en deilig Blomstergruppe ^ Du syldte Kurvens Fletning.

Alt trængte sig hinanden Saa smægtende imøde, Det Aabne og det Lukte, Det Hvide og det Røde. Adskilt og sammenslynget, Tættrykt og dog sorgrenet Livsglæden og Dødsangsten I en Bouquet sorenet. De dusted ^ aned Intet. Tre Døgn jeg kunde lædske De sine Blomsterlæber Med Regnens søde Vædske. De glødede, de brændte, Naar Skyens Urne strømte — De hviilte mod hinanden — Det var dem nok — de drømte.^32

Det var, som da jeg selv i Vandflodens Strømning skjælved, Mens over os ^ os begge Regnskjærmens Mørke hvælved. Ieg glemte Assked, Klage, Mens Skyens Sluse strømte Ieg holdt din Haand omsattet ^ Det var mig nok — jeg drømte.

Den ^bie ^lugu^

Til en ung Sømand.

Fra grønne Bakker ^ svulmende paa Øen, Som nde paa det Dybe Havets Bølge — Skal mine Blik til Horizonten sølge Dit hvide Seil henover Østersøen. Du reiser bort til Nordens Klippestrande, Til Bjerget, der er Fader til vor Slette: Hils ham, den mørke, havombruste Iette, Der endnn trodsig rynker Bryn og Pande; Der knnser Østens Storm i sine Kløster Og med det srie Granbar høit sig krandser; Der, trods det store, tunge Klippepandser, Dog Kæmpesoden meer og mere løfter. Det var vel Mulighed at finde Mening I Landets Reisning over Saltvandssletten : Som Kysten stiger, saa skal stige ^tten As Norsk og Svensk og Dansker i Forening. ^32

Det var, som da jeg selv i Vandflodens Strømning skjælved, Mens over os ^ os begge Regnskjærmens Mørke hvælved. Ieg glemte Assked, Klage, Mens Skyens Sluse strømte Ieg holdt din Haand omsattet ^ Det var mig nok — jeg drømte.

Den ^bie ^lugu^

Til en ung Sømand.

Fra grønne Bakker ^ svulmende paa Øen, Som nde paa det Dybe Havets Bølge — Skal mine Blik til Horizonten sølge Dit hvide Seil henover Østersøen. Du reiser bort til Nordens Klippestrande, Til Bjerget, der er Fader til vor Slette: Hils ham, den mørke, havombruste Iette, Der endnn trodsig rynker Bryn og Pande; Der knnser Østens Storm i sine Kløster Og med det srie Granbar høit sig krandser; Der, trods det store, tunge Klippepandser, Dog Kæmpesoden meer og mere løfter. Det var vel Mulighed at finde Mening I Landets Reisning over Saltvandssletten : Som Kysten stiger, saa skal stige ^tten As Norsk og Svensk og Dansker i Forening.133^

Gjør dit dertil! Lad nordisk Mod og Mæle Forkynde Fremmede, hvorsra du stammer! Fortvivl ei om dit Fædreland! det ammer ^t nysødt Kuld, som A^get ei skal ^væle. Fortæl, at Frihedslyst i Danmark svulmer! ^n Skare ynglinger er alt herhjemme, Hvis Haab og Dristighed man ei kan skræmme, Og Mænd, hos hvem det under Asken ulmer. Fra disse Høider vister jeg med Hatten Og ønsker dig Farvel paa Sømandstoget — Farvel, naar Solen lysner Dannebroget, Farvel, naar Stjernen leder dig om Natten! ^e^tember

Ja, jeg har sværmet bagvendt for din ^nde^

Ia, jeg har sværmet bagvendt sor din ^nde, Natur ^ o du tilgiver Drengen dog? Faldt Livet magert, Blomsterne sor tynde, ^n Haandsuld Roser jeg as Lnsten tog. Da sandt jeg alle kloge Fyre slaue, Og næsten smukke alle Sørgespil; Da kunde mig hver Svanebarm benaue, Og alle ^lskovshymner maatte Taarer til. Ieg sandt saa majestætisk eet og andet, Som Andre sinde maadeligt og smaat; Ieg sandt, vort hele Liv var saaret vandet, Og at

kun Hippokrenes Kilde smagte godt. 133^

Gjør dit dertil! Lad nordisk Mod og Mæle Forkynde Fremmede, hvorsra du stammer! Fortvivl ei om dit Fædreland! det ammer ^t nysødt Kuld, som A^get ei skal ^væle. Fortæl, at Frihedslyst i Danmark svulmer! ^n Skare ynglinger er alt herhjemme, Hvis Haab og Dristighed man ei kan skræmme, Og Mænd, hos hvem det under Asken ulmer. Fra disse Høider vister jeg med Hatten Og ønsker dig Farvel paa Sømandstoget — Farvel, naar Solen lysner Dannebroget, Farvel, naar Stjernen leder dig om Natten! ^e^tember

Ja, jeg har sværmet bagvendt for din ^nde^

Ia, jeg har sværmet bagvendt sor din ^nde, Natur ^ o du tilgiver Drengen dog? Faldt Livet magert, Blomsterne sor tynde, ^n Haandsuld Roser jeg as Lnsten tog. Da sandt jeg alle kloge Fyre slaue, Og næsten smukke alle Sørgespil; Da kunde mig hver Svanebarm benaue, Og alle ^lskovshymner maatte Taarer til. Ieg sandt saa majestætisk eet og andet, Som Andre sinde maadeligt og smaat; Ieg sandt, vort hele Liv var saaret vandet, Og at kun Hippokrenes Kilde smagte godt.134^

Ieg troer, jeg har mig dog endeel forandret Om til det Bedre, kan jeg selv ei see. Frem og tilbage er jeg vistnok vandret, Hvad sør var Tl^, er bleven Frost maaskee. Ieg venter noget nu as Dumhedsslaben ; Forstanden er ei meer saa selvklog, ^kjæk. Ieg seer det udraabt Store uden Gaben, Ieg seer det indbildt Ringe uden Skræk. Og skjøndt et elsket Værk ei uden Pletter, Og intet yndigt idel Blomstersnee, At søle Skjønheds mindste Savn, jeg sætter Langt over det, at ingen Mangler see. Nu er mig Verden bleven suld og syldig, Nu Livet blomstrer mig med Fryd og Held; ^g Hjemmel har jeg sor min Dom, en gyldig. Dens Skaber selv, der sandt, at Alt var vel.

^euuiug v. N^iehfeldt.

Foraaret kom, og Sommer gik i enge, Høleen klang til Sang as Nattergale,

As gyldne Kornas svulmed Bondens Vænge ^

Men ei til engestostes lyse Sale,

Som sør, sig kunde Sommerglæden trænge;

Alt længst forstummed der den muntre Tale, Der vaaged Sorgen tro ved Nattens Lampe, Der stred et ædelt Liv de sidste Kampe. 134^

Ieg troer, jeg har mig dog endeel forandret Om til det Bedre, kan jeg selv ei see. Frem og tilbage er jeg vistnok vandret, Hvad sør var Tl^, er bleven Frost maaskee. Ieg venter noget nu as Dumhedsslaben ; Forstanden er ei meer saa selvklog, ^kjæk. Ieg seer det udraabt Store uden Gaben, Ieg seer det indbildt Ringe uden Skræk. Og skjøndt et elsket Værk ei uden Pletter, Og intet yndigt idel Blomstersnee, At søle Skjønheds mindste Savn, jeg sætter Langt over det, at ingen Mangler see. Nu er mig Verden bleven suld og syldig, Nu Livet blomstrer mig med Fryd og Held; ^g Hjemmel har jeg sor min Dom, en gyldig. Dens Skaber selv, der sandt, at Alt var vel.

^euuiug v. N^iehfeldt.

Foraaret kom, og Sommer gik i enge, Høleen klang til Sang as Nattergale,

As gyldne Kornas svulmed Bondens Vænge ^

Men ei til engestostes lyse Sale,

Som sør, sig kunde Sommerglæden trænge;

Alt længst forstummed der den muntre Tale, Der vaaged Sorgen tro ved Nattens Lampe, Der stred et ædelt Liv de sidste Kampe.

Og Døden vandt sin Seier. Gnbben segned ^ Den Alderstegne gav tilsidst dog ester; Men ei sor Himlens Sendebud han blegned, Han samled Aandens undersulde Kræster, Som det en nordisk Hæders olding egned;

et saligt Haab saa lidt ham monne briste, Som Vid og Skjæmt og Alvor til det Sidste.

et værdigt Løb han havde lagt tilbage, Arbeidsom, aaben, djærv og nsortrøden;

I Hjertensgodhed søgte han sin Mage,

en livsglad Sjæl, en trosast Ven i Nøden, Hvem mangen Trængende i Sorgens Dage

Gad kunne kalde til sin Hjelp sra Døden;

en Mand og Fader, som kun Faa har været, Ved Banens Maal høitelsket og høitæret.

De esterladte træde hen til Baaren, Nedbøiede, dog kan de Sorgen bære ^

en gndhengiven Ro er der i Taaren, Der offres til den sorudgangne Kjære;

Hvor egeløvet vikler sig om Kaarden,

Har dyrebare Hænder til hans ^ere

Lagt srodig Krands ved Krands ^ fra Blomsterhaven

et ømt Farvel, en Asskedsdnst i Graven. I Fred han hvile nær sin skjønne Bolig,

Hvor Kirken skygger, og hvor Søen smiler! I Sommerastnens Stilhed, klar og rolig, Hans Sjæl, .som sør, hver Gjæst imøde iler;^36

Og naar hans Børn, hans Slægt, aandrig sortrolig, I Vennekreds om Arnens Flamme hviler, Da er den muntre Skjæmt, den srie Tale Hans Aand, der gaaer igjen i Slottets Sale.

J ^uleduiug af eu tilseudt grøu ^euge^uug.

Tak sor den Silkeskj^nhed, Din Haand mig gav det Guld, Du bandt deri ^ den Grønhed, Du gjorde udtrykssuld! Hvad du i Pungen, som en Fee, Har lagt, kan Ingen see. Din Mund var med i Spillet, Som knytted Silketraaden ; Hvad dine Blik har villet,

er skeet i Slyngningsmaaden; Din Nakke selv har rundet

Den sine Form og spuudet Paa Knudens Mesterstykke; Og hvad jeg glad har sundet, Det lokker ingen Rigdoms Skygge Men, uudtømmeligt sor mig,

er Silkegjemmet syldt sra dig Med min erindrings Lykke.

Den t^de ^nli ^36

Og naar hans Børn, hans Slægt, aandrig sortrolig, I Vennekreds om Arnens Flamme hviler, Da er den muntre Skjæmt, den srie Tale Hans Aand, der gaaer igjen i Slottets Sale.

J ^uleduiug af eu tilseudt grøu ^euge^uug.

Tak sor den Silkeskj^nhed, Din Haand mig gav det Guld, Du bandt deri ^ den Grønhed, Du gjorde udtrykssuld! Hvad du i Pungen, som en Fee, Har lagt, kan Ingen see. Din Mund var med i Spillet, Som knytted Silketraaden ; Hvad dine Blik har villet,

er skeet i Slyngningsmaaden; Din Nakke selv har rundet

Den sine Form og spuudet Paa Knudens Mesterstykke; Og hvad jeg glad har sundet, Det lokker ingen Rigdoms Skygge Men, uudtømmeligt sor mig,

er Silkegjemmet syldt sra dig Med min erindrings Lykke.

Den t^de ^nli 137^

Saug ved Natursorskermødet

den 1de ^uli 18^.

Natur, din Sundhedskilde Har ammet Konsten stor; Al Videnskab og Snille Kom sra den dunkle Iord. Dig

skyldes alle Kræster, ^Du gav os Lov og Skik ^ Hvad Under, Manden hester Paa dig sit Forskerblik!

Hvad Under, om han gjerne Din Tanke vil sorstaae, Dybsindig som en Stjerne Paa Nattehimlens Blaa! Sit Mod, sin Krast han samler ^ Skjøndt ved din Storhed ør ^ Med dristig Haand han samler Gudinde! i dit Slør.

Han blotter Marmorarmen, Han leger med dit Haar, Han søler under Barmen Hvordan dit Hjerte slaaer; Fortro ham blot dit Indre, Din Tankes høie Flugt! Lad Stjerneøiet tindre Forstaaelig^ som smukt!138^

en sagte Hvisken lyder Fra dine Læber da;

Det Ord, din Tanshed bryder,

er skjønt, som Brudens Ia; Vi lægge tæt vort Øre,

Tæt ved dit hulde Bryst, For Ordet ret at høre: Frihed! saa lød din Røst. Det Ord, som Bølgeskummet Det gaaer sra Kyst til Kyst, Og stort, som Verdensrummet, Det sylder Mandens Bryst. As Alt hvad vi har lyttet, Alt hvad der bragtes ud: Frihed! det var Udbyttet — Frihed, Naturens Bud! Det klinger som en Gaade, At evigt gruble paa; Dog skulle vi den raade Og løse vel sorstaae. Det straaler sra det Dunkle, Fra Nattens Moderhjem ^ Frihedens Dag vil sunkle Og bryde herligt srem! 155^

ballade.

„Iomsru klse, Iomsru klse!" Skrev Hr. Peder til den Skjønne,

„Ieg har beilet nu saa længe, Vil I ei min Troskab lønne? Dybt mit Slot med røde Mnre Speiler sig i Søens Vove; Hjort og Hind paa Marken spille Og i mine mørke Skove. Liden Smaadreng staaer med Roser Ved det gamle Borgeled;

kgesengen i mit Kammer

kr saa eensom, er saa bred. Mine lange, slebne Speile

Længes under Lostets Bue

kster eders tufind ^nder Tusindfoldigen at skue.

Over mig, som eders Slave, Skal I egenmægtig raade Und mig eders Haand at fæste, Und mig eders Hjertes Naade!

Iomfru klse, Iomfru klse! Uden eders Rosenlæbes

Sagte Ia gaaer jeg til Grunde klskes maa jeg, eller dræbes!"156^

„^edle Herre, ædle Herre!" Skrev den Skjønne ham tilbage,

„At jeg ei kan elske eder, Maa i Sandhed jeg beklage.

eders Slot og eders Skove Kan mit Hjerte ei bevæge;

Selv I er jo mørk og skummel

Som de gamle Skovens ege. Feigt as eders Fædres Rigdom

Lever I med stolte Fagter: Guldets Slave, Skjønheds Slave, Begge Dele jeg soragter. Ieg er sri og hader Trældom. Vil I døe — nuvel, vær særdig! Som I er, kan I ei elskes Søg at gjøre jer elskværdig!" Og Hr. Peder læste Brevet, Satte det i Speilets Ramme; Og han tog den sølvindlagte Kuglebøsse med det samme; Tog det guldbeslagne Krudthorn „Søg afgjøre jer elskværdig!" Mumled han, og spændte Hanen:

„Iomsru else, jeg er særdig!" Knaldet sprængte Borgens Ruder,

Gjenlød i de mørke Skove, Og den bange Hind bortslygted, Hvor den drak as Søens Vove.Iomfru else, Iomf^u else^ Blev din Beiler nu elskværdig?

kr du rede til at elske, Som til D^den han var særdig?

„Ia," du sukker og mod Himlen Løster Haanden op, den hvide: „Ieg er hans, han vandt mit Hjerte, Ieg vil sove ved hans Side." Over Graven ud i Vandet

egegrenen nu sig speiler, Og den stolte Iomsru sover

Der ved Siden as sin Beiler.

^arou Henrik Thristian Nosenørn^Lehn.

Den 1de ^lngn^ 18^7.

en Adelsmand, en rig og sornem Herre, Der eied Skov og Mark og hl^ie Borge;

en Mand, hvis skjønne, ridderlige Sæder, Hvis ædle Gjæstsrihed ei Nogen glemmer,

Der traadte over Tærsklen i hans Huus;

Naturens elsker; Konstens Ven; Beundrer As Videnskab; Velynder as dens Dyrker;

Paalidelig i al sin Gjerning; streng Knn mod sig selv, høimodig imod Andre; Og gjaldt det om at række hjelpsom Haand, Uegennyttig stille sig i Spidsen Iomfru else, Iomf^u else^ Blev din Beiler nu elskværdig?

kr du rede til at elske, Som til D^den han var særdig?

„Ia," du sukker og mod Himlen Løster Haanden op, den hvide: „Ieg er hans, han vandt mit Hjerte, Ieg vil sove ved hans Side." Over Graven ud i Vandet

egegrenen nu sig speiler, Og den stolte Iomsru sover

Der ved Siden as sin Beiler.

^arou Henrik Thristian Nosenørn^Lehn.

Den 1de ^lngn^ 18^7.

en Adelsmand, en rig og sornem Herre, Der eied Skov og Mark og hl^ie Borge;

en Mand, hvis skjønne, ridderlige Sæder, Hvis ædle Gjæstsrihed ei Nogen glemmer,

Der traadte over Tærsklen i hans Huus;

Naturens elsker; Konstens Ven; Beundrer As Videnskab; Velynder as dens Dyrker;

Paalidelig i al sin Gjerning; streng Knn mod sig selv, høimodig imod Andre; Og gjaldt det om at række hjelpsom Haand, Uegennyttig stille sig i Spidsen142^

For nogen god og gavnlig virksomhed Hvor har man raabt sorgjæves paa hans Navn? Høithædret i sin Kreds, som as sin Konge, Henbaaren til sit Hvilested as Mænd, Der søle meer hans tunge Savn, end Vægten As Kisten med hans dødelige Rester; Begrædt, lovpriist og æret til det Sidste ^

Det er hans lykkelige estermæle. Og dog hans mindste Roes. Vi, som har kjendt ham,

Hans Mildhed, hans beskedne Nøisomhed, Hans bramsri Sjæl, hans rene, ædle Villie, Hans elskelige Væsens hele Skjønhed, Hans Kjærlighed til Hustru, Børn ^ til Alle, Der engang vandt hans Hjerte, til enhver Nødlidende, i hvem han saae en Broder; Hans ægte Frihedssind ^ ja han var Sandheds Og dersor Friheds inderlige Ven, Kun Hykleriets stolte Avindsmand Vi kunne vidne det, vi saae det selv, Vi vide, hvilken sjelden Ven yi tabte. Den gyldne N^gle, Kongen ham betroede, Var intet tomt Symbol ^ ham kunde man Betroe sig til med Tryghed; paa hans Bryst Var Ridderkorset ingen Ironie, Thi bagved slog det ridderligste Hjerte Hvor er en Røst, der kan benægte det? Hans Sind var adeligt, hans Mod var mandigt, Hans blanke Skjold var uden mindste Plet; Og stred han ei med Vaaben, han har stridt Med Sjælens Kræster en langvarig Strid, Den Strid, som det Forkrænkelige kjæmper143^

Og det Udødelige kun bestaaer; Og sank han end i Knæ lidt ester lidt, ^i Utaalmodigheden Snk blev hørt, ^i Bitterhedens Skrig; da Timen kom, Var han beredt et Smiil var hans Farvel. Og dersor bringe vi dig vort Farvel,

Frigjorte Aand, vor sidste Tak og Hilsen Med sreidigt Haab, skjøndt under Asskedstaarer! Vi lyse Fred omkring dit skjønne Minde, Og hvad vi bede om, er Trøst og Styrke For dem, din Bortgang maatte dybest smerte, For dine ^sterladtes ædle Kreds.

Til grevinde ^ersdorst ^ardenberg^Neventlov

ved bendes Bortreise til Syden, den 9de October 18^. ^et sryser ved Oetobers klare Maane, Den kjælne Sommerslor i Haven døde, Selv Georginerne, de stærkest røde, For Natteblæstens vilde Favntag daane. Om Himlen Skyerne bestandig^ graane, Sangsuglen tier, Skovens Green er øde, Snart srosne Bølger imod Stranden støde, Kun Uglers hæse Skrig Naturen ^aane. Farvel maa siges nu til alt det Lyse, Det Faure, Muntre ^ Alt, som ei vil sryse Og i den barske Vinterkulde stønne. 143^

Og det Udødelige kun bestaaer; Og sank han end i Knæ lidt ester lidt, ^i Utaalmodigheden Snk blev hørt, ^i Bitterhedens Skrig; da Timen kom, Var han beredt et Smiil var hans Farvel. Og dersor bringe vi dig vort Farvel, Frigjorte Aand, vor sidste Tak og Hilsen Med sreidigt Haab, skjøndt under Asskedstaarer! Vi lyse Fred omkring dit skjønne Minde, Og hvad vi bede om, er Trøst og Styrke For dem, din Bortgang maatte dybest smerte, For dine ^sterladtes ædle Kreds.

Til grevinde ^ersdorst ^ardenberg^Neventlov

ved bendes Bortreise til Syden, den 9de October 18^. ^et sryser ved Oetobers klare Maane, Den kjælne Sommerslor i Haven døde, Selv Georginerne, de stærkest røde, For Natteblæstens vilde Favntag daane. Om Himlen Skyerne bestandig^ graane, Sangsuglen tier, Skovens Green er øde, Snart srosne Bølger imod Stranden støde, Kun Uglers hæse Skrig Naturen ^aane. Farvel maa siges nu til alt det Lyse, Det Faure, Muntre ^ Alt, som ei vil sryse Og i den barske Vinterkulde stønne.144^

Farvel! Farvel! Hvem undres, at det Skjønne Nu, da det bliver iiskold Nat ved Polen, Som Heliotropen vender sig mod Solen?

^er rasler Skoven, og her sns^r Sivet.

Her rasler Skoven, og her suser Sivet, Her er den bedste Plads paa hele Øen; Sø slynger sig om Skov, og Skov om Søen, Søm Fauuen holder Nymphen sast om Livet. Skjøndt Morgenvinden kun dig Barmen kjølte, Du er saa kold, som stegen nys as Badet; Og som et slygtigt Tryk as Rosenbladet Var hvad jeg as din unge Læbe sølte.

ei paaklædt er^du, hvad man jnst det kalder, Skjøndt asklædt, en Gudinde, heller ikke;

I Græsset dine Handsker ikkun ligge, Kun Shamlet synker, Haarets Knude salder. Din Arm sig rnnder blændende i Solen, Imens i min din Haand sig ængstlig vrider; Dit Sha^vl er kastet, Silkekysen glider, Og i sin Frihed slagrer Morgenkjolen. At hvile ud paa dette Sted, var Plauen. Hvor tyst! I Bøgestammen hugger Spetten, Vandsuglen pladsker. Alting ligner Pletten, Hvor Leda i sin Uskyld klapped Svanen. Februar 18^8. 144^

Farvel! Farvel! Hvem undres, at det Skjønne Nu, da det bliver iiskold Nat ved Polen, Som Heliotropen vender sig mod Solen?

^er rasler Skoven, og her sns^r Sivet.

Her rasler Skoven, og her suser Sivet, Her er den bedste Plads paa hele Øen; Sø slynger sig om Skov, og Skov om Søen, Søm Fauuen holder Nymphen sast om Livet. Skjøndt Morgenvinden kun dig Barmen kjølte, Du er saa kold, som stegen nys as Badet; Og som et slygtigt Tryk as Rosenbladet Var hvad jeg as din unge Læbe sølte.

ei paaklædt er^du, hvad man jnst det kalder, Skjøndt asklædt, en Gudinde, heller ikke;

I Græsset dine Handsker ikkun ligge, Kun Shamlet synker, Haarets Knude salder. Din Arm sig rnnder blændende i Solen, Imens i min din Haand sig ængstlig vrider; Dit Sha^vl er kastet, Silkekysen glider, Og i sin Frihed slagrer Morgenkjolen. At hvile ud paa dette Sted, var Plauen. Hvor tyst! I Bøgestammen hugger Spetten, Vandsuglen pladsker. Alting ligner Pletten, Hvor Leda i sin Uskyld klapped Svanen. Februar 18^8. 161^

^aa denne Tid, da Kongevælde.

Paa denne Tid, da Kongevælde

er stævnet ind sor Tidens Skranke, Vil jeg et Træk as den sortælle,

Der salder mig jnst nn i Tanke.

et tnsind Aar og noget mere,

ester at Iesns ehrist sik Livet, Blev det Kong Mahmnd at regjere

Blandt Persiens høie Bjerge givet. Nu sad den Gamle under Teltet, Træt as de mange Høitidsseste, Med Skjægget sølverhvidt til Beltet, Og tænkte paa sit Riges Bedste.

en sattig Mand, pjaltet og støvet, Faldt ham tilsode med sin Klage

Og bad om Hjælp, som han behøved, Den Forurettede og Svage. „As dine Hosfolk," lød hans Stemme, „O store Hersker! maa du vide, Indsinder sig hos mig derhjemme

en ung Person ved Nattetide. Mig kaster han med Haan paa Døren,

Min Kone, skjøn som Maanens Straale,

ei sinder Tid at undslye, sørend Hun maa hans Kys og Favntag taale.^46

O Hersker! er det med dit Minde, At slig en Gjerning mod mig øves, Og maa din Billighed ei sinde, At Tugt og Revselse behøves?" „Gak bort," bød Sultau Mahmuds Stemme, „Gak bort, og lad mig atter vide, Naar han indsinder sig derhjemme, Forstyrreren ved Nattetide!" Som ham besalet, bringer snarlig Den Arme Budskab. Kongen svøber Sig i sin Kaabe, skrider varlig Forbi, at ingen Larm ham røber.

en Lampe brænder kun den slukker Kong Mahmud selv, og med sin Klinge

I Mørket kun eet Hug han hugger, Og Niddinghovedet maa springe. „Nu bring mig Lys," han raaber, „haster, At jeg kan see, hvem jeg har sældet!" Ved Synet han paa Knæe sig kaster, As Tak til Himlen overvældet. Derpaa han lader Vand sig bringe Og sætter Kanden slu^ til Munden; Hans Tørst, man kjender, var ei ringe, Han tømmer den med eet til Bunden. „Du maa dig til en Steen sorvandle," Kong Mahmud taler nu til Manden, „At du har seet mig saadan handle Og drikke, som en Hest as Spanden.147^

Men du maa vide, siden sidste Besøg jeg Øiet ei har lukket;

Fra den Tid jeg din Skjændsel vidste^ Har jeg ei spiist, ei heller drukket.

Saa stor Misgjerning var der øvet, At det med Grund lod mig sormode, Kun mine egne Sønner prøved Paa Sligt ^ det suldt og sast jeg troede. Og sor at ei Barmhjertigheden Retsærdigheden skulde krænke, Saa slukked Lyset jeg i Vreden Og Blodet ^ hvis det var ^ lod stænke. Taksigelse jeg Himlen bragte Paa mine Knæe og Lov istemmed, Dengang jeg saae, den, jeg nedlagde, Var ei min Søn, men var en Fremmed."

^aa Nosenborg, der vil J jer forsamle.

Paa Rosenborg, der vil I jer sorsamle, I srie Mænd, der valgtes ud as Hoben! At holde Danmarks Grundlov over Daaben? Opad en Vindeltrappe vil I samle Til Tronen, hvor den prunker i sin gamle Blodrøde Dragt? hvor Døren sindes aaben Til Seepteret, Rigsæblet, Kongekaaben? Hvor Resterne as enevælden skramle? 147^

Men du maa vide, siden sidste Besøg jeg Øiet ei har lukket;

Fra den Tid jeg din Skjændsel vidste^ Har jeg ei spiist, ei heller drukket.

Saa stor Misgjerning var der øvet, At det med Grund lod mig sormode, Kun mine egne Sønner prøved Paa Sligt ^ det suldt og sast jeg troede. Og sor at ei Barmhjertigheden Retsærdigheden skulde krænke, Saa slukked Lyset jeg i Vreden Og Blodet ^ hvis det var ^ lod stænke. Taksigelse jeg Himlen bragte Paa mine Knæe og Lov istemmed, Dengang jeg saae, den, jeg nedlagde, Var ei min Søn, men var en Fremmed."

^aa Nosenborg, der vil J jer forsamle.

Paa Rosenborg, der vil I jer sorsamle, I srie Mænd, der valgtes ud as Hoben! At holde Danmarks Grundlov over Daaben? Opad en Vindeltrappe vil I samle Til Tronen, hvor den prunker i sin gamle Blodrøde Dragt? hvor Døren sindes aaben Til Seepteret, Rigsæblet, Kongekaaben? Hvor Resterne as enevælden skramle?^48

Der vil I samles? — Nu, et modigt Stykke, At ride Ranke paa den døde Løve! Ieg ønsker^ eder, Dannemænd, til Lykke! Vogt eder kun, at ei Udsaldet bli'er ^ Hvad, som I der kan see, vi mindst behøve ^

en Samling nye Snnrrepiberier!

Dcn ^e ^lu^

^asketseu.

At varetage Folkets dyre Skat, Dets Frihed; gjøre Ret og Skjel i Landet, At ei det ene slider paa det andet, At eet er ei sor høit, et andet ei sor plat, At Alting gaaer sin jevne Gang, saa at Fornust og Magt er altid lige blandet, Og Dumhedsdjæveleu ei reent sorbandet: I denne Hensigt samler sig en Klat

en udvalgt Klat, en Klat i god Betydning, Men dog en Klat kun as det store Hele,

en Snurdeigsklat til Gjæring og til Brydning As Statens Klnmp ned i de mindste Dele.

Men hvo skal ælte Deigen? see! alt nærmer Sig Krigens Gud, med heelt opsmøgne ^rmer. Den ^9de ^ugu^ ^48

Der vil I samles? — Nu, et modigt Stykke, At ride Ranke paa den døde Løve! Ieg ønsker^ eder, Dannemænd, til Lykke! Vogt eder kun, at ei Udsaldet bli'er ^ Hvad, som I der kan see, vi mindst behøve ^

en Samling nye Snnrrepiberier!

Dcn ^e ^lu^

^asketseu.

At varetage Folkets dyre Skat, Dets Frihed; gjøre Ret og Skjel i Landet, At ei det ene slider paa det andet, At eet er ei sor høit, et andet ei sor plat, At Alting gaaer sin jevne Gang, saa at Fornust og Magt er altid lige blandet, Og Dumhedsdjæveleu ei reent sorbandet: I denne Hensigt samler sig en Klat

en udvalgt Klat, en Klat i god Betydning, Men dog en Klat kun as det store Hele,

en Snurdeigsklat til Gjæring og til Brydning As Statens Klnmp ned i de mindste Dele.

Men hvo skal ælte Deigen? see! alt nærmer Sig Krigens Gud, med heelt opsmøgne ^rmer. Den ^9de ^ugu^

N a l g e t.

Kom, danske Folk! Tørklædet over Næsen! Den Rettighed, hvorester du har sukket, Gjør, at du nu maa holde Øiet lukket Og i dit Valg ei være altsor kræsen. Nu nytter ingen Pusten, ingen Blæsen; Til Bedstemoders Dør har jeg dig trukket: Der har du Brød og Salt og Asskedshugget, Nu, Blindebuk, vær et sornustigt Væsen! Grams nu saa godt du kan! Her er jeg, Gamle! Nei her! Pippip! saa brug dog dine Hænder, Du kan jo srit til alle Sider samle. Tag dig iagt, her staaer et kostbart Stykke; Og her er Lyset, husk dig, at det brænder ^ Hvad greb du der? Ih, sy sor en Ulykke! Den ^e Anguft 18^8.

^en stakkels blind^bnk^ han gjør sit bedste.

Den stakkels Blindebuk! hau gjør sit Bedste,

Han lytter, standser, vender sig i Hast, Gjør lange Spring og atter korte Kast, Raadvild, hvor han skal sine Næver sæste.

N a l g e t.

Kom, danske Folk! Tørklædet over Næsen! Den Rettighed, hvorester du har sukket, Gjør, at du nu maa holde Øiet lukket Og i dit Valg ei være altsor kræsen. Nu nytter ingen Pusten, ingen Blæsen; Til Bedstemoders Dør har

jeg dig trukket: Der har du Brød og Salt og Asskedshugget, Nu, Blindebuk, vær et sornustigt Væsen! Grams nu saa godt du kan! Her er jeg, Gamle! Nei her! Pippip! saa brug dog dine Hænder, Du kan jo srit til alle Sider samle. Tag dig iagt, her staaer et kostbart Stykke; Og her er Lyset, husk dig, at det brænder ^ Hvad greb du der? Ih, sy sor en Ulykke! Den ^e Anguft 18^8.

^en stakkels blind^bnk^ han gjør sit bedste.

Den stakkels Blindebuk! hau gjør sit Bedste,

Han lytter, standser, vender sig i Hast, Gjør lange Spring og atter korte Kast, Raadvild, hvor han skal sine Næver sæste.

Her brøler En, her driller ham den Næste, For Foden smed sig en sorsoren Gast;

Han snubler — op igjen! Nu holdt han sast, Nu slap ^ Han sveder Holdt! her sik han Fæste. Haha! nu gik det an. Forbi er Skrækken. Nu har han Katten rigtig kjøbt i Sækken ^ Hurra! Nu Bindet hurtig bort sra Øiet! Nu gnider sine Hænder han sornøiet, Nu er det overstaaet dennesinde: See saa! Lad nu en Anden gaae iblinde! Den 1^e September

professor Tlansen og Næver nansen.

I Kløgt og Talekonst en høilærd Mester, Friheds abstraete Ven, der usorsærdet

Med k^ist^u Anstanb la^nge s^te Sværdet Mod Enevold og orthodoxe Præster.

En sattig Djævel, ei engang en Fæster,

En Bomuldsvæver i en Røn bag Gjærdet, Ved smudsig Dont sornedret og sorhærdet,

Undsluppen nylig Varetægts-Arrester. Vælg, danske Folk! vælg en as disse Tvende! Den Sidste valgte du. Man maa bekiende, Han er din Sags naturlige Forsægter.

Her brøler En, her driller ham den Næste, For Foden smed sig en sorsoren Gast;

Han snubler — op igjen! Nu holdt han sast, Nu slap ^ Han sveder Holdt! her sik han Fæste. Haha! nu gik det an. Forbi er Skrækken. Nu har han Katten rigtig kjøbt i Sækken ^ Hurra! Nu Bindet hurtig bort sra Øiet! Nu gnider sine Hænder han sornøiet, Nu er det overstaaet dennesinde: See saa! Lad nu en Anden gaae iblinde! Den 1^e September

professor Tlansen og Næver nansen.

I Kløgt og Talekonst en høilærd Mester, Friheds abstraete Ven, der usorsærdet

Med k^ist^u Anstanb la^nge s^te Sværdet Mod Enevold og orthodoxe Præster.

En sattig Djævel, ei engang en Fæster,

En Bomuldsvæver i en Røn bag Gjærdet, Ved smudsig Dont sornedret og sorhærdet,

Undsluppen nylig Varetægts-Arrester. Vælg, danske Folk! vælg en as disse Tvende! Den Sidste valgte du. Man maa bekiende, Han er din Sags naturlige Forsægter.1^1

Du møder sast personlig selv sor Skranken. I Valget er en Hævn, en Haan i Tanken,

en Bitterhed^ hvis Ret jeg ei benegter. Den 8de October 18^8.

politisk Jndsigt.

„Ieg ynder frit erhverv for frie Hænder; Med almeen Væbning finder jeg det easter;

Tokammeret jeg ligesrem sorkaster

Og holder mig til eidergrændsen, Venner!" „Ieg til en modsat Mening mig bekjender; .

Thi Frihedens Udsvævelser og Laster Har kun i Dobbeltkammeret sit Plaster, Og heelt mit Hjerte sor en Heelstat

brænder." „Om Kirke, Skole, Krig og Fred Debatten Belærer mig, stol paa mig da som Dommer!" Saa tale Peer og Povl, og Folket klapper. Det er saa vist, som ^ og ^ er ^8, At naar det egentlig til Stykket kommer, Saa tælle Peer og Povl paa deres Knapper. Den 10de October 18^8. 1^1

Du møder sast personlig selv sor Skranken. I Valget er en Hævn, en Haan i Tanken,

en Bitterhed^ hvis Ret jeg ei benegter. Den 8de October 18^8.

politisk Jndsigt.

„Ieg ynder frit erhverv for frie Hænder; Med almeen Væbning finder jeg det easter;

Tokammeret jeg ligesrem sorkaster

Og holder mig til eidergrændsen, Venner!" „Ieg til en modsat Mening mig bekjender; .

Thi Frihedens Udsvævelser og Laster Har kun i Dobbeltkammeret sit Plaster, Og heelt mit Hjerte sor en Heelstat
brænder." „Om Kirke, Skole, Krig og Fred Debatten Belærer mig, stol paa mig da som Dommer!" Saa tale Peer og Povl, og Folket klapper. Det er saa vist, som ^ og ^ er ^8, At naar det egentlig til Stykket kommer, Saa tælle Peer og Povl paa deres Knapper. Den 10de October 18^8. 1^1

Til ^arouesse Noseuøru^Lehu paa heudes fødselsdag.

Den januar 18^0.

As Krigens Trommer og Trompeter skræmmet, Berøvet Muuterhed og gamle Veuner, Min stakkels Muse Læugselssukket seuder Til Øen, kjær sor hendes Sind som Hjemmet — Til Øen, o! hvis Savn har hende græmmet, Saa neppe meer sit eget Smiil hun kjender — Saa at hun slygter og ei Flugten ender, Før hun har sundet hvad ei meer er sremmedt ^ Sit Guldborglaud! As Glæde hun bevinges, Thi Aarets sørste Dag en Fest bereder, Hvor hendes Strengeleg tør sagte røres Hvor Kjærligheds og .Venskabs Gaver bringes Der knæler hun, som sordumstid, og beder

en sagte Bøn, men som i Himlen høres.

prolog.

Min Herrer og Damer! Ieg seer i Deres spændte Miner en ^

en Agtpaagivenhed, der saaer mig til At veie hvert et Ord, hver Haandbevægelse,

Hvert nok saa lille Skridt, hvormed jeg vover . . . Dog nei! Ieg seer, at jeg tog seil: et Smiil, 1^1

Til ^arouesse Noseuøru^Lehu paa heudes fødselsdag.

Den januar 18^0.

As Krigens Trommer og Trompeter skræmmet, Berøvet Muuterhed og gamle Veuner, Min stakkels Muse Læugselssukket seuder Til Øen, kjær sor hendes Sind som Hjemmet — Til Øen, o! hvis Savn har hende græmmet, Saa neppe meer sit eget Smiil hun kjender — Saa at hun slygter og ei Flugten ender, Før hun har sundet hvad ei meer er sremmedt ^ Sit Guldborglaud! As Glæde hun bevinges, Thi Aarets sørste Dag en Fest bereder, Hvor hendes Strengeleg tør sagte røres Hvor Kjærligheds og .Venskabs Gaver bringes Der knæler hun, som sordumstid, og beder

en sagte Bøn, men som i Himlen høres.

prolog.

Min Herrer og Damer! Ieg seer i Deres spændte Miner en ^

en Agtpaagivenhed, der saaer mig til At veie hvert et Ord, hver Haandbevægelse,

Hvert nok saa lille Skridt, hvormed jeg vover . . . Dog nei! Ieg seer, at jeg tog seil: et Smiil,1^1

Imødekommende og venligt ^ ja ^ ^t Blik, suldt as Forstaaelse, beviser, At her vil Sagen være let: sortroligt At

yttre mig i en sortrolig Kreds Og sige et Par Ord om den Anledning, Der har sorsamlet os i Bispens Sal.

Det, som i Asten har os kaldet sammen, ^r, som De veed, ei nogen Festsouper, Hvor Vinen skummer, medens Sjælen sover; ^nd mindre Kortenspillets gamle He^, hvis Gemytlighed end har saamangen Beiler; Ia, det er ei engang ^uterpe selv, Den yndigtsvævende, med sine Fløiter; ^i Poesiens Muse — o, hun sidder ^ndnu med Hovedet sørgmodig hældet Iml^d den store, slorbehængte Harpe, Der dirrer end as Skjaldens sidste Greb; Hun tænker paa sin hedensarne Ven Og visker Taaren as med Laurbærkrandsen. Det, vor Forening her vil esterstræbe, ^r noget andet, noget ganske andet; Thi det er et af Tidens Idealer, ^i noget mindre, end: Soeialisme, ^n hyggelig, fornuftig Samfundsorden, Frihed og Liighed, ikke i ^tremet, Men i selskabelig, harmonisk Blanding ^ Det sympathetisk skjønne Broderskab As Godt og Venligt, Muntert og Uskyldigt ^ Paa gammel Dansk: det reent Selskabelige. Det søger man selv midt i Sommerglæden, Hvor ^ensomheden dog kan yndigt bygge1^1

I Rosers Mørke og i Skovens Skygge; Hvormeget meer maa man i Vinterkulden Tye til den Varme, venligt Samkvem bringer, Og slygte under Selskabslivets Vinger? Io mere Frosten stivner alt det ^dre, Io større er den indre Trang til en

elektrisk sluttet Kjæde, til et Stød,

en Gnist, et indre Varmestos, der bringer^ Vor Hverdagssølelse lidt mindre Frost,

Om muligt Tø — O, De sorstaae mig nok! Hvo søler ikke selv hvor Skoen trykker? Det er vor Samlings Øiemed. Gid det Maa lykkes! ^ Dog, jeg har endnu et Ord At sige Dem, hvis ei min Tale alt Har trættet Dem sormeget. Fra vor Kreds

er Konst naturligviis ei udelukket^ Saalidt som Konstneren, men begge to

Kjærkomne Gjæster ^ og, blandt smukke Formaal^ Medsølelse et as de skjønneste. Nu tras det sig netop, en Konstner, ung, Men særdig paa sit Instrument ^ som De Vil saae at høre ^ sidder sast i Isen, Kan ikke naae sit kjøbenhavnske Hjem, Sin unge Hustru, sine vakkre Børn, Men drives ubarmhjertig nok tilbage Til Odins gamle Stad, berøvet Hjelp, Berøvet Virksomhed. Alt, hvad han har,

er hans Talent og Konstens Vaabenmærke:

„ein leerer Beutel im blauen Felde!" Hvad ønskeligere Motiv sor os

Til Sammenkomst, til venligt Stævnemøde? Gjensidigt ydes vore Præstationer;Han: Bidrag til vor Astenunderholdning, Og vi: vort Bidrag til hans Vinterreise. Dermed er Alle tjent — og Konstens Musa, Der skjuler sig i Asten, halv undseelig, Maaskee engang vil skjænke os sit Blik Fuldt as erkjendtlighed og Velbehag! Februar 1^0.

Naar jeg i ^enrnm færdes.

Naar jeg i kenrum særdes, Med stille Grublen vanker —

Da er min Sjæl lysvaagen, Da sværme mine Tanker. Fordoblet min Bevidsthed Det smukke Virvar maaler, Som det Uendelige Omkring min Pande straaler. I Skjønheds undersnlde Mysterier bevandret, Har jeg dit Væsen hos mig, Frigjort, men ei sorandret.

Let slagrer Psykevingen Paa dine Skulderblade,

Og diue Lokker slynges Udødelige, glade. Han: Bidrag til vor Astenunderholdning, Og vi: vort Bidrag til hans Vinterreise. Dermed er Alle tjent — og Konstens Musa, Der skjuler sig i Asten, halv undseelig, Maaskee engang vil skjænke os sit Blik Fuldt as erkjendtlighed og Velbehag! Februar 1^0.

Naar jeg i ^enrnm færdes.

Naar jeg i kenrum særdes, Med stille Grublen vanker —

Da er min Sjæl lysvaagen, Da sværme mine Tanker. Fordoblet min Bevidsthed Det smukke Virvar maaler, Som det Uendelige Omkring min Pande straaler. I Skjønheds undersnlde Mysterier bevandret, Har jeg dit Væsen hos

mig, Frigjort, men ei sorandret.

Let slagrer Psykevingen Paa dine Skulderblade,

Og diue Lokker slynges Udødelige, glade.^6

Du tager mig ved Haanden, Som Dantes Beatriee,

Og vil mig Himlens engle Og Saligheden vise.

Knn naar en Ven mig møder Og, som han troer, opliver ^ Og naar jeg Selskabskredsen, Som man har sagt, henriver ^ Saa er det, som om Livet Fordulgt tilbagestrømmer ^ Det saakaldt Virkelige, Det troer jeg at jeg drømmer. Det vexler og sorsvinder, Det hyller sig i Taager Da er det, Sjælen blunder, Og Legemet kun vaager.

Mortensaften.

Det Gamle vil vi ei sorsmaae, Fordi det Nye Plads vi give, Det Gamle nemlig og det Graa, Som veed at holde sig i Live, Som bringer Vennen Vennen nær, Som samler os sortrolig her,

en barsk Novemberdag især, Til munter Spøg sor Mortensasten. ^6

Du tager mig ved Haanden, Som Dantes Beatriee,

Og vil mig Himlens engle Og Saligheden vise.

Knn naar en Ven mig møder Og, som han troer, opliver ^ Og naar jeg Selskabskredsen, Som man har sagt, henriver ^ Saa er det, som om Livet Fordulgt tilbagestrømmer ^ Det saakaldt Virkelige, Det troer jeg at jeg drømmer. Det vexler og sorsvinder, Det hyller sig i Taager Da er det, Sjælen blunder, Og Legemet kun vaager.

Mortensaften.

Det Gamle vil vi ei sorsmaae, Fordi det Nye Plads vi give, Det Gamle nemlig og det Graa, Som veed at holde sig i Live, Som bringer Vennen Vennen nær, Som samler os sortrolig her,

en barsk Novemberdag især, Til munter Spøg sor Mortensasten.1^1

At Fjenden e^ os l^ed øg g^am, Lad, Venner, os i Aften glemme, Men huske deftomeer paa ham, Som vi var vant at have hjemme: Du tappre danske Landsoldat, Som paa din Skandse staaer parat, Dig ønske vi, vor Kammerat, Som os, en lystig Mortensasten! Mens han i Natten lytter til, Med Lunten tænd^t, ved vaade Telte, Vi sætte her en Gaas paa Spil Og Ruderkonge morsomt vælte. Halvhundred Aar var det en Skik, At den, der sik det semte Stik, Som Seierherre hjem han gik Og tog sit Bytte, Mortensgaasen. Med rolig Stolthed selv han bar Den skjønne Fugl som Hæderstegnet; Io mere tung og hvid den var, Io større Daad blev ham tilregnet; Io mere sed, jo mere drøi, Io slere Kys, jo mere St^i; Om Halsen Viv og Børn ham sløi Til Priis og Tak sor Mortensgaasen. Og denne Skik ^ som Odin selv Maaskee har lært de synske Fædre ^ Den vil vi sølge tro og vel, Indtil man sinder nogen bedre.^8

Saalænge man sorsamles glad I Vennekreds, med Viin og Mad, Saalænge her i Odins Stad De gode gamle Skikke leve! 18^0.

vilhelmine Alvilda Unsgaard, født ^erbst.

Den 8de ^nli 18^0.

Med omvendt Fakkel saae vi englen træde Til Huset, hvor de Lykkelige boede,

Hvor endnu srisk sig Brudekrandsen snoede, Hvor Hjertet bankede as Moderglæde, Hvor Vuggen opredt ventede den Spæde; Men Moer og Barn det stumme Vink sorstode,

Til englens Himmelslugt de sig betroede, Tætslyngte, Haand i Haand, en yndig Kjæde.

Kun med et Smiil blev Mandens Graad besvaret,

et smerteligt Farvel med et sorklaret —

er da et Savn Alt hvad der esterlades? Nei! i den sorgopsyldte Sjæl oprinder

Lidt ester lidt en Himmel suld as Minder ^ As Stjerner, skjønnere end selv de Glades. ^8

Saalænge man sorsamles glad I Vennekreds, med Viin og Mad, Saalænge her i Odins Stad De gode gamle Skikke leve! 18^0.

vilhelmine Alvilda Unsgaard, født ^erbst.

Den 8de ^nli 18^0.

Med omvendt Fakkel saae vi englen træde Til Huset, hvor de Lykkelige boede,

Hvor endnu srisk sig Brudekrandsen snoede, Hvor Hjertet bankede as Moderglæde, Hvor Vuggen opredt ventede den Spæde; Men Moer og Barn det stumme Vink sorstode,

Til englens Himmelslugt de sig betroede, Tætslyngte, Haand i Haand, en yndig Kjæde.

Kun med et Smiil blev Mandens Graad besvaret,

et smerteligt Farvel med et sorklaret —

er da et Savn Alt hvad der esterlades? Nei! i den sorgopsyldte Sjæl oprinder

Lidt ester lidt en Himmel suld as Minder ^ As Stjerner, skjønnere end selv de Glades.

impromptu.

Den ^arts

Der er saa lyst ndi Bispens Gaard, Som hang en Sommersol soroven; Musikkens Toner mod Lostet slaaer, Som alle Fugle sang i Skoven. De brune Øine og de sriske blaae Det er saa frydeligt at hilse paa, Helst, naar en Nat Stævnet er sat, Hvor Valtsens Melodier høres. Som Sommersugle sig parviis snoe

Paa spraglet Vinge over Enge, I Dandsen slagre de lette To

Ved Lyd as Horn og Buestrenge. De hvide Roser og de røde Bær, De lange Lokker her sorsamlet er, Klingende R^st, Ungdom og Lyst,

En ægte Dust as Martsvioler. Her er saa Mange paa sytten Aar;

Men ikkun Een er her saa lige, Saa aeeurat netop sytten Aar,

Som Bispens yndige Sophie. Vi drikke Skaalen sor de Se^tenaars, De Attenaars og Alle meer til Aars; Først dog et Glas

Er os tilpas For den, som just idag er Sytten.

Hun leve muntert med Faer og Moer Og med de lystelige Brødre! Og muntert leve hver Faer og Broer Og alle lykkelige Mødre! At være ung, naar man er næsten graa, Det er en Konst, man vel skal agte paa: Hurra sor Hver, Den Konst har kjær! Vor Vert og vor Vertinde leve!

^vor Langesø den høie ^akke speiler.

Hvor Langesø den høie Bakke speiler I sine Bølgers kjøliggrønne Glands; Hvor sestlig smykt den lille Lystbaad seiler, Og rundt om Slottet vaier Flag og Krands; Hvor Sommerdagen i de stille Dale Udaander sine Blomsters bedste Dust ^ Der strømme Gjæster til de lyse Sale, Og Hornet toner i den varme Luft. Dog gjælder Festen i de gjæstsrie Skygge^

ki Husets egne unge Skjønhedsslok, Hvis sagre Haand idag kun Salen smykker

Og slynger Krandsen sor en anden Lok.

ki heller Vertens Priis med høie Toner, Vor brave Ven, er Dagens muutre Kald:

Hans Lovsang synges as de sriske Kroner, Der rundtom dække Bakkens skjønne Fald.

Hun leve muntert med Faer og Moer Og med de lystelige Brødre! Og muntert leve hver Faer og Broer Og alle lykkelige Mødre! At være ung, naar man er næsten graa, Det er en Konst, man vel skal agte paa: Hurra sor Hver, Den Konst har kjær! Vor Vert og vor Vertinde leve!

^vor Langesø den høie ^akke speiler.

Hvor Langesø den høie Bakke speiler I sine Bølgers kjøliggrønne Glands; Hvor sestlig smykt den lille Lystbaad seiler, Og rundt om Slottet vaier Flag og Krands; Hvor Sommerdagen i de stille Dale Udaander sine Blomsters bedste Dust ^ Der strømme Gjæster til de lyse Sale, Og Hornet toner i den varme Luft. Dog gjælder Festen i de gjæstsrie Skygge^

ki Husets egne unge Skjønhedsslok, Hvis sagre Haand idag kun Salen smykker

Og slynger Krandsen sor en anden Lok.

ki heller Vertens Priis med høie Toner, Vor brave Ven, er Dagens muutre Kald:

Hans Lovsang synges as de sriske Kroner, Der rundtom dække Bakkens skjønne Fald.^61

Fra Svendborgsund, Hvidkildes Himmelsæde

en ædel Slægtning, dyrebar og kjær,

er kommen hid, at dele Festens Glæde, Sin Fødselsdag, i Vennekredsen her.

Forynget Krast i hendes Hjerte strømmer, Og Helbred straaler sra det glade Blik; Paa hendes Sundhed Bægeret sig tømmer, Og gode Ønsker imod Himlen gik. O ædle Frue, som dit Hjem sorskjønner Ved milde Dyder, srom og vennehuld! For dig paa denne Dag opstige Bønner, For dig er Sangen høi og æresnld. Den hvide Kilde i det Fjerne suser Misuudelig, sordi du ei er der; Men Langesø sin Bølge yndigt kruser, Fordi, Pauline Holsten! du er her. Den ^e ^uli 18^1.

Mau har Sagu om ^orgta^eter.

Mau har Sagu om Borgtapeter, Hundredaarige, paa hvilke De asblegede Figurer, Syede Stiug i Sting as Silke, Faae et sælsomt Liv om Natten, Stige ned og, som i gamle

Dage, sig i eabinettet ^ygg^ligt i Maanskin samle.

11 ^61

Fra Svendborgsund, Hvidkildes Himmelsæde

en ædel Slægtning, dyrebar og kjær,

er kommen hid, at dele Festens Glæde, Sin Fødselsdag, i Vennekredsen her.

Forynget Krast i hendes Hjerte strømmer, Og Helbred straaler sra det glade Blik; Paa hendes Sundhed Bægeret sig tømmer, Og gode Ønsker imod Himlen gik. O ædle Frue, som dit Hjem sorskjønner Ved milde Dyder, srom og vennehuld! For dig paa denne Dag opstige Bønner, For dig er Sangen høi og æresnld. Den hvide Kilde i det Fjerne suser Misuudelig, sordi du ei er der; Men Langesø sin Bølge yndigt kruser, Fordi, Pauline Holsten! du er her. Den ^e ^uli 18^1.

Mau har Sagu om ^orgta^eter.

Mau har Sagu om Borgtapeter, Hundredaarige, paa hvilke De asblegede Figurer, Syede Stiug i Sting as Silke, Faae et sælsomt Liv om Natten, Stige ned og, som i gamle

Dage, sig i eabinettet ^ygg^ligt i Maanskin samle.

11^62

I de bløde Lænestole Damerne med Atlasslæbet Blændende sig atter kaste, Munden smiler rosenlæbet. Ridderne,

som paa Tapetet Man om Dagen knapt kan mærke, Læne sig til Stoleryggen, Brune, skjæggede og stærke. Støvede Tangenter trykkes, Svundne Toner kan man høre; Gammeldags Galanterier Hviskes i et yndigt Øre. Næsten kunde man misunde Dette Skyggeliv, hvis ikke ^ See! bag Visten blegner Damen, Angst sor Morgenrødens Blikke. Selv den tappre Ridder gyser, Smutter, som den hele Vrimmel, Ind i Muren, i Tapetet; Dagen seer knn Støv og Skimmel. Saadan gaaer det ogsaa Venskabs Stille Tegn og Billedværker, De sorsvnndne Sympathiers

esterladte Mindesmærker. Glemsel, som et Møl, dem gnaver,

Tiden slukker deres Farve;

Kun erindringsnatten bringer Flygtigt Liv i deres Larve. ^^63

Og, som hist i Borgen, stige Falmede Figurer, slade Tegninger i Mindets Time Ud sra disse hvide Blade, Færdes som i svundne Tider, Sladdre sammen, gjør sig lystig, Selv ved Hanegalet række r Man hinanden Haanden trøstig, Sukker sit: ^ ri^^r^! Og, som jeg i Asten, smutter I Tapetet — ak, idet jeg Verset her paa Bladet slutter.

November 18^1.

^n var henrivende ^aa børneballet.

Du var henrivende paa Børneballet, Og endnu meer med myrtevundne Lokker; Tilbederne tog stedse til i Tallet, Som Sommerfuglene om Liliens Klokker. Nu til en Digters Viv og elskerinde Med sky Nysgjerrighed, som til en Muse, Man løster Øiet op, det Væld at sinde, Der kan poetisk lædske og beruse. Dog ^ det, som henrev, var bestandig Ovinden, Den blonde, kydske, sværmeriske ^nde, Med Kløst i Hagen, Smilehul i Kinden, Der før, som nu, sik Adam til at synde.

11^ ^63

Og, som hist i Borgen, stige Falmede Figurer, slade Tegninger i Mindets Time Ud sra disse hvide Blade, Færdes som i svundne Tider, Sladdre sammen, gjør sig lystig, Selv ved Hanegalet rækker Man hinanden Haanden trøstig, Sukker sit: ^ ri^^r^! Og, som jeg i Asten, smutter I Tapetet — ak, idet jeg Verset her paa Bladet slutter.

November 18^1.

^n var henrivende ^aa børneballet.

Du var henrivende paa Børneballet, Og endnu meer med myrtevundne Lokker; Tilbederne tog stedse til i Tallet, Som Sommerfuglene om Liliens Klokker. Nu til en Digters Viv og elskerinde Med sky Nysgjerrighed, som til en Muse, Man løster Øiet op, det Væld at sinde, Der kan poetisk lædske og beruse. Dog ^ det, som henrev, var bestandig Ovinden, Den blonde, kydske, sværmeriske ^nde, Med Kløst i Hagen, Smilehul i Kinden, Der før, som nu, sik Adam til at synde.

11^^64

Og een af dem, der maa fin Lykke prise, At have kjendt din Krast, din Blomstersylde,

Har skrevet disse Linier, sor at vise Hvordan du kan sortumle og sortrylle. Den ^arts 18^.

^u ^ugel stod ved Leiet stille.

en engel stod ved Leiet stille,

Hvorpaa eharlotte yndig laae; Det var, som i en rolig Kilde

Sit eget Billed englen saae. „Barn, som mig ligner," blidt det toner,

„Forlad dit dunkle Opholdssted, Følg med til Lysets Regioner; Der er der ingen Oval! Følg med! Viid, Iordens Glæde er kun ringe, Dens Fryd selv ængste vil dit Bryst; Dens Iubel vil dig Taarer bringe, Og Suk er i al jordisk Lyst. Der ingen Fest er fri for Sorgen, Der ingen Himmel, nok saa blaa, For næste Dag er sikker Borgen ^ Uveiret sølger ovenpaa. Og skulde Græmmelsen sig trykke Paa disse Bryn, i disse Træk? I Uskyldsøiet kaste

Skygge As jordisk Lidelse og Skræk?

^64

Og een af dem, der maa fin Lykke prise, At have kjendt din Krast, din Blomstersylde,

Har skrevet disse Linier, sor at vise Hvordan du kan sortumle og sortrylle. Den ^arts 18^.

^u ^ugel stod ved Leiet stille.

en engel stod ved Leiet stille,

Hvorpaa eharlotte yndig laae; Det var, som i en rolig Kilde

Sit eget Billed englen saae. „Barn, som mig ligner," blidt det toner,

„Forlad dit dunkle Opholdssted, Følg med til Lysets Regioner; Der er der ingen Oval! Følg med! Viid, Iordens Glæde er kun ringe, Dens Fryd selv ængste vil dit Bryst; Dens Iubel vil dig Taarer bringe, Og Suk er i al jordisk Lyst. Der ingen Fest er fri for Sorgen, Der ingen Himmel, nok saa blaa, For næste Dag er sikker Borgen ^ Uveiret sølger ovenpaa. Og skulde Græmmelsen sig trykke Paa disse Bryn, i disse Træk? I Uskyldsøiet kaste Skygge As jordisk Lidelse og Skræk?

181^

Nei, sølg med mig, jeg vil dig bære, Hvor Sol om Sol i Straaleglans

Opsører til Gud Herrens ^ere Den evige, den skjønne Dands!

Gjør dem, som maa dig tidlig miste, Hvem du er kjær og dyrebar, As dine Øieblik det sidste Saa helligt, som det sørste var! Alt straaler Himlen os imøde, Følg med, hør mine Vingeslag! Før den, som bortgaaer uden Brøde,

er skjønnest Livets sidste Dag." Forbi de klare Stjernekloder

Den svang sig til sit Himmerig ^ O, du sorladte, arme Moder! Du savner grædende et Liig.

J Sydeus ^al deu hvide ^os sig styrter^

I Sydens Dal den hvide Fos sig styrter Fra Gletsjer- Iis og sneebedækte Fjeld Og skjuler blandt Kastanier og Myrter De kjøle Bølgers yndigtsnoede Væld. Men ogsaa Danmarks Bøgeskove dækker

en Skjønhed i sin sommergrønne Krands:

en speilglat Sø, der smilende sig strækker Og viser Gjenskin as hver yndig Glands. 181^

Nei, sølg med mig, jeg vil dig bære, Hvor Sol om Sol i Straaleglans

Opsører til Gud Herrens ^ere Den evige, den skjønne Dands!

Gjør dem, som maa dig tidlig miste, Hvem du er kjær og dyrebar, As dine Øieblik det sidste Saa helligt, som det sørste var! Alt straaler Himlen os imøde, Følg med, hør mine Vingeslag! Før den, som bortgaaer uden Brøde,

er skjønnest Livets sidste Dag." Forbi de klare Stjernekloder

Den svang sig til sit Himmerig ^ O, du sorladte, arme Moder! Du savner grædende et Liig.

J Sydeus ^al deu hvide ^os sig styrter^

I Sydens Dal den hvide Fos sig styrter Fra Gletsjer- Iis og sneebedækte Fjeld Og skjuler blandt Kastanier og Myrter De kjøle Bølgers yndigtsnoede Væld. Men ogsaa Danmarks Bøgeskove dækker

en Skjønhed i sin sommergrønne Krands:

en speilglat Sø, der smilende sig strækker Og viser Gjenskin as hver yndig Glands.166^

Og den er rolig, i de stille Bølger Den gjemmer Billedet af hvad den saae;

Et Minde om det Elskelige dølger

Den som en trosast Beiler i sit Blaa.

Den nynner tidt ved dunkelt Astenstævne Om kjære Gjæsters veemodssulde Savn; Og lytter man, saa vil man høre nævne Louises og Sophies saure Navn. Og denne Asten, medens Lampen skinner Blandt dunkle Løv og Guldorangers Pragt, Imellem Blomsterne, som troe Veninder Har slettet, med Naturen kun i Pagt I denne Asten hæve Sø og Skove Imod os samme hjertelige Røst: Husk os, husk os, husk Langesøens Vove, Som huldt I mindes Furesøens Kyst!

^horismer.

Mod Kjærlighed Forstanden har den Skik At gjøre Oprør, som sorskrækker Til Angreb sender Kjærlighed et Blik, Fjenden stra^ Geværet strækker.

Ieg drak ved Livets store Fest; Men — ærlig talt jeg nød kun lidt: Det er en ^beskeden Gjæst, Som sordrer Glasset altsor tidt. 166^

Og den er rolig, i de stille Bølger Den gjemmer Billedet af hvad den saae;

Et Minde om det Elskelige dølger

Den som en trosast Beiler i sit Blaa.

Den nynner tidt ved dunkelt Astenstævne Om kjære Gjæsters veemodssulde Savn; Og lytter man, saa vil man høre nævne Louises og Sophies saure Navn. Og denne Asten, medens Lampen skinner Blandt dunkle Løv og Guldorangers Pragt, Imellem Blomsterne, som troe Veninder Har slettet, med Naturen kun i Pagt I denne Asten hæve Sø og Skove Imod os samme hjertelige Røst: Husk os, husk os, husk Langesøens Vove, Som huldt I mindes Furesøens Kyst!

^horismer.

Mod Kjærlighed Forstanden har den Skik At gjøre Oprør, som sorskrækker Til Angreb sender Kjærlighed et Blik, Fjenden stra^ Geværet strækker.

Ieg drak ved Livets store Fest; Men — ærlig talt jeg nød kun lidt: Det er en ^beskeden Gjæst, Som sordrer Glasset altsor tidt.167^

Hvor Livets Blomstertid er kort, De skjønne Planter hastig slye! — Frygt ei, min Ven! Naar een gaaer bort,

en anden blomstrer srem paany.

Ulykkelig den, som i Døden gaaer O^ ikke havde en Kjærligheds Stund! Det er som Bægret, der faldt i Skaar, Førend det lædsked en tørstig Mund.

Skjæld ikke paa Høstens Lust, Som river Rosen i Laser; Nei, pluk og nyd Rosernes Dust, Førend Vinteren raser!

I venlige Kredse om Vaaren At gribe Poealen glad ^ Ia, det er fornuftigt; kun Daaren Bærer fig anderledes ad.

As Skade bliver man klog, Saa høres de Vise raabe ^ Uheldig nok var jeg, og dog

er jeg endnu en Taabe.

Væk ei den Sovende as hans Slum! Hvo kan hans Drømme satte? ^ Nei, du har Ret! I Verdens Rum Kan Intet maaskee hans Drøm erstatte.184^

Sandhed har ædle Vines Natur: Vand maa blandes i Drueblodet; Thi byder man den ganske puur, Blive Gjæsterne øre i Hovedet.

Nu har jeg lavet Sagen ret, Alting er ordnet med det samme. ^

Vogt dig! kn Hændelse kommer let Og gjør din hele Viisdom tilskamme.

kt Værk, med nok saamegen Prosa i, Bestaaer as lutter løse Dele;

Men bare fire Linier Poesie, Og Øret satter stra^ det Hele.

Her er Fløiter, Violiner, Lystighedens glade Stemme; Den, som helst gjør sure Miner, Gjøre dem, naar han er hjemme!

Ranken behøver sig ikke at skamme, Den søger i Verden ei vidt omkring, Den slynger sig om den nærmeste Stamme, Som bærer den og dens Blomsterring.

Ved Synet as alt det Slette Vilde man blive rædsomt tilmode, Naar ikke endeel as de Slette Anstillede sig som gode.185^

At vogte sig vilde man godt sorstaae, Hvis soran Vinen kom Hovedpinen; Men altid kommer den ovenpaa, Og hvem kan tænke paa den ved Vinen?

Klag ei, at i Livet mange Haab og Ønsker har dig skusfet; Tænk, hvor oste du var bange, Og dig intet Slemt har trusset!

Nitorueller.

Blomst as Forglemmigejen! Man plukker dig paa Gjærdet og i Grøsten —

et Øieblik, saa er du tabt paa Veien. Blomst as Petersilien!

Lagt om en Østers og syldt i en Kylling Du passer meer end Rosen selv og Lilien. Blomst as Salpiglossen! Du lod, som om du snublede i Græsset, Han hjalp dig op og gik ^ See dog til Tossen! Blomst af Salvien! Om ogsaa Mange kalde dig en Snerpe, Dit lille Honninggjemme kjender Bien. Blomst as Balsaminen! „Skjænk i mit Glas," hun sagde; „dette Gjenskin Paa Dugen er min Nydelse as Vinen." 185^

At vogte sig vilde man godt sorstaae, Hvis soran Vinen kom Hovedpinen; Men altid kommer den ovenpaa, Og hvem kan tænke paa den ved Vinen?

Klag ei, at i Livet mange Haab og Ønsker har dig skusfet; Tænk, hvor oste du var bange, Og dig intet Slemt har trusset!

Nitorueller.

Blomst as Forglemmigejen! Man plukker dig paa Gjærdet og i Grøsten —

et Øieblik, saa er du tabt paa Veien. Blomst as Petersilien!

Lagt om en Østers og syldt i en Kylling Du passer meer end Rosen selv og Lilien. Blomst as Salpiglossen! Du lod, som om du snublede i Græsset, Han hjalp dig op og gik ^ See dog til Tossen! Blomst af Salvien! Om ogsaa Mange kalde dig en Snerpe, Dit lille Honninggjemme kjender Bien. Blomst as Balsaminen! „Skjænk i mit Glas," hun sagde; „dette Gjenskin Paa Dugen er min Nydelse as Vinen."186^

Blomst as Lupinen! Hvert usorsigtigt Brev, du sendte, har jeg Paa Øieblikket kastet i Kaminen. Blomst as Ialappen! Bevares, Frøken! jeg skal altid passe At sørst gaae over Stenten, sørst op ad Trappen. Blomst as Anemonen! At pudse Lysene, det sømmer Manden, At puste Lyset ud, er kjønt as Konen. Blomst as Proveneerosen ! Du faldt fra Brystet as en stjernet Herre, Prøv til Forandring Munden as Matrosen. Blomst af Storkesnablen! Kan du sorlange nogen bedre Frier?

Tænk: sørste eharaeteer og ^eressablen! Blomst as Gentianen!

Du lukker Døren op, jeg lukker Døren i, Din Mand er ude just — der har du Planen. Neglike, du bristende! Hvad vil du i det gamle Frøkenkloster, Saalænge du endnu er ung og sristende?

Blomst as Levkoien!

Tre ellepiger saae jeg lustigt dandse ^ en as dem sulgte jeg i elverhøien.187^

Blomst as den brune Malve!

en Bræmse hænger ved dit Honninggjemme, Lad ham ei tage Alt; und mig det Halve.

eaetus, som med Pnrpurbægret blusser! Ti Aar jeg saae dig tornesuld og treven,

Nu ved din Blomstring jeg med Rette studser. Tøsselblomst, du søde! Ieg havde ventet mig en streng Behandling, Men dine Slag er smigrende og bløde. Dunkle Skabiose! Igjennem Sørgedragtens Sorthed skimte^ Ieg Purpur as en sriskbedugget Rose. Valmue, mørk i den marmorne Vase! Nu har jeg seet dig, din brogede Turban ^ Nu vil jeg hjem at drømme og rase. Blomst as Potentillen! Du er saa pæn, saa kruset og saa krøllet, Ia selv din gamle Mand er pæn og pillen. Blomst as den røde Diptamme! Frygt ei, at Shamlet brænder med det samme, Fordi i Skumringen du kommer lidt i Flamme. Hvidblomstrende lille Dryade! Alpehøit boer du, mange Trapper i Veiret; Men jeg følger dig dog i den eensomme Gade.172^

Blomst as Hibisken! Lyserod smiilte du til mig ved Bordet ^ Men immer stum og gabende som Fisken. Blomst as Sværdlilien! Stolt er du og kaster haanlig med Nakken; Men jeg blæser ad dig og hele Familien. Blomst as Aben!^ Tag du dit Strikketøi, jeg tager Bogen; Thi ellers døe vi begge to as Gaben. sypresse, du ranke! Ieg holder ikke as at skrive, Men De var aldrig ude as min Tanke. Blomst as Iasminen! Din lange Haarlok har jeg gjemt i Silke, Lagt paa mit Hjerte skal den lindre Pinen. Blomst as Lilieeonvallen ! Tidt føles Magten as rhetorisk Svada; Men du beseirer med en barnlig Lallen. Rosenknop saa sager! Giv mig et Kys, to giver jeg tilbage, Saa kan du ikke sige, jeg bedrager. Svøb dig i dine Laser, smaa Trisolie, Din Tid kan komme ! Husk , at uden Taalmod ^n Fattig er som Lampen uden Olie.

173^

Blomst as Skarntyden! Ræk mig dit Bæger. Det er suldt til Randen; Men jeg vil tømme denne Skaal sor Dyden. Grønne Agurker! Vantrevne, sure, sorhærdede Kegler! Lykkeligt, hvor kun er saadanne Skurker! Springende Hare! Iægere seer jeg, hvorhen jeg mig vender; Angest, som dit, er mit Hjerte sor Fare. Springende Hare! Naar vi trykke os begge sor Skytten i Leiet, Tænker jeg, kan vi os sikkert forvare. Summende Bræmse! Den Iournalist gad jeg seet, som bedre Bruger sin Braad og brummer sin Remse. Allike, som hist paa Taget sidder! Den hvide Due er din Dame, Og du den sorte Ridder. Kykliky! i alle Gaarde lyder. Som meget andet, har jeg hørt det oste; Men Gud maa vide, Glut! hvad det betyder.

Rør ei min Lok! Ieg er usynlig smykket: Paa dette Sted her hvor min Tinding brænder ^ Har hun sin Læbes Rosenmærke trykket.174^

^internatten. ^an.

Den rosenrøde Viin i Kanden, Paa Ruden Iis, paa Arnen Gløder, Og dig i Stuen ^ ingen Anden! Sommernatten. ^nn.

Et Slør om Halsen og om Panden, Lidt Maaneskin i Haugens Gange,

Og dig, som møder ^ ingen Anden! Lad ikke Sommershalvlet glide, Ven, Fra Skuldren ned, jeg kunde bide den^ „Hvordan? kan du da ikke lide den?" Polakken drikker ^det gjør ei vi Danske^

Ehampagne as sin Dandserindes Støvle — Men lad^mig drikke Dusten as din Handske!

Hvad i mit Hjerte dybest inde ligger? Hvad Sjælen i sin mindste Askrog gjemmer?

Min Engel, vær dog ingen Posekigger! Med Stjerner er din Pengepung broderet,

Med ^obel er din Silkepels garneret, Kun Skade, at din Bagdeel er vatteret! Den gamle Degn var vederstyggelig, Og Prækenen kun lidt opbyggelig; Men ved din Side var jeg lykkelig. I sire Døgn med Breve bombardeertes ; Den semte Astenstund parlementeertes ; Den sjette Nat ^ hvad saa? ^ eapituleertes.Med Gratie sig Dandsens Rækker krydse, Vel hundred Fødder svæve øver Gulvet ^ To af dem gad jeg have Lov at kysfe. Hun satte sig med ærbarhed paa Stolen, Men under den forraadte Silkekjolen De nydeligfte Lægge under Solen. Hvad Under, mine Tanker er forfløine, Og at min Pen gjør visse gale Streger ^ Forførerske med dine skjælmske Øine! Naar Paven vilde hele Rom mig skjænke Og sagde: „Slaa en Vis blot ud as Hovdet!" Ieg sagde: „Stop! det vil jeg sørst

betænke.^

Dit Øie smægtede i store Taarer, Du vred din Haand, jeg jamrede: „Farvel!" Men Himlen loe, og Skoven hvisked: „Daarer!"

Det hører til Naturen her i egnel^, At Kjærtegn sølges as en Taarebyge,

Søm Solens hede Skin as Sommerregnen. „Ieg skjænker dig min Pande," har du skrevet, „Den hule Kapsel ester Liliens Blomstring,

ei et: men et: husk, jeg leved!"

Det var i Nat, som om jeg skulde dræbes,

Mit Veir blev væk. Ieg tænkte: „Gudskelov! Nu skal der ikke sukkes meer og flæbes."Om Ingen mig begræd, mig vistnok smerted; Men lov mig, læg mig ingen Steen paa Graven ^ Der har saalænge ligget een paa Hjertet. Giv mig at drikke! Hvad der i Stjernerne staaer skrevet, Kan glemmes, ændres kan det ikke. Knap, som jeg tabte! Finder dig Nogen, saa nytter du mere,

end al den Lykke, jeg tabte.

„Farvel!" bød hun, „Farvel!" Der var i Skriget, I Lyden as de sidste Ord en Bristning, Som den, hvorester stumt sig strækker Liget. I Hovdets Synken, ^Armenes Forlængelse, I Asskedsblikkets langsomme Udslukkelse Var der en taaredrukken Liigbegjængelse. Men i det lange Kys, i Favntags-Heden, I vore Hænders Tryk, i Troskabseden Var en Tilegnelse sor evigheden. Og i de bittre Smerters Overmandelse, Selv i^ Resignationens mørke Taare Var der en Himmelsart og en Opstandelse. Som dette Vandsald gjennem Lundens Myrter, I hine elskovsdages dunkle Minder

erindringen høithulkende sig styrter.177

Ieg standsede i Midten af mit Buk ^ Saa sort en Lidse paa en Barm, saa hvid! Ieg tabte Fatningen Du var for smuk!

en Stedmoersblomst du hested mig paa Kjolen, Og Svalerne fløi sorte langs med Iorden,

en Tordensky opvælted sig sor Solen.

en dobbelt Regnbue lyste over egnen; Men dine Arme lyste meget mere,

Der holdt en Alperose ud i Regnen. Stands lidt ved Blomsterne i dette Hjørne! De kunde vredes, saae vi ikke paa dem ^ De Smukke, veed du, kan man let sortørne. „Hvor jeg soragter Digteren, som røver!" Døm ei saa strengt; husk paa, jeg selv jo raner Fra dig den Sødme, som mit Digt behøver. „Hvis Nogen saae os her ^ os to ^ alene!" Hvad var det saa, hvad andet vel at skue,

end Slyngningen as et Par Blomstergrene? Ieg rev mig ud med Magt as hendes ømme

Omsavnelse — „Godnat! vi sees imorgen!" Nei sør! ^ da?^ — Veed du ei det? I drømme! Hæld Vand af tusind Blomster i mit Hoved! Vist mig med Astenkjølighedens Viste! Nu digter jeg igjen ^ Gud være lovet!

12^78

Din sine Læbe sagde ikke noget, Og Blikket skjulte sig bag Silkelaaget; Men begge Kinder talte Rosensproget.

et Hvilested, det yndigste i egnen, Skabt sor en Danae, er dette Grønsvær;

Og Blomster drysse ned sra Gyldenregnen. Som Leda læner du dig til Platanen Med Dammens lunkne Vand ved dine Fødder, Og lokket as d^n Skjønhed kommer Svanen. Du vilde Vandets sriske Straale smage Og holdt dit Hoved under Kildespringet ^ Ieg glemmer aldrig det i mine Dage^ Det styrted i dit Ansigt, kyssed baade Dig Mund og Pande, Hals og Barm og Hage, Selv dine Slangelokker blev saa vaade. Du smiilte kun og rystede de lange, Bestænkte Haar omkring de røde Kinder; Og mine Kys — sor dem er du saa bange! De er dog idetmindste ei saa kolde. Hvori din Angest egentligen ligger, Skal mig nu ikke meer Bekymring volde.

„Har du ei seet min Mand? hans stive Ryg? Hans krnmme Been? hans Næse? hans Paryk?" O Gud! jeg elsker ham, han er han er saa styg!

„Ia, jeg bekjender høit og lydelig: Næst ham jeg elsker dig ^ næst ham ^ sast mere ^ Ak Gud! kan du sorstaae mig? er jeg tydelig?" „Den brogetklædte , brune Negerinde, Asrikas Barn, med Hjertet suldt as Hjemvee, Vil hjælpe dig min Kammerdør at sinde." „Ieg kunde sige, som er sagt as Flere: Ieg elsker dig! Men, hvad mit Hjerte søler For dig, min Ven, o det er meget mere!" „Det er min egen Skyld, og ingen Andens," Bebreided du dig selv, „at jeg har seilet!" Nei, hvisked jeg, nei, det er ægtestandens! Følg mig til hine graalige cypresser! I Skyggen vil vi sor en asdød Amor, Mens Klokken ringer, læse Sjælemesser. Du kan et nndres over, at jeg varlig, Forsigtig næsten, speider i dit Aasyn — Du veed, jo skjønnere, desmere sarlig. O, længe skal din Lærdom jeg erindre: At Kjærligheden gjør hver Smerte større, Og at den gj^r hver lille Glæde mindre.

Som Nattergalen fløiter i sin Bolig,

ei sor at røbe Lidenskab og Attraa, Men sor at lade ligegyldig, rolig,

12^

Vi vilde begge listelig med Sproget Ved Hjælp as Tungens slydende Betoning Gjensidig sor hinanden skjule noget. At Natten er saa m^rk, det er en Lykke; Det passer sig saa godt. Det var om Natten, At Amor gjorde sit Besøg hos Psyche. Riv dig kun løs og græd og vær kun bange! Det er saa kjønt, at see dig Haanden vride: Din Kamp mod Lænkerne, du søde Fangel Paa hver en Skygge speidende hun stirred Og lytted ester hver en Lyd i Natten, Bestandig smukkere og meer sorvirret. De mørke Lindetræers Dust var deilig; Hun bukked sig tilbage sor at aande ^ O denne svage Stilling — hvor beleilig! Hvor sandt et Ord, som jeg har hørt as Flere: At hvo som saaer den lille hvide Finger, Kan være sikker paa, at han saaer mere! Utroskab er antik: Da Helena sig jamred Og ei godvillig vilde sølge Paris, Trak Venus hende selv til Sovekamret. Ret som en Halvgud, der Ambrosia nipper, Beruset, vaklende om Skaalen satter, Saaledes ogsaa jeg, naar Kysset slipper.

„Godnat! Sovvel!" ^ O nei, endnu dog ikke! Goddag! Godmorgen! Siden vi tog Afsked, ^r der jo gaaet nogle Øieblikke. Ved Kysset hestet i din Nakkegrube Du gjøs og kasted dig tilbage hurtig Ieg planted Kyssets Rose paa din Strube. Ieg kunde have gjort det mere broget, Løst Haarets tusind skjønne ^ataraeter; Men jeg er karrig ^ jeg vil gjemme noget. I Oldtiden, som græske Sagn vil sige, Tog Iupiter det Skjønneste sra Iorden Og loe i Skjægget as de Dødelige. Alt skifter om: jeg Iupiter har kyfet; Imens jeg favner dig, han ftaaer paa Himlen Kold, skjælvende — og holder Lyset. Hvergang den store Stjerne nu bekigger Mig eensomvandrende i Sommernatten, Ieg løfter Næsen høit, og spodsk jeg nikker. Omkring din Deilighed i Kreds jeg summer, Som Bræmsen om det store Liliebæger, Og førft i Nektarkalken jeg forftummer. Hvert Skjønhedsglimt, hver yndighed, jeg mægted At liste fra dig, er paa disse Blade Som Sommerfuglens Vingestøv sasthægtet.182^

Men ak, hvor oste hang sig, hvad jeg røved As Deilighed, ved mine plumpe Fingre Glandsløst og dødt som Sommersuglestøvet!

Min Rosentid er omme; hvad sorpligter Mig nu til meer end rosenrøde Torne? Hvem sordrer evig Ungdom as en Digter?

Nyhed sra Engeland, ret overordentligen!

En Sommerfugl tog Brevet med i Munden, Og deri stod: Marlbrough er død i Krigen.

Snørlivet sad, saa Ingen kunde klage, Skjønpletten var endnn paa hendes Hage, Og Næsen rynked hun som sordums Dage. Han gjorde stor Opsigt i Byerne; Thi hvor han gik, gik han paa Tæerne, Hans Flipper naaede til Skyerne, Og hvor han saldt, saldt han paa Knæerne. Med Sablen klirrende mod Sporen, Snurbarten sort, Kasketten sat sorsoren,

En Kjæmpe ligner han, men en sorloren. Hvor hans Manerer ere ridderlige!

Knn Skade, at hans ene Øie skeler, Og at hans Handlinger er lidderlige! Ieg kan ei lide ham; han har en Vorte,

Næsen er en Miil sra Mnnden borte, Og desuden har han været sorlovet med Dorthe.^83

Lad du ham sine høie Ord kun spilde! Med alt sit Spræt han kommer dog forsilde ^ ^ De Haner gale mest, som gale ilde. Han har en Skilling ei til Lnsesalve,

Men vil dog kjøbe Persien øg china Med Tilbud, at betale stra^ det Halve.

Han læser Spisesedlen med betænksom Mine: Hummer og Krebs, Pigvarer, Negenangen ^ Hei! giv mig et Par sriske Kys, Petrine! Han knnde havt, hvad jeg iastes sik, Det Fjog, der sordrede en Lyd, et Ia — Kan den sorstaae et Ord, der ei sorstaaer et Blik? Kjærestens Ansigt er blegt, og Foden den hovner, Han er alt skaldet, syv Aar var de sorlovet ^ Mine Venner! drik eders Øl, sør det dovner. Den lysblaa Badevogn var trukket ud paa Sandet, ^ Man hørte Fnisen as de unge Skjønne, Det var, søm Lilier blomstred under Vandet. I Pebersvende! hvo har Lyst at gistes? Nu kan I faae hvad I begjærer ^

en Ladning Iomfruer er nys ankommet: Ti for en Skilling, ligesom tørre Pærer.

Min Ven, et Raad! Du vil en Lindring føle, Naar altfor hedt du Læbens Kys har drukket, Ved dig i Sneen rundtomkring at kjøle.^84

„Men hvordan skal det egentligen være?" Veed du ei det, dit Fjog? Begynd da bare! Saa maa det enten briste eller bære.

Det er en nederdrægtig slet Assaire! Hun loved mig, paa Pletten her at være Før Fem, og nu er Klokken Ti, min Kjære! Ieg traadte dig paa Foden, da vi kjørte, Ieg hvisked dig i Øret, da vi dandsed; Men du, du hverken sølte eller hørte. Næsvise Burrer i dit Skjørt sig kurre, Maa jeg ei hjelpe dig at slippe sra dem? „Saa gaae du selv! du er den værste Bnrre." Ieg lokker ei med Slangens Bugt og Blikke; Kun med Forstandens Rangle, Tankens Glathed Besnærer jeg mit Rov det nægtes ikke.

en Femtenaars, en lang og smidig Unge! Hvor luftig hendes Gang, hvor knibsk Fodskiftet!

Og i sin Trodsighed hun rækker Tunge. Ved Midnatstid gik jeg sorbi dit Huus. „Ieg saae det nok, min Moder lukked Døren, Du gik forbi faa stille som en Muus." Vi sad i Krogen, som sædvanlig, fjasende; De Gamle spilte deres ^hist; med eet Udraabte hun: „Ieg troer, at du er rasende!"201^

Und mig en evig Lykke! ^ ^ „Det er formeget ^ men et lille Stykke Det var saa nydeligt, da trykt mod Barmen Du hvisked til mig: „Ikke meer saaledes, Men tag mig kjønt og ærbart under Armen!" Ia, du har Ret! Vel maa du lee og hysse!

enfoldigt lyder Læbens Smigertale, Herefter vil jeg tie blot og kysse.

„Forlad mig! gaa! Min Ro, mit Liv, min ^re, Alt ftaaer paa Spil. For Guds Skyld lad mig være!" Man troer det ei: jeg adl^d — paa min ^re! Undskyldning bringes herved alle Tastes Og andre fine Dame-Klædningsftykker, Der lod fig krølle noget igaaraftes.

en Hat selv, der var rynket og earreret Og ei saa ganske kort endda paa Skyggen,

Har ei i mindfte Maade mig generet.

er det ei skrækkelig kjedsommelig, At Bertha, der isjor var saa guddommelig,

Iaar er gift og høifrugtfommelig?

„Min Kjærlighed er evig!" raabte elara, Idet hun vandede fin Urtepotte

Vandkanden hvisked: „Ieg er Niagara!"186^

Om Livet kunde jeg med Haanden spænde, Og meget kort var Dinas lette Kjole,

Men hendes Dyd desværre uden ende. Guds Viisdom see! Det øser ned med Spande;

Men alt som Himlen meer og meer sig skjuler,

Du løster op som til erstatning, Hanne! Den sødeste as alle smaa Louiser,

At hun kan elske mig, det, maa jeg sige,

er en as hendes sødeste eapriser. Ni Børn sik Rosa, høist uliig hinanden;

Hver Unge var sin Fader op ad Dage, Men der var ikke een, som ligned Manden. Til Thristiau ^iuther.

digternes Prydelse, ^ de danske Hjerters Næring og bedste Nydelse, ^ Christian winther, min Ven! Fred og Hilsen igjen! ^ Læs disse Linier uden Fortrydelse!

Ingen kan vide ^ paa disse Tide hvad jeg maa lide, ^ hvad jeg maa døie ^ med Øre og Øie, ^ baade as Lave og Høie, ^ baade as det Fine og Drøie, ^ baade i Pels og Nattrøie, ^ baade udvendig og indvendig, ^ alle^

vegne, ^ af Andre og egne, ^ fordi jeg gav efter — for din Tunges veltalende Kræfter, ^ for dit Blik, som tryller

og hester, ^ og lod mig friste til det, fom jeg vidste ^ vilde komme mig dyrt at staae paa det Sidste! Ved

Ham, der skabte elephantens Snabel, ^ de Troendes Sabel og Persiens skjønneste Fabel, ^ men ogsaa det ufuld^

endte Babel, ^ Sneglen uden Huus, ^ den uanseelige Muus — og min sletteste Parabel! ^ som dine Digte ere berømt melige, ^ deres Kilder utømmelige, deres Vers rene og sømmelige, ^ deres Tanker friske og fyldige, men derfor føde, uskyldige; ere mine, det føler jeg, iftedenfor runden klumpede, ^ istedenfor glatte, skrumpede, — istedenfor korte, stumpede, ^ istedensor velordnede, sammenslumpede, ^ istedensor langhalede, kortrumpede, istedensor taaleligt utaalelige, ^ og derfor mine Ovaler umaalelige! Ieg

mærker ogsaa daglig noget, ^ man rykker ud med Sproget, ^ løster lidt paa Laaget ^ og gjør mig Sagen meer og

mere broget, meer og mere kroget. een siger, tilsyne-ladende rolig, fortrolig, Skulderen klappende ^ og

Knappen snappende, ^ skjøndt i sit Jndre ^ ikke desmindre Haanlatterens Hule og Spottens Bolig: ^ ,,Naa, som jeg hører, ere dine Digte i Trykken, naar kan Publikum vente Lykken?" — Det løber mig ^iskoldt ned ad Ryggen.

en Anden raaber: „Hvad? mon Fanden dig plager? ^ du har dog ei sendt dine Sager, din mislykkede Deig, til

en Bager ^ i Forventning as Kager?" ^ Du begriber,

hvordan slig Tale mig smager! ^ en Tredie spotter: ^ „Havde jeg tænkt, du havde saadanne Rotter, ^ saadan en

Musesamilie i din gamle gule ehenille, ^ saa skulde jeg ladet dig blive hjemme, om ogsaa tusinde Børn sad

i Klemme, om ogsaa tusinde Led var as Lave; du havde nok med dine egne at sremme, ^ med dine egne at bringe i Lave!" ^ Den ^pot er ikke nem at glemme. Lad mig dersor, min Ven! høre din trøstende Stemme! ^ Sæt Fløiten sor din Mund — og blæs, om ogsaa kun for en stakket Stund, ^ mine Sorger i Blund! Mit Jndre skriger, som ester Blod en Tiger, som en Ungkarl ester Koner og Piger, ^ ester et Ord sra dig, s^dmet as Smiger! ^ Ved Ham, der sylder Vandbærerens ^Kande ^ hver Nat i de hede,. regnløse Lande ^ og kaster til Nordpolen ^ over Jis og Snee en Purpurstraale as Solen! ^ et Ord sra dig er erstatning ^ sor denne Skrækkens og Tvivlens Forsatning; ^ et Ord sra dig vil mig læge, ^ vederkvæge ^ og pege paa Muligheden ^ as Haab sor Udueligheden; ^ vil, — naar du skriver mig til, ^ udslette mig Rynken as Panden, sylde mig Trøstens Bæger til Randen, ^ dreie Forstanden, ^ gjøre mig reent

til en Anden, ^ hjelpe som Fanden, kort sagt: opsylde min Tomhed og Plathed, ^ min Huulhed og Mathed ^ med Sødhed og Blødhed, ^ med Hvidhed og Blidhed, ^ ganske ^ som en Liliehaand opsylder en Handske, ^ Troen Fornusten, ^ Rosendusten Lusten, en guldlokket Nakke Hatten og Maanestraalerne Natten!

Min Kone, den Stakkel, min ^ensomheds Fakkel,^ ^ min Sjæls Tabernakel, og dog mit daglige Kors og Speetakel, ^ hvem en He^ Bestemmelsen satte, ^ i hele sit Liv, som hun troer, at gie Patte ^ og sig kun med Børn og Gryder besatte, — beder dig hilset, som i det Fjerne ^ man hilser en Stjerne, eller som, ommørket af Dalen, ^ man sender en Hilsen til Nattergalen.

Hils ogsaa Brødrene, aandige, ranke, ^ snlde as Vit-

tighed, Skjønhed og Tanke, — Christian og Earl, naar dem omsavner din Hytte, — og eder alle Allah beskytte!

Nyl^ed, i Sommeren 18^.

Til Urtekræmmer Thristian Petersen.

Med Bogen ,,Digte af Emil ^laresiru^.

Kjære Ven! Ieg har saaet en Maneer, som du seer, ^ der behager mig, om ikke Andre, meer og meer, ^ hvorved jeg i en Fart, meget snart, og med al Ulei-lighed spart, ^ kan gjøre mit Inderste klart, ^ sige, hvad jeg vil, rimet og rart, ^ paa en konstig Art, og uden Beskyldelse ^ for Mangel paa givne Løsters Opsyldelse; ^ ja, jeg kan hive, ^ drive ^ alle mulige Sager ind i Brevets siirkantede Skive, om de var nok saa stive. ^

til en Anden, ^ hjelpe som Fanden, kort sagt: opsylde min Tomhed og Plathed, ^ min Huulhed og Mathed ^ med Sødhed og Blødhed, ^ med Hvidhed og Blidhed, ^ ganske ^ som en Liliehaand opsylder en Handske, ^ Troen Fornusten, ^ Rosendusten Lusten, en guldlokket Nakke Hatten og Maanestraalerne Natten!

Min Kone, den Stakkel, min ^ensomheds Fakkel,^ ^ min Sjæls Tabernakel, og dog mit daglige Kors og Speetakel, ^ hvem en He^ Bestemmelsen satte, ^ i hele sit Liv, som hun troer, at gie Patte ^ og sig kun med Børn og Gryder besatte, — beder dig hilset, som i det Fjerne ^ man hilser en Stjerne, eller som, ommørket af Dalen, ^ man sender en Hilsen til Nattergalen.

Hils ogsaa Brødrene, aandige, ranke, ^ snlde as Vit-

tighed, Skjønhed og Tanke, — Christian og Earl, naar dem omsavner din Hytte, — og eder alle Allah beskytte!

Nyl^ed, i Sommeren 18^.

Til Urtekræmmer Thristian Petersen.

Med Bogen ,,Digte af Emil ^laresiru^.

Kjære Ven! Ieg har saaet en Maneer, som du seer, ^ der behager mig, om ikke Andre, meer og meer, ^ hvorved jeg i en Fart, meget snart, og med al Ulei-lighed spart, ^ kan gjøre mit Inderste klart, ^ sige, hvad jeg vil, rimet og rart, ^ paa en konstig Art, og uden Beskyldelse ^ for Mangel paa givne Løsters Opsyldelse; ^ ja, jeg kan hive, ^ drive ^ alle mulige Sager ind i Brevets siirkantede Skive, om de var nok saa stive. ^^2

Saaledes for hempel ^ rækker jeg dig nu, under eget Stempel, ^ mit poetiske Tempel, ^ ikke af Kort, ^ der falder omkuld og veires bort, men as Blade ^ saa

hvide og sine, som om de gjemte ehoeolade, ^ og beder dig indstændigst, ^ ubændigst, ^ hvormeget end Interessen ^

byder dig, at det, der kommer sra Pressen, ^ snarest muligt kritiseres, ^ maltraiteres, ^ spoleres og som Makulatur til Kræmmerhuse approberes, — at du, siger jeg, dog, as Venskab sor mig arme Skrog ^ og min Bog, ^ gjør Alt, hvad du anseer sor Mulighed, ^ sor at prise i Digter konsten min Duelighed, min Mnses Iomsrulighed; ^ at du løster til Skyerne og udbasuner i Byerne ^ min Pens elastiske, ^ plastiske, bombastiske — Sprætninger og Sprntninger, — min Hjernes gode Beslutninger ^ til Trods sor Forstandens Forpntninger; ^ min ^resrygt sor det Loyale, kolossale, — Ideale, ^ Universale; og at du skjuler mit Haug til det Gale, ^ Fatale, ^ Liberale, ^ Triviale, — uden Hoved og Hale, der lyser ud af min Tale. ^ Ieg beder dig, ikke genere — dig for at re^

eommandere ^ til Alle og enhver, ^ men ifær ^ ved L^hombrebordet i Klubberne, ^ paa Børsen til ærlige Folk

og Besknbberne, ^ i Dameeirkler til egestubberne — saa^ velsom til Rosenknopperne ^ mig, din intimeste Ven iblandt

Aarestrupperne. Lad Ingen læse, ^ stikke sin Næse ^ i dette Mudder og Sludder; — især ikke den, med mine Sager i længere Tid asende, ^ stakkels winther, saa bliver han rasende. ^ Men hils din Broder, ^ Nr. 2 blandt

gode Hoveder, ^ hvem jeg snart skriver til, som jeg sormoder; og hende, ^ som du har gjort til tvende, maaskee til trende, ^ o, jeg er reent overende! ^ din søde, bløde, kjærlige, ^ herlige ^ ægtehustru og Frue, ^ der smykker din Sal^3

og din Stue ^ bedre end Rasaels ypperste Billede, ^ om du det stillede ^ hen, min Ven! ^ farveblændende, ^ hjertetændende, Uskyld og Fromhed sendende, ^ paa

Skjødet en engel, ^ i Haanden en Liliestængel.

Og nu, farvel! Han, som kaster Sneen om vak-

lende Taarne og vildfarne Master, ^ klumper Havet til Iis ^ og lader Stjernerne synge sin Priis, han vogte dig Huset for Fare! ^ Han dit Hjerte og Alt, hvad dertil hører, bevare — i det nye Aar fom i det gamle! ^ Han eengang os Alle, som glade Børn, om sin Skammel forsamle! Nyj^ ^en ^de December 18^.

Til Jsak Sidenins.

Med Bogen ,,Digte af Emil ^larestru^.

Kjære værslevske Venner! ^ Tag as mine Hænder det, som I kjender, ^ den lille Gnist as Digterild, som brænder, — ihvordan jeg mig ender og vender, — hvordan i Aaget man ogsaa mig spænder, hvor haard end Nødden er under mine Tænder. ^ Modtag disse Blade, jeg sender; — de muddrede, pluddrede, ^ sorkluddrede ^ har I ingen Andeel i, men desmere i de hjertelige, ^ vel-lystigsmertelige, — hyggelige, ^ ikke altsor vederstyggelige, kort sagt heldige og lykkelige. ^ Lad disse Blade kalde tilbage, ^ Venner! de henrundne Dage, — da jeg drak i eders Huus ^ as det gjæstfrie Kruus, — tog mig en Priis, Isak! as dit Snuus, ^ og da din Thrine dækked mig Disken ^ med Fuglen og Fisken, — med Kniv og Gassel, — med Viin og Karassel, Syltetøi og Vassel, og eders Vit^ tighed lyste over det landlige Tassel. Lad disse Blade

13 ^3

og din Stue ^ bedre end Rasaels ypperste Billede, ^ om du det stillede ^ hen, min Ven! ^ farveblændende, ^ hjertetændende, Uskyld og Fromhed sendende, ^ paa

Skjødet en engel, ^ i Haanden en Liliestængel.

Og nu, farvel! Han, som kaster Sneen om vak-

lende Taarne og vildfarne Master, ^ klumper Havet til Iis ^ og lader Stjernerne synge sin Priis, han vogte dig Huset for Fare! ^ Han dit Hjerte og Alt, hvad dertil hører, bevare — i det nye Aar fom i det gamle! ^ Han eengang os Alle, som glade Børn, om sin Skammel forsamle! Nyj^ ^en ^de December 18^.

Til Jsak Sidenins.

Med Bogen ,,Digte af Emil ^larestru^.

Kjære værslevske Venner! ^ Tag as mine Hænder det, som I kjender, ^ den lille Gnist as Digterild, som brænder, — ihvordan jeg mig ender og vender, — hvordan i Aaget man ogsaa mig spænder, hvor haard end Nødden er under mine Tænder. ^ Modtag disse Blade, jeg sender; — de muddrede, pluddrede, ^ sorkluddrede ^ har I ingen Andeel i, men desmere i de hjertelige, ^ vel-lystigsmertelige, — hyggelige, ^ ikke altsor vederstyggelige, kort sagt heldige og lykkelige. ^ Lad disse Blade kalde tilbage, ^ Venner! de henrundne Dage, — da jeg drak i eders Huus ^ as det gjæstfrie Kruus, — tog mig en Priis, Isak! as dit Snuus, ^ og da din Thrine dækked mig Disken ^ med Fuglen og Fisken, — med Kniv og Gassel, — med Viin og Karassel, Syltetøi og Vassel, og eders Vit^ tighed lyste over det landlige Tassel. Lad disse Blade

13^4

kalde tilbage de henrundne Dage, ^ da Munterhed og Skrantenhed, Glæde og Vrantenhed, Overgivenhed og Trøstighed, — Hengivenhed og Lystighed, Geburtsdags^ L^homberne og Onsdags^histen, ^ Iordbærret paa Ranken og Abrieosen paa Ovisten, ^ Maaneskinnet og Aftenrøden, ^ Paaskeægget og Iulegrøden, ^ hvert Skud,

hvori vi sor^ grenede, hver Glut, som Gud os forlehnede, ^ os meer og mere forenede. Lad disfe Blade kalde tilbage de henrundne Dage, samle det Gamle, ^ fæste ^ det Næste, ^ gjæste ^ det Nye og hvad endnu kan reste, ^ samt anbesale mig paa det Bedste ^ til alle nordsjællandske Præstekoner og Præste. Vi leve her, som I sagtens kan tænke, ^ som en Hund i sin Lænke, ^ en Fugl i sit Buur, ^ vor hele Opmuntring er den gamle Madam Suhr. ^ Det syger og ryger, — knærker ^ og værker, ^ hvæser — og blæser; ^ istedensor at leve, jeg læser; ^ Brændet er vaadt, — Tørven lugter ikke godt, Brødet er raat, Melkesadet blaat, Børnenes Næser fulde af ...; alle Blade ere faldne af Rosen; ^ Posekiggerne søle paa Posen; ^ Tiggerunger løbe omkring med Lasen ^ om Hasen; ^ vores P. er ikke engang en ^sel, men et Asen, ^ og Bysogdens nye Seletøi hele Iulestadsen. ^ Men du, Gud være lovet! ^ er lykkelig med dit skaldede Hoved, ^ og med dig er lykkelig Dine: ^ din muntre, overgivne Thrine, ^ mere vant til Børn end til Mavepine; ^ din nye Frøken, — der, hvis du har glemt den, kan lære dig Brøken; Faster i Sengens varme Plaster; Hanne med den kloge Pande;

^ Nielsine og emilie, denne en eon^ilie, — den anden en Lilie; — Rasmus og Mølle, ^ en Prygl og en Kølle;

Iaeobus, ^ der studerer paa sin Globns, — og endnu Mange, ^ som ikke mine Riim kan lange. ^ Ia, du er lykkelig, det siger jeg udtrykkelig, ^ og han, som gjorde

dig Marken grødende, ^ Svinet fødende, dit Hjerte elskeligt og glødende, han vogte og bevare ^ med sine

engles Iule^ og Nytaarsskare ^ dig og Dine, ^ saa-velsom mig og Mine; ban i det nye Aar os lette

hvad vi skal bære, som han har gjort i dette; ^ han knytte med sin Haand ^ uopløseligen vore Venskabsbaand ^ og blæse paa os med sin Aand! Nyl^ den ^de December 18^7.

Til Jsak Sideuius.

Mit Brev jeg sender ^ til en Herrens Tjener, — en af de bedste, jeg kjender, ^ den kjæreste blandt mine Venner.

Ieg vilde blive, ^ til Alting rigtig kom ilive, ^ og ventede med Villie, til den hvide Pindselilie, ^ Hyaein-therne og Violerne ^ kom i Kiolerne, — til Vinterstøvet var blæst af Bogreolerne, til mit Inderfte var ndluftet — og gjennemduftet, ^ til mit Øre var vakt af sin Dvale ^ ved Frøernes Tale — øg ved Slaget af Nattergale. — Nu iler min Muse, ^ medeus Kilderne suse, ^ til de værslevske Bakker og Gjæstehuse; — hun flyver i eders Midte — og kan i Hast ikke hitte ^ Ord, smukke nok til

din kjære Thrine, — Hgnne, emilie og Nieoline, — til samtlige Sønnerne, til Faster, kørt sagt til dig og Dine;

Ingen er glemt, selv ikke de mindre, — hvis Navne jeg ei kan erindre; huu bringer med venlig Stemme — Hilsen fra os alle herhjemme ^at det ogsaa er dit Hjem, kan du ei glemme^, ^ sra vore grønne Strande, Indsøer øg Vande, — sra Høiene øg Kampestenene, fra Skovene og Blomstergrenene, ^ sra Kirkemuren — og Agersuren,

dig Marken grødende, ^ Svinet fødende, dit Hjerte elskeligt og glødende, han vogte og bevare ^ med sine

engles Iule^ og Nytaarsskare ^ dig og Dine, ^ saa-velsom mig og Mine; ban i det nye Aar os lette

hvad vi skal bære, som han har gjort i dette; ^ han knytte med sin Haand ^ uopløseligen vore Venskabsbaand ^ og blæse paa os med sin Aand! Nyl^ den ^de December 18^7.

Til Jsak Sideuius.

Mit Brev jeg sender ^ til en Herrens Tjener, — en af de bedste, jeg kjender, ^ den kjæreste blandt mine Venner.

Ieg vilde blive, ^ til Alting rigtig kom ilive, ^ og ventede med Villie, til den hvide Pindselilie, ^ Hyaein-therne og Violerne ^ kom i Kiolerne, — til Vinterstøvet var blæst af Bogreolerne, til mit Inderfte var ndluftet — og gjennemduftet, ^ til mit Øre var vakt af sin Dvale ^ ved Frøernes Tale — øg ved Slaget af Nattergale. — Nu iler min Muse, ^ medeus Kilderne suse, ^ til de værslevske Bakker og Gjæstehuse; — hun flyver i eders Midte — og kan i Hast ikke hitte ^ Ord, smukke nok til

din kjære Thrine, — Hgnne, emilie og Nieoline, — til samtlige Sønnerne, til Faster, kørt sagt til dig og Dine;

Ingen er glemt, selv ikke de mindre, — hvis Navne jeg ei kan erindre; huu bringer med venlig Stemme — Hilsen

fra os alle herhjemme ^at det ogsaa er dit Hjem, kan du ei glemme^, ^ sra vore grønne Strande, Indsøer øg Vande, — sra Høiene øg Kampestenene, fra Skovene og Blomstergrenene, ^ sra Kirkemuren — og Agersuren,1^6

fra Rosen- og Hvidtjørnene, ^ fra alle Børnene, ^ øg, hvad jeg neppe behøver at melde, ^ fra din gamle Doetor og hans ægtefælle. Du trækker Musen til en Side og gad nok vide — hvordan vi leve og lide. ^ Nuvel, hun sukker et enkelt Snk, som naar en Rørdrum klukker, ^ hun sænker Brynet, ^ Munden bliver lidt tvær og trynet; ^ du bekymres ved Synet. Dog hurtig glatter sig An-sigtet blidere, — hun taler videre: ^ Din Doetor le^er som andre Beenvridere ^ og Steensnidere, Pulssølere ^ og Reeeptsølere; — han har endnu Haar paa Toppen, ^ Kjole paa Kroppen; men som as en Flaske, der mang^ ler Proppen, — er Geisten, den oplivende, ^ i Næsen og Hjertet rivende, ^ den .digtende og skrivende, sremad-ilende og drivende, — henrunden og sorsvunden, ^ saa neppe Lugteu spores paa Bunden, — og der er vel intet tabt derved i Grunden. ^ Hans Kone, veed dn,.sormerer — sig aarlig som en Svibel, skjøndt hun dog endnu saa taalelig slorerer, med Skuldre hvide og runde, — med Tænder, som ere sriske og sunde, med en naturlig Krølle-besætning, med Nakkehaarets lange Fletning, ^ med Kjolens Nedringelse, ^ Barmens Optvingelse og, hvis du det sor noget regner, ^ med de bekjendte Sommersregner.

^ Den ældste Søn earolus ^ sluger daglig en Undere viisningsbolns^ — sor ei at sige Pille, — og tolv Tve^

bakker spiser elara, den mindste Lille. emma har slere Dyder end egentlige Lyder og broderede til Bedste

sor de vandlidte Iyder. — Marie . . . Tilgivelse, ^ det Stos er sor mat til Beskrivelse; — lad dig nøie med Antydelse, at hnn og Thekla ere mere Husets Forhaabning end Prydelse, ^ leve udeu Fortrydelse, — auseende Livet endnu som en Nydelse. Doetorens Bolig er mindre vederstygge^ lig, ^ men sor mig ei synderlig hyggelig; — Ukrudtet, som^7

isjor, i Haugen det overveiende. Men Doktoren selv? raaber du, mere om ham! ^ Han er min Blusel, hvisker Musen, min Skam: ^ Kalvesteg slugende, over Aviserne rugende, Sophapuderne knugende; ^ lad den Streng sare! ^ jeg vil helst Beretningen spare. Dog idag var en Undtagelse, Kjære! ^ han var som han burde være, ^ i hans Hjerte var en Vederkvægelse, — en sød og svær^ merisk Bevægelse, han skrabede Mosset as Kirsebær-træerne, ^ sor at see Aaens Bugter reiste han sig paa Tæerne, ^ han strøg sig Haaret sra Panden, ^ han gav alle Sorgerne Fanden, ^ greb Pennen og skrev til Værs^ lev til Vennen. ^ Send ham nu snart en Foraarsepistel, et Hyrdebrev, en Formaning og Paamindelse, bring ham

til Besindelse, til sine Synders erkjendelse, til Omvendelse, ^ og jeg velsigner dine Ord og din venlige

Sendelse.

^arkjøbing, i Foraaret 18^9.

Til ^arouesse Noseuøru^Lehu paa heudes fødselsdag.

Den 1^e januar 18^0.

Paa en Dag, der er bestemt til Lykønskninger og For^

æringer, til Kjærligheds og Hengivenheds sølsomme er^ klæringer, ^ og skulde være fri for alle kolde Besværinger,

^ for alle Livets destoværre bittre Belæringer, ^ var det Bestemmelsen sor dette Blad, ^ naar man skilte det ad, ^ at det skulde indeholde noget „jeg veed nok. hvad", noget moderne æsthetisk — og dog gammeldags ethisk, — noget tiltrækkende magnetisk, ^ egentlig poetisk, ^ og om det var muligt virkelig prophetisk; ^ nøget, man ikke kunde læse uden at smile, ^ noget, der ikke tras som en Tordenkile, ^7

isjor, i Haugen det overveiende. Men Doktoren selv? raaber du, mere om ham! ^ Han er min Blusel, hvisker Musen, min Skam: ^ Kalvesteg slugende, over Aviserne rugende, Sophapuderne knugende; ^ lad den Streng sare! ^ jeg vil helst Beretningen spare. Dog idag var en Undtagelse, Kjære! ^ han var som han burde være, ^ i hans Hjerte var en Vederkvægelse, — en sød og svær^ merisk Bevægelse, han skrabede Mosset as Kirsebær-

træerne, ^ sor at see Aaens Bugter reiste han sig paa Tæerne, ^ han strøg sig Haaret sra Panden, ^ han gav alle Sorgerne Fanden, ^ greb Pennen og skrev til Værs^ lev til Vennen. ^ Send ham nu snart en Foraarsepistel, et Hyrdebrev, en Formaning og Paamindelse, bring ham

til Besindelse, til sine Synders erkjendelse, til Omvendelse, ^ og jeg velsigner dine Ord og din venlige

Sendelse.

^arkjøbing, i Foraaret 18^9.

Til ^arouesse Noseuøru^Lehu paa heudes fødselsdag.

Den 1^e januar 18^0.

Paa en Dag, der er bestemt til Lykønskninger og For^

æringer, til Kjærligheds og Hengivenheds sølsomme er^ klæringer, ^ og skulde være fri for alle kolde Besværinger,

^ for alle Livets destoværre bittre Belæringer, ^ var det Bestemmelsen sor dette Blad, ^ naar man skilte det ad, ^ at det skulde indeholde noget „jeg veed nok. hvad", noget moderne æsthetisk — og dog gammeldags ethisk, — noget tiltrækkende magnetisk, ^ egentlig poetisk, ^ og om det var muligt virkelig prophetisk; ^ nøget, man ikke kunde læse uden at smile, ^ noget, der ikke tras som en Tordenkile,1^6

— men hvori dog hørtes Klang as Apollos Pile, ^ noget, der ikke mindede om kritiske File, ^ men om varme Som-merbølger, der ile og i en yndig Natur indbyde til Hvile; ^ det skulde sorsvare sin Plads ^ ved Siden as en Krands og et Blomsterglas; ^ det skulde være tilpas mellem de udsøgteste Sager ^ i et Skjønheds-Lager; uden at være anstrengende, ^ paatrængende ^ eller over-hængende, ^ skulde det harmouere ^sor ikke at sige eoneurrere^ med hvad de sineste Hænder brodere, ^ med hvad taknemmelige Hjerter ved Nattens eensomme Kjerter ^ have udgrundet ^ og udfundet, ^ omdisputeret og udspeeuleret, ^ men hvad neppe Nogen før i Dag har udspioneret; — det skulde, sor at sige det Høieste ^ og angive Alt paa det Nøieste, ^ paa en as Aarets saureste Feste passe sor den Bedste; det skulde, skjøndt gjen^ nem en Pen, der hører til de strideste ^ og ikke uskyldig^ hvideste, — tale til den Blideste;^— det skulde, skjøndt kom-men sra en as de Uregjerligste og Vildeste, ikke saare den Beskedneste og Stilleste; — det skulde øuske Held og Lykke ^ over den, der sortjener alle Glæders Smykke; ^ det skulde vise hen i Tiden ^ og paa Alt ved Siden, ^ der i skjønne Omslettelser er snldt as rige Forjettelser; ^ det skulde være Billedet as alle Gavers Rundhed; — det skulde love Karskhed og Sundhed; det skulde blomstre med

Forsikkriuger og straale med Erindringer; ^ det skulde

værenden sande Veltalenheds Estertragtelse og udtrykke Følel^ ser af Heugivenhed og Høiagtelse. Det var Fornemmelsen

^ as hvad det skulde og burde; det var Bestemmelsen, ^ Maalet, som sattes. Tilgiv, Fuldsørelsen sattes! Kjærlighed og ^jenkjærlighed.

hvortil denne søde Smægten, Naar du ikke selv er skud^? Har du da saamegen Glæde As at see os sukke, Glut? Vel sortæller man, at, skjænkes Hjertet, skjænkes Freden bort. Dog hvo eensom kuu vil leve Kommer meget meer tilkort. „Skjønhed med Forstanden parret Oste feil af Sigtet gaaer; Mangt et ærligt Hjerte vælger Hvad i Tiden ei beftaaer." Lad dem raade kun, at være Meget varsom, meget stiv! Leve ester Andres Regler, Det er elendigt Liv.

elsk da, ehloris! elsk itide Den, som elsker dig igjen,

Den, som uden Modstand giver Dig sit hele Hjerte hen.^lske høit og tro hinanden, Hvilken himmelsk Tidssordriv! Den, som uden elskov lever, Fører et elendigt Liv.

^en Troløse.

Det var langtsra, jeg søgte ham ^ Det saldt jeg aldrig paa; Jeg smiilte ikke meer til ham ^nd til enhver, jeg saae. Jeg valgte ikke selv min Plads; Ved Bordet sad vi to, Og, Himmel! jeg har aldrig hørt ^n Røst saa sød, saa — o!

Ved Dandsen siden var det mig, Han valgte sig igjen; Jeg hørte den sorsørende, Den hulde Røst igjen; Han sørte mig til Siden hen Og hvisked med et Suk, At aldrig, aldrig saae han sør ^n, som han sandt saa smuk. O, hvorsor sagde hau dog det? Han smigred sagtens ^ men Hvergang han gik, hvor længtes jeg, At høre ham igjen! ^lske høit og tro hinanden, Hvilken himmelsk Tidssordriv! Den, som uden elskov lever, Fører et elendigt Liv.

^en Troløse.

Det var langtsra, jeg søgte ham ^ Det saldt jeg aldrig paa; Jeg smiilte ikke meer til ham ^nd til enhver, jeg saae. Jeg valgte ikke selv min Plads; Ved Bordet sad vi to, Og, Himmel! jeg har aldrig hørt ^n Røst saa sød, saa — o! Ved Dandsen siden var det mig, Han valgte sig igjen; Jeg hørte den sorsørende, Den hulde Røst igjen; Han sørte mig til Siden hen Og hvisked med et Suk, At aldrig, aldrig saae han sør ^n, som han sandt saa smuk. O, hvorsor sagde hau dog det? Han smigred sagtens ^ men Hvergang han gik, hvor længtes jeg, At høre ham igjen!1^6

Mig undred, at hvert Selskab blev Mig til en tom Allarm, At Veien kjeded mig, naar ei Jeg gik den ved hans Arm. Ak, jeg har gjættet Grnnden nu! Hvi mon jeg nødig kom Til mine Søstres Samlingsplads, Men helst gik ene om? Hvi krøllede jeg vel mit Haar? Hvad gjorde, at jeg glad Studeerte paa det, han sandt smukt?

Hvad ^ uden elskov? hvad? O! kjende Verden, Mænd især,

Det har jeg lært sor seent; Jeg troede, hvert et Smiil var sandt, Hvert Ord alvorligt meent. Han talte om sin Kjærlighed ^ Jeg det sor Sandhed tog Og drømte ikke om, hvor tidt Hans Røst alt sør bedrog. Han smiler til en Anden nu Og siger hende alt Det Søde, ak! som sordumstid Jeg troede mig kun gjaldt. O hun er ogsaa meget smuk! Jeg dadler ei hans Smag Og tvivler ei, hun vindes let Ved et saa sødt Bedrag.

^^^ ^^nes 1^6

fordømte Naar.

Fra Vindvet saae jeg hen til hendes, Saa længe Vintren vared nys; Vi elskede nden at kjendes, I Lusten krydsedes vore Kys. Igjennem disse Oviste glade Vi stirred til hinanden hen; Men du gjengiver Træet Blade, Fordømte Vaar! er du alt der igjen? Nu dine Skygger sor mig skjule

Den Lysets engel, huld og blid, Som jeg har seet til sultne Fugle

At ^aste Koru ved Iuletid. Hun kaldte dem, og deres Hoppen

Var elskovsvinket sor en Ven. O sagre Træ med Snee med Toppen! ^

Fordømte Vaar! er du alt der igjen? Var ikke dn, saa saae jeg hende Berede sig til Nattens Ro Og srisk, som vi Aurora kjende, At løste tidlig sit Rideau^.

endnu hver Asten kunde snkkes: Min skjønne Stjerne synker hen,

Hun slumrer ind, og Lampen slukkes. Fordømte Vaar! er du alt der igjen? Ieg beder om en Vinter, Guder! O, at jeg hørte muntre Knald As Haglen paa de blanke Ruder Og saae de hvide Sneesogs Fald!221^

Hvad nytte Skyerne, som ile, Den lange Dag, hvad nytter den? Ieg seer ei hende mere smile ^ Fordømte Vaar! er du alt der igjen?

O Stjerue, du, med dæmmet glands.

O Stjerne, du, med dæmpet Glands, Som elsker Morgnens sørste Gry, Du smiler til din Dag igjen, Ieg seer min Mary ei paany. O sagre Skygge, som forsvandt, Hvor hviler du med salig Lyst?

Seer du din elskers lave Seng Og hører Sukket sra hans Bryst?

Den hellige Time er ei glemt,

ei glemt ved Sundets Bølgeslag Det Sted, hvor vi hinanden tras

Den sidste Dag, Skilsmissens Dag.

ei evigheden sletter ud Mit Minde om hiin Afskedsplet,

Dit Blik, vort sidste Favnetag ^ Vort sidste? Ak, hvo tænkte det? Af Grønsvær blød, behængt med Krat, Steg Kysten i den varme Lust;

en Birkelund, den vilde Tjørn Omsnoede Stedet med sin Dust. 221^

Hvad nytte Skyerne, som ile, Den lange Dag, hvad nytter den? Ieg seer ei hende mere smile ^ Fordømte Vaar! er du alt der igjen?

O Stjerue, du, med dæmmet glands.

O Stjerne, du, med dæmpet Glands, Som elsker Morgnens sørste Gry, Du smiler til din Dag igjen, Ieg seer min Mary ei paany. O sagre Skygge, som forsvandt, Hvor hviler du med salig Lyst?

Seer du din elskers lave Seng Og hører Sukket sra hans Bryst?

Den hellige Time er ei glemt,

ei glemt ved Sundets Bølgeslag Det Sted, hvor vi hinanden tras

Den sidste Dag, Skilsmissens Dag.

ei evigheden sletter ud Mit Minde om hiin Afskedsplet,

Dit Blik, vort sidste Favnetag ^ Vort sidste? Ak, hvo tænkte det? Af Grønsvær blød, behængt med Krat, Steg Kysten i den varme Lust;

en Birkelund, den vilde Tjørn Omsnoede Stedet med sin Dust.1^6

Hver Blomst gad trykkes til et Bryst,

Hver Fugl sang elskovs Melodie, Indtil, sor snart, den røde Sol

Forkyndte, Dagen var forbi.

endnu midt i sortviolet Sorg Husvaler mig hiin skjønne Drøm;

Tid gjør kun Følelsen meer stærk, Som Floden dybes as sin Strøm. O sagre Skygge, som sorsvandt, Hvor hviler du med salig Lyst?

Seer du din elskers lave Seng Og hører Sukket sra hans Bryst?

dn er liig en Nose rød.

O, du er liig en Rose rød,

en Rose rød, min egen Glut! O, du er liig en Melodie,

Sødt sungen til en Spaniers Luth! Saa smuk som du, saa smuk som du, Ak! saa forliebt er jeg. Til alle Søer er tørret ud, Saalænge elsker jeg dig. Til alle Søer er tørret ud, Til Klipperne smelte hen, Saalænge vil jeg elske dig, Saalænge, min Hjertensven! 1^6

Hver Blomst gad trykkes til et Bryst,

Hver Fugl sang elskovs Melodie, Indtil, sor snart, den røde Sol

Forkyndte, Dagen var forbi.

endnu midt i sortviolet Sorg Husvaler mig hiin skjønne Drøm;

Tid gjør kun Følelsen meer stærk, Som Floden dybes as sin Strøm. O sagre Skygge, som sorsvandt, Hvor hviler du med salig Lyst?

Seer du din elskers lave Seng Og hører Sukket sra hans Bryst?

dn er liig en Nose rød.

O, du er liig en Rose rød,

en Rose rød, min egen Glut! O, du er liig en Melodie,

Sødt sungen til en Spaniers Luth! Saa smuk som du, saa smuk som du, Ak! saa forliebt er jeg. Til alle Søer er tørret ud, Saalænge elsker jeg dig. Til alle Søer er tørret ud, Til Klipperne smelte hen, Saalænge vil jeg elske dig, Saalænge, min Hjertensven!1^6

Og sar nu vel og lev nu vel, Og græd ikke blot, men smiil! Ieg kommer igjen, jeg kommer igjen, Om det var titusind Miil.

sobert ^rns.

^arisina.

Det er den Time, Nattergalen Fra Busken hæver høit sin Røst;

Det er den Time, elskovstalen Sødt trænger i det aabne Bryst.

Vindpustet og Vandboblen rører Den Streng, man helst i Løndom hører. Hvert Blomster er as Duggen vaad, Og henad Himlen slyder Stjernegraad. Og mere dybt er Bølgens Blaat, Og Løvet mere bruunt og graat. Den halve Lysning Himlen har, Uvis, om mere mørk end klar, Som naar, hvor Solen nys nedgik, Tusmørket smelter hen sor Maaneblik. Men det er ikke Vandets Fald, Som lokker Parisina sra sin Hal; Det er ei sor at see paa Himlens Stjerner, At Fruen sra Buret sig natlig sjerner; Og hvis hun sidder i Lysthusets Hyld, Det er ei sor den sulde Blomstrings Skyld. 1^6

Og sar nu vel og lev nu vel, Og græd ikke blot, men smiil! Ieg kommer igjen, jeg kommer igjen, Om det var titusind Miil.

sobert ^rns.

^arisina.

Det er den Time, Nattergalen Fra Busken hæver høit sin Røst;

Det er den Time, elskovstalen Sødt trænger i det aabne Bryst.

Vindpustet og Vandboblen rører Den Streng, man helst i Løndom hører. Hvert Blomster er as Duggen vaad, Og henad Himlen slyder Stjernegraad. Og mere dybt er Bølgens Blaat, Og Løvet mere bruunt og graat. Den halve Lysning Himlen har, Uvis, om mere mørk end klar, Som naar, hvor Solen nys nedgik, Tusmørket smelter hen sor Maaneblik. Men det er ikke Vandets Fald, Som lokker Parisina sra sin Hal; Det er ei sor at see paa Himlens Stjerner, At Fruen sra Buret sig natlig sjerner; Og hvis hun sidder i Lysthusets Hyld, Det er ei sor den sulde Blomstrings Skyld.2^8

Hun lytter men ei ester Nattergale, Skjøndt vel ester suld saa sød en Tale. Der rasler et Fodtrin blandt Løv og Ranker ^ Hun blegner, og Hjertet stærkere banker. Der hvisker en Røst ^ et Øieblik end, Og hun skal mødes med sin Ven! Forbi han ligger sor hendes Fødder. Og hvad er Verden dem ved Siden Med alle Skistninger as Tiden? Dens Jord og Sky, dens levende Vrimmel

er Jntet nu mod deres Himmel. De ændse oven, neden, rundtomkring,

Som Døde, om dem Jngenting; Som var sorsvunden hver en Anden, De aande ene sor hinanden. Saa ægte Suk er der paa deres Læbe,

en Fryd saa dyb, at, svandt den ei i Hast, Dem vilde saligt Assind dræbe,

I Flammen deres Hjerter brast. Om Brøde, Fare ^ kan de dømme I dette Hav as kjælne Drømme? Hvo sølte denne Storm i Sjælen Og srygted, standsede med Dvælen? Hvo tænkte paa det Flygtige deri? Og dog — nu er det alt sorbi! Ak, vi maae vaagne, sør vi lære, At den Slags Timer komme aldrig mere! Med mangt et smægtigt Blik sorlod de Løvet, Som deres brødesulde Glæde vidste;

Og, skjøndt med Haab og eed, de var bedrøvet, Som om den Assked var den sidste.225^

De dybe Suk, det lange Favntags Lyst, Der nu gad vare evig, Bryst mod Bryst, Da Parisina srygter, ingen Straale As Himlen meer kan hendes Ansigt taale, Som om hver stille medvidende Stjerne Betragted hendes Feiltrin sra det Fjerne ^ De dybe Suk, det lange Favntags Lyst Til Pletten lænker dem, Bryst imod Bryst. Men det maa skee, de maae med Smerte Adskilles, med det tunge Hjerte, Med al den Gysen, kold som Døden, Der immer sølger ester Brøden. Til lønligt Leie Hugo iler, Forelsket i hvad ei er hans; Men hun et skyldigt Hoved hviler Ved Siden as troskyldig Mands. I Feberhede Blodet strømmer, Med Luekind, i Skræk, hun drømmer; Hun mumler i urolig Vaande ^t Navn, hun tør ved Dag ei aande, Og griber, bævende as Lyst For en Forsvunden, om sin Husbonds Bryst. Og han, vakt af de kjælne Hænder Og lykkelig i Tankerne, miskjender De drømmende Suk, Kjærtegnets Varme For dem, han ellers fandt i hendes Arme, Og kunde over hende fældet Taare, Som, selv i Søvne, elsked ham saa saare. .Han savner Soversken, som blusser, Han lytter, trykt til hendes Bryst; Han hører Hvi mon Fyrst A^o studser,226^

Som hørtes erke^englens Røst? Vel maa han studse ^ værre Dom

Vel neppe sra Basunen kom, Naar han skal vækkes as dens Tone Og staae as Graven for Guds Throne. Vel maa han studse hans Fred paa Iorden

er dømt til Flugt ved denne Torden; Den Søvnens Hvisken vidned ham

Om hendes Skyld øg A^os Skam. Hvis var det Navn, der over Puden Lød gyseligt som Bølgens Tuden, Der ruller Planken i sit Skjød Og kaster Svømmeren med Latter Paa Strand, sor ei at reises atter? ^ Saaledes denne Mumlen lød. Hvis var det Navn? Hugos ^ ham, som — Det aldrig ham i Tanker kom — Hugos — hans eget Barn, hans Søn

Med en, han elskede i Løn,

Frugt as hans Ungdoms vilde Dage,

Da sig Bianea lod bedrage,

en Mø, hvis Daarskab var saa stør, At troe paa ham og paa hans Ord.

Han trak sin Dolk, til Myrden særdig, Men gjemte den igjen og bed sin Læbe; Skjøndt til at leve nu uværdig, Saa saur en Ting kan han ei dræbe, Mindst smilende, i Søvne der. Nei, meer: han vækkede hende ikke, Men stirred blot med Dødsens Blikke, Som, vaagned hun as Henrykkelsen,21^

Vilde isne hende i Søvn igjen. Den Lysning, Lampen til hans Aasyn sendte, Paa tykke, tunge Draaber brændte. Hun talte ei meer, hun roligt blunded ^ Men i hans Sjæl var hendes Liv udrundet. Ved Daggry søgte han og fandt I mangt Udsagn fra hver en Kant Beviser for en rædsom Viden, Deres Brøde nu, hans Iammer siden. De længe tause Damer hige At frie sig selv, og de bekjende Brøden, Skammen, Alt om hende; Neddysses Intet kan de sige

enhver Omstændighed, som gjelder For suldt Beviis hvad de fortæller;

Og A^os piinte Sjæl og Øre Har intet meer at føle og at høre. Ham maatte ingen Tøven hue: Midt i sit Statsraad kan du skue

Fyrsten as estes gamle ^t

Paa Thronen holde Dom og Ret.

Riddere, Vagt tilstede var, Og foran ham det skyldige Par; Saa unge ^ og en as dem hvor smuk! Foruden Sværd, fængslet for Brøde,

At saa en Søn ^ ehrist sig forbarme ^ Skal sor sin Fader møde!

Saadan maa Hngø sor ham træde Og høre Røsten as hans Harme Og Dommen as hans Vrede;

Og dog han fynes ei overvnnden, Skjøndt maalløs han ei aabner Munden.

Og ftille, bleg, med Taushed, saae Man Parisina for Domstolen staae; Forandret siden sidst, da Synet As hende Glæde gjennem Hallen lyned; Da Adelsmænd paa hendes Vink gav Agt, Og Skjønhed lured, sor at esterligne Den ædle Røst, den hulde Mine, Og as Fyrstindens Høviskhed øg Dragt Opsamled yndighedens Magt: Da ^ hvis hendes Øie havde grædt,

et tusind Helte vare flu^ opfprungne,

et tusind Glavind vare svungne,

For at forfegte hendes Ret;

Nu ^ hvad er hun? kan hun byde?

Og de? hvordan? kan de adlyde?

Heel tanfe staae de der med Bryn, Som sænke sig, med skummelt Syn, Med rynket Pande, Armene korslagt, Paa Læben neppe skjult Foragt: Den hele Hosstat, Damer, Riddere, Vagt^ Og han, den kaarne Svend, hvis Landse Hun havde smykket tidt med Krandse;

Som nu var ikke Armen bundet Besriet havde hende, eller Døden sundet;

Paa hvem hun, suld as Ømhed, tænker ^ Han til ved hendes Side der i Lænker!

Det svnlne Øie ei, som Taaren hyller, For hende selv meer end sor ham sig sylder;

De Silkelaag, hvorpaa213^

en Aare slyngede sig blaa Og gjennem glattest Hvidhed slød,

Som nogentid til Kys indbød, Nu synes hede, rødblaae bøiet At trykke snarere end skygge Øiet, Der straaler tungt og syldt, jo meer Sig Taarer samle sleer og fleer. Og han for hende havde ogsaa grædt; Men hvo, som ham betragted ret, Saae ei, hvad end han sølte, Sorgens Træk: Med opreist Pande stod han, høi og kjæk. Hvad Oval end bragte Hjertet til at gyse, Han lod sig ei af Mængden kyse. Men see paa hende turde han ikke;

Det var erindring kun om Øieblikke ^

Hans Brøde ^ elskov Stilling nu — Hans Faders Had ^ Alverdens Gru ^

Hans Lod for evig og hans Skjæbne nu — Og hendes ^ hendes! Han turde ei see,

ei kaste et Blik paa hendes Pande; Thi ellers vilde Hjertets Vee

Den stolte Holdning overmande.

Og A^o talte: „endnu igaar

en Viv og Søn velsigned mine Aar; Men denne Morgen har sorandret Tingen:

Før Dagen hælder har jeg ingen. Mit Liv skal tæres eensomt hen; Dog, lad det skee det er ei stort! Der aander ingen Fjende eller Ven, Som gjorde ei hvad jeg har gjort.214^

Hvert Baand er brudt, men ei af mig. Lad fare det! — Min Dom er Døden! Hugo! alt Præsten venter dig, Og saa ^ betalt er Brøden. Bort! Lad til Himlen dine Bønner vendes Førend dens Astenstjerner tændes, Prøv, om du kan tilgives der! Dens Naade skjænke dig sin Aflad her! Saavidt fig strækker Iordens Ø,

kr ei en Plet, hvor jeg og du

en Time sammen kunde aande nu. Farvel! Ieg vil ei see dig døe.

Men du, elendige! skal see ham død. Bort! sast svigter mig min Røst ^

Gaa, Ovinde med det geile Bryst!

ei jeg, men du hans Blod udgjød. Gaa, hvis det Syn du kan udholde,

Glad ved et Liv, jeg lader dig beholde!" Og her stolt A^o skjulte Panden, Thi Aaren svulmede og slog, Som om en modsat Retning Blodet tog Og hedt tilbage i hans Hjerne jog; Og dersor bøied han sig ned, og sor sit Bryn Han skjælvende en Stund holdt Haanden, At skjule sig sor Mængdens Syn. Men Hugo, lænkebunden, Armen hæved,

en stakket Frist han as sin Fader kræved At høres i; skjøndt stum, tilsteder

Ham Fyrsten det, hvorom han beder. „Tro ikke, at jeg frygter Døden ^ Thi du har seet mig ved .din SideBlodstænket over Valen ride, Og dette Glavind, Trælle sled As mine Hænder, som du veed, Har udøst mere Blod for dig og Dit,

End Ø^en kan besudles as for mig og Mit. Tag hvad du gav igjen tilbage

En Skjænk, jeg ikke takker for! Ei glemt Er, maa du troe, min Moders Klage,

Forskudte Elskov og forspildte ^re Og hendes Afkoms Arv af Skam.

Men hun er der, hvor hendes Søn Og din Medbeiler snart skal være;

Et Hjerte og en Hals, som bløde, Skal vidne sor dig fra de Døde,

Hvor trofast og hvor dyrebar

Som Elsker du og Fader var.

Vel sandt, jeg mig mod dig sorbrød ^

Men Ondt mod Ondt! Det ei fortrød Det andet Ofser for dit Overmod, Den Brud, du mig fratage lod: Du faae og tilbad hendes ^nde, Og med min Fødsel, just din Synd, du jog Dyb Skjændsel over mig og ^ren tog; Ieg var en Usling, hende altsor slet, Fordi, sandtnok, jeg ei min Ret Godtgjøre kunde til dit Navn Som Arving af din Fyrftestol. Og dog var blot en kort Tid min, Der skulde straale om mit Navn Selvvunden Glands ^ en bedre Sol,

En større Seierskrands end din. Et Sværd var mit, og i min Magt216^

er der en Aand, saa usorsagt Og vel saa værdig Fyrstekroner,

Som i din Slægts Baroner.

ei altid meest soruden Dadel

Var Riddersporen hos den gamle Adel;

Og min har sporet Gangeren srem Langt soran Fyrster og alle dem, Naar Pauken klang, og Kampskriget lød:

^Fø^ estes Banner Seir eller Død!" Ieg vil ei Forsvar, vil ei Rettergang,

Ia, ei bønsalde vil jeg dig engang Om nogle Timer eller Dages Frist — De rulle med mit Støv dog hen tilsidst. Den Slags Henrykkelse, jeg nylig nød, Kan endes kun, og gjør det og, med Død. Lad end mit Navn, min Fødsel være ringe Og dit høibaarne Slægtskab tvinge Til Væmmelse og til Foragt: Dog i mit Ansigtstræk giv Agt! De sinde Spor, min Faders Ansigt liig; Og i min Aand ^ Alt ligner dig: Fra dig den Hjertets vilde Tvist, Fra dig ^ hvi stirrer du saa vist? — Fra dig i al sin Fylde stammer Min Arm af Styrke og min Sjæl af Flammer; Du gav mig Liv ei blot, men du Gav det, fom gjorde din mig meer endnu. See her din brødefulde Bryndes Løn : Gjengjeld i din dig altfor lige Søn! Min Sjæl er ei Bastard; thi min Asskyer al Tvang, som din. Og dette Aandedrag, den slygtige Gave,217^

Som du saasnart igjen vil have, Ieg agted ikke meer end du tilvisse, Naar Hjelmen blinked om din Isse, Og vi jevnsides rede Henover faldne Mænd i Slagets Hede. Hvad er forbi, er intet, og tilfidst ^r det, som kommer, det, som gik; ^Dog gad jeg dengang lnkt mit Blik: Thi skjøndt min Moder du bedrog sorvist Og min bestemte Brud sor dig tog hen, Saa føler jeg, du er min Fader end; Var Røften streng, som fra din Læbe kom, Ubillig var dog ei din Dom. Begyndt i Synd, i Skjændsel endt, ^ens er mit Liv ndslukt og tændt: Som Faderen synded, synded

Sønnen^ Og ham sor begge rammer Strasselønnen. Min Brøde seer vel rædsomst ud Men mellem os maa dømme Gud!" Han taug, og med korslagte Arme, ^ Som klang as Lænker, stum han stod. I Kredsen rundt om Thronens Fod Var ingen Mand, hvis Øre Koldsindig denne Raslen kunde døie, Til Parisina ^ ak, den arme! Tiltrak sig atter hvert et Øie. Kunde hun saadan hans Dødsdom høre? Bleg, sagde jeg, stiltiende stod hun, Til Hugos Meen den levende Grund. . Vidtaabne hendes Øine saae ^i sra den Plet, de stirred paa,218^

Og aldrig sank de skjønne Laag, At skjule Blikket, eller skygge dog; Men om et Blaat as dybest Farveskjær De hvide Kredse vo^te meer og meer, Og der med Blikke som as Glas hun stod, Som var der Iis i hendes størknede Blod; Men as og til bestandig gled

en Taare, stor og hastig samlet, ned Fra Øielaagets lange, mørke Rand —

Det maa man see, det kan man ei fortælle, Og de, som saae det, undres maae sorsand, At slige Draaber fra et Øie vælde. Hnn prøved paa at tale, hendes Røst Blev ^valt i det udspændte Bryst; Dog syntes, i det sagte, hnle Snk, hun drog, Som hele Hjertet vaanded sig og slog. Det var sorbi — hun prøved det igjen, Da brast i et langt Skrig al Røst, og hen Paa Iorden som en Steen hun saldt, Som Billedstøtten sra sin Grundvold revet, Meer liig en Ting, der aldrig leved

^ et Monument as A^os Viv ^

end hende med det arme, brødefulde Liv, Hvem hver en Følelse som Spore gjaldt

Til syndig Daad, men som ei havde Magt At bære dens Opdagelse og dens Foragt. Og dog hun leved, ja, sor snart kom Timen, Der endte den dødlignende Besvimen, Men bragte ei Fornnst: hver Sands Ved Rædslens dybe Rysten gik i Staa. Som Buestrengen, man i Regnen spændte, Forseiler Maal og Skud,235^

Hver svækket Trevl i Hjernen sendte Vildsarende sin Tanke ud: Fortideu sort, Fremtiden mørk, Omblusset kun af Vanvidsflammen , Som Lynglimt i en øde Ørk, Hvor Midnatsftorme kæmpe sammen! Hun srygted, følte Skræk og Gru, Rædfomme Byrder tynged hendes Hu, Hun vidfte, Synd og Skam var mellem dem,

At der var en, som skulde døe men hvem? Det var sorglemt. Mon selv hun leved end?

Var det endnu den samme Iord, de samme Mænd, Den samme Himmel? Hvor sorvirret!

eller var det Fjender, disse der, som stirred Foragtelig med Kulde

Paa Blik, dem sorhen vennehulde? Alting var ubestemt og uden Baand For hendes vankende, vildsarne Aand;

As Angst og Haab et Virvar uden ende. Snart under Graad, snart Latter, saae man hende,

Vanvittig stum i al sin Ovide, Med sorte Rædseldrømme stride; Forgjæves dog anstrengte hun sin Magt, Forgjæves kæmped hun, at blive vakt. Alt Klosterklokken ringer, Men drøvelig og svag I Taarnets Hul den svinger Og gungrer dybe Slag ; Alvorlig de til Hjertet gaae. Hør! Sangen ^yder allerede, Sangen før Døde dernede,236^

eller for dem, der snart er ligesaa. For et Væsens Sjæl, som bortgaaer,

Liigpsalmen lyder, og Kirkeklokken slaaer. Nær ved sit jordiske Maal han staaer: Knælende ved Munkens Knæ ^Munken slau at høre, ynkelig at see^, Knælende ved Lyden as Klokken, Rundtom sig Vagten, soran sig Blokken, Og Bødlen med blottet Arm, sor, naar han vil, Med stadig Krast at kunne hugge til, Prøvende Ø^ens skarpe Bid Og hvæssende ^en paany med Flid; Mens Kredsen af en maalløs Mængde tættes, Før ved en Faders Dom at see en Søn henrettes.

endnu en Times Herlighed, Før denne Sommersol gaaer ned,

Der steg paa Rædselsdagen, som til Spot, Med renest Glands, skysriest Blaat; Dens Astenlysning rød Sig over Hugos uheldsvangre Hoved gjød, Mens han, sit sidste Skristemaal Fremstammende, med stille Taal Og angersnld Hengivenhed Før Munken bøies ned, At høre Ordet, som sorkynder Tilgivelse den dødelige Synder. Som der han lyttende, nedbøiet laae, Hans Isse Solen glimred paa, Og Haaret bruunt i Krøller gled Halvt øm den nøgne Nakke

ned; Men mere stærk endnu den hvide237^

Solstraale saldt paa Ø^en ved hans Side Og funkled med en klar ætherisk Strime. O, det var en bitter Afskedstime! De Haardeste med Rædsel maatte stride: Sort Brøde og retfærdig Dom ^ Dog gjøs det i dem, da den kom. Nu ere alle Bønner sendt mod oven For den falske S^n, den Beiler saa sorvoven, Talt hver Synd, læst hver Bøn, han vidste; Sig nærmer blandt hans Øieblik det .sidste. Kappen, den slagrende, førft faldt, Og nu de tykke, brune Lokker alt; Det er forbi, tæt er de ham afskaaren. Den Trøie, til det Sidste baaren, Det Skjerf, ham Parisina gav, Maa ham ei pryde i hans Grav. Alt det man kaster nu tilside, Og omkring Øiet Klædet slaaes, det hvide; Men nei — nei, denne sidste Skam Skal ikke overgaae hans Blik og ham; Al Følelse, der lod som slukt, paany Halvt vaagnede i dyb Assky, Da Bødlens Hænder gav sig til øg vilde Hans Øine ved et Skjul fra Lyset skille: De havde til at skue Døden Mod. „Nei, eders er mit spildte Liv og Blod, Min Arm er lænket sast; men skik Mig ud af Verden med mit frie Blik Hug!" og idet han Ordet sagde, Han Hovedet paa Blokken lagde. Det var det sidste Ord, da han sig bukked:222^

„Hug!" og glimtende saldt Huggget Sprang Hovedet — og livløs, suld As røde Pletter, Kroppen sank omkuld I Sandet, som hver dyb Blodaare slukked Og med sin blodige Regn bedugged. Hans Læber og hans Blik krampagtig spille

endnu et Øieblik — saa evigt stille. Han døde, som en Mand skal døe med Rette,

Foruden Pral, soruden Trætte. ^dmyg bad han og tilsode saldt; Præstens Løster ham sor sulde gjaldt, Og hans Haab sortvivled ei om Alt. Medens han sor Præsten knælte,

ei noget Iordisk mere ham besjælte;

Hans vrede Herre ^ og hans elskerinde, hun — Hvad var de sor ham i en saadan Stund?

Nu intet Had, nu ingen Anke, Til Bøn kun Ord, sor Gnd kun Tanke ^ Paa de Ord nær, han sukked Henbøiet under Bøddelhugget Om Død med Øiet uomvunden, Det eneste Farvel, ham slap as Munden. Hidtil, som tomt for Livets Kilde,

enhver Tilskuers Bryst stod stille; Men nu sra Mand til Mand vidtom

en kold, elektrisk Gysen rendte, Idet det saldt, det Dødsens Hug

Paa ham, hvis Liv og elskov endte; Og blandet med en Hysning kom

Fra hver en Barm et angstsuldt Suk.223^

Men ingen Lyd meer skingrende dog brast Bagester Hugget, som med sast Og krastig Iil til Blokken trængte,

End een — Hvis var den Røst, som sprængte Den tause Lust med saadant Hviin?

Saa vildtsortvivlende , som Skriget As Moderen, der søger sin Hjertelskte Glut og sinder Liget. Til Himlen trængte denne Iammer, Som kom den dybt sra evige Flammer. Igjennem dit Borggitter, A^o! skriger Den skrækkelige Røst og op til Himlen stiger, Og didhen vendes hvert et Blik. Men Lyd og Suk med eet sorgik. Det var en Ovindes Skrig, og aldrig tvang Fortvivlelsen Lyd til vildere Klang;

Enhver, som hørte det i Lusten briste, Barmhjertig ønskede, det var det sidste.

Hngo er død; og sra den Time vil Om Parisina man i Hal og Hytte Forgjæves skue og sorgjæves lytte. Hendes Navn — som var det aldrig til ^ Var banlyst sra hver Mund og Øre, Liig Ord, vanhellig^ at høre; a^ ^st ^ Ingen, sel^ i L^u,

En Lyd sornam, som angik Viv og Søn.

Ei Grav, ei Mindesteen dem sattes ^ Ham idetmindste, søm vi dræbes saae,

Hans Støv Indvielsen maa fattes. Men Parisinas Skjæbne laae Skjult, som et Liig med Kistelaaget paa:224^

Om hun i Klostret Tilflugt fandt Og der den tornede Vei til Himlen vandt, I Rad af Aar hudflettet, hungrende og

vaad Af de søvnløse Nætters Graad; Om ved Gistbægret eller Staalet blank

Til Stras hun sor sin sorte elskov sank; Hvad eller hun i Timen, i den samme,

For mere hastig Marter maatte s^nke, Liig ham, hun saae Blodø^en ramme, Idet hun Deel i Bøddelhugget tog, Og Hjertet, fuldt af Hast, som sor at ynke Den Sønderknuste, brast, idet det slog: Man veed det ei og Ingen faaer det vide; Men hvad hun ogsaa maatte lide, Begyndte hendes Liv, og endte det med Ovide. Og A^o fandt en anden Brud, Og bolde Sønner gav ham Gud; Men ingen dog faa elskelig og brav Som han, der smuldred i sin Grav; Og var de end ^ hans kolde Blik Kun flygtigt over deres Blomstring gik;

et halvkvalt Suk var Alt, de sik. Men aldrig Graad paa Kinden hviilte,

Og aldrig det mørke Aasyn smii^e; Paa Fyrstens stolte Pande sad

erindringssolderne i asbrudt Rad, De Furer og de dybe Skaar,

en Ploug af Kummer skar sør Tiden, Ar as.de smertefulde Saar,

Hans Sind modtog i Sjæleftriden. Al Fremtids Fryd og Oval for ham var slukt,

Hans hele Livsens Frugt Var søvnløs Ro, aarvaagen Plage, Glandsløse og fortabte Dage, ^t Hjerte, sig selv en Byrde til det Sidste, Der ei kan glemme og dog ei vil briste; Der, naar det synes koldt og dødt, Har dybest Nag, er ømmest blødt: Hvor tykt endogsaa Isen lægges, Kun Overfladen er det, som bedækkes; Paa Bunden gaaer deu stride ^lv Og kan ei standse, om den vilde selv. Hans lukte Barm as Følelser blev gjæstet, Som der Naturens Magt har fæstet Med altsor dybe Rødder til at glemmes, Om ogsaa Taareløbet hemmes. Om end med Vold vi ^væle dem Og hindre fra at bryde frem, De tørres ei ^ de Taarer trille Tilbage til den indre Kilde; Der, i den dybe Brønd, de rinde, Der slutte de fig evigt inde, Useet, ugrædt, en Strøm, som aldrig endes, Og rigest der, hvor mindst den kjendes. Med Følelsernes esterladte Krav; Med Angst for dem i forten Grav; Med Muligheden plat fortabt At fylde Svælget, hines Død har skabt; Foruden Haab, at sees med dem igjen, Hvor Sjæle mødes, Ven med Ven; Med en Samvittighed, hvis Røst Gav Dommen Ret, og med den Trøst, De grov dem selv en Grav ved deres Brøde ^226^

Dog A^os Liv for evig var lagt øde. Lad Træets visne Grene hugges ned Med varsom Haand, det giver Kraft, Desbedre ftiger Liv og Saft, Og Kronen breder sig derved; Men dersom Lynet med sin Flamme Slaaer ned, hvor Toppen frodig suser, Det søler i sin Marv den tætte Stamme, Og aldrig meer et Løv sig kruser.

Uveiret.

(Digtet den 11te October 1809, om Natten i Tordenveir, da Førerne havde forfeilet Veien til Zitza, nær Bjergkjæden, der fordum kaldtes Pindus, i Albanien.)

Hør Nattestormen vild og vred Om Pindus^ Klippesod! Harmsulde Skyer strømme ned,

en Himlens Strasseslod. Vor Fører svandt ^ kun Lynets Blink

Viser i Mulm og Nat Vandsaldets Skum, den steile Brink, Og ^Fjeldets sorte Krat. Var det en Hytte, som vi saae,

en Hyrdebolig lav? Velkommen var den usle Vraa.

Men nei ^ en tyrkisk Grav! 226^

Dog A^os Liv for evig var lagt øde. Lad Træets visne Grene hugges ned Med varsom Haand, det giver Kraft, Desbedre ftiger Liv og Saft, Og Kronen breder sig derved; Men dersom Lynet med sin Flamme Slaaer ned, hvor Toppen frodig suser, Det søler i sin Marv den tætte Stamme, Og aldrig meer et Løv sig kruser.

Uveiret.

(Digtet den 11te October 1809, om Natten i Tordenveir, da Førerne havde forfeilet Veien til Zitza, nær Bjergkjæden, der fordum kaldtes Pindus, i Albanien.)

Hør Nattestormen vild og vred Om Pindus^ Klippesod! Harmsulde Skyer strømme ned,

en Himlens Strasseslod. Vor Fører svandt ^ kun Lynets Blink

Viser i Mulm og Nat Vandsaldets Skum, den steile Brink, Og ^Fjeldets sorte Krat. Var det en Hytte, som vi saae,

en Hyrdebolig lav? Velkommen var den usle Vraa.

Men nei ^ en tyrkisk Grav!227^

Min bolde Landsmand ^ o hvor kjæk I Stormens vilde Favn, Igjennem Fossens Brøl og Skræk Han raaber Englands Navn! Fra Fjende eller Ven — et Skud!

Nok et! ^ en Prøve paa At kalde Bjergets Hyrder ud

At lede til en Vraa. Forgjæves! Under Tordnens Strid Hvem hører vort Signal Og vover sig ved Nattens Tid Til Bjergets øde Dal? Og hørtes det, hvo steg vel nu I dette Farens Gab Og drømte ei me^ srygtsom Hu Om Røverdaad øg Drab? See Glimt i Glimt! rædsomme Pragt! Høit vø^er Stormens Larm. Og dog een Tanke end har Magt At holde Sjælen varm. Mens Veien gaaer i Regnens Øs Paa steilest Skrænt med Gru, Mens alle Tordner buldre løs ^ Florene, hvor er du? Kun ei tilsøes, min Hjertenskjær! Dit Skib vist skyndte sig: O, at den Storm, som raser her, Alene træsse mig!228^

Seiroeeo blæste, da din Mund Ieg trykked sidst til min, Og hurtig over Hav og Sund Den drev din Slup saa fiin. O, du er frelst! Alt længe nu Dig savned Spaniens Ø: Haardt, om en yndighed som du Flakked paa salten Sø! Men da jeg her erindrer dig I Storm og Tordenlust, Som dengang Salen hvælved sig Om os med Sang og Dust ^ See fra din Villas hvide Muur I dit frigjorte Land, See ftundom fra dit Iomfruhuur Ud paa det mørkblaa Vand: Tænk paa calypsos Klippekyst, For mig saa kjær, som dig; Skjænk tusind Smiil hvem du har Lyst, Men gjem et Suk til mig! Og mærker din Tilbederhær

et Blik med Tungsind i,

en halvsødt Taare og et Skjær As sød Melan^hølie,

Smiil snart igjen; lad ei sorstaae Den Gjæk, der nærmer sig,

At der var en, du tænkte paa, Hvis Tanke kun er dig!245^

Thi er end Smiil og Taarer eet For Hjertekval, som min, Min Sjæl dog leder vidt og bredt Tungsindig ester din.

drikkevise.

Natten syld med Iubelstemme, Lader Glas sor Glas os stige, Til vi ganske Iorden glemme, Landede i Glædens Rige! Proponerer Skaaler, drik ^Pligten at opsylde stræber^ For de sarlighede Blik, For de skjønhedssyldte Læber!

en sor ellen, skjøndt ulydig H^n ei taalte at omarmes!

en sor Martha, sky og dydig; Gid hun, sør du srier, varmes!

en sor Iane; hende svor Ieg i Vold mig heelt med Sjælen;

Hun er smuk, det var mit Ord, Og jeg veed, at hun er kjælen. Fyld de dybe Glas, lad suse Dem med Vinens Diamanter, Som et Vrag, naar Storme bruse Vildt fra alle Verdens Kanter! 245^

Thi er end Smiil og Taarer eet For Hjertekval, som min, Min Sjæl dog leder vidt og bredt Tungsindig ester din.

drikkevise.

Natten syld med Iubelstemme, Lader Glas sor Glas os stige, Til vi ganske Iorden glemme, Landede i Glædens Rige! Proponerer Skaaler, drik ^Pligten at opsylde stræber^ For de sarlighede Blik, For de skjønhedssyldte Læber!

en sor ellen, skjøndt ulydig H^n ei taalte at omarmes!

en sor Martha, sky og dydig; Gid hun, sør du srier, varmes!

en sor Iane; hende svor Ieg i Vold mig heelt med Sjælen;

Hun er smuk, det var mit Ord, Og jeg veed, at hun er kjælen. Fyld de dybe Glas, lad suse Dem med Vinens Diamanter, Som et Vrag, naar Storme bruse Vildt fra alle Verdens Kanter!246^

Nok en Skaal sor Kjærlighed ^Iordens bedste Skat, det er den^; Drik, lad Vinen strømme ned, Drik og drukn i Glæde Verden!

^ar J vel seet miu ^jerteuskjær^

Har I vel seet min Hjertenskjær, Med Liliepanden høi og srom,

Med Blik saa hellige, at enhver Tilbad dem, som sorelsket kom;

Med Hals bag Lokkerne saa skjær, Som Sneen under Ravnens Fjær?

en Knop er hendes lille Mund, Den saure Roses bedste Pryd,

Og hendes Røst er mere sød

end sjerne Melodiers Lyd; Selv hendes Finger, hvid og smal,

Har elskere i Tusindtal. Øinene er et Stjernepar,

Man kunde smykke Himlen med; Ieg venter deres Opgang her Hver Ovæld ved dette Samlingssted, ^ At deres Straaler, naar hun vil, Paa mig kan sænke deres Ild. 246^

Nok en Skaal sor Kjærlighed ^Iordens bedste Skat, det er den^; Drik, lad Vinen strømme ned, Drik og drukn i Glæde Verden!

^ar J vel seet miu ^jerteuskjær^

Har I vel seet min Hjertenskjær, Med Liliepanden høi og srom,

Med Blik saa hellige, at enhver Tilbad dem, som sorelsket kom;

Med Hals bag Lokkerne saa skjær, Som Sneen under Ravnens Fjær?

en Knop er hendes lille Mund, Den saure Roses bedste Pryd,

Og hendes Røst er mere sød

end sjerne Melodiers Lyd; Selv hendes Finger, hvid og smal,

Har elskere i Tusindtal. Øinene er et Stjernepar,

Man kunde smykke Himlen med; Ieg venter deres Opgang her Hver Ovæld ved dette Samlingssted, ^ At deres Straaler, naar hun vil, Paa mig kan sænke deres Ild.

Stjernrige, tause Asten, kom! Din Stund gj^ør Pigehjertet ømt; Ryst over Skov og Bænk og Græs Dit Haar, as Duggen gjennemstrømt! Du væder ingen Blomst i Lund Saa elskelig og sød som hun. Ved Siden as os Svalens Bryst I dugget Rede trykker sig; Den sang sin Mage ned sra Sky, At ^viddre sor min Mø og mig; Den flygter ei fra sine Smaa,

Den kan vort Elskovsblik sorstaae.

^en kjække ^ak ^nmle.

„Gaa, søg i hiin Bjergkløst, Hvor Bækkene risle ^ Gaa, søg paa hiin Fjeldskrint, Hvor Snogene hvisle ^ Gaa, søg hvor i Mørket Kun Stjerner sig vove, For der vil I sinde

Min Elsker at sove!" I Dalen, paa B1erget ^

Der fandt de ham ikke; Skjøn Iomfruer fulgte Med grædende Blikke.

Stjernrige, tause Asten, kom! Din Stund gj^ør Pigehjertet ømt; Ryst over Skov og Bænk og Græs Dit Haar, as

Duggen gjennemstrømt! Du væder ingen Blomst i Lund Saa elskelig og sød som hun. Ved Siden as os Svalens Bryst I dugget Rede trykker sig; Den sang sin Mage ned sra Sky, At ^viddre sor min Mø og mig; Den flygter ei fra sine Smaa,

Den kan vort Elskovsblik sorstaae.

^en kjække ^ak ^nmle.

„Gaa, søg i hiin Bjergkløst, Hvor Bækkene risle ^ Gaa, søg paa hiin Fjeldskrint, Hvor Snogene hvisle ^ Gaa, søg hvor i Mørket Kun Stjerner sig vove, For der vil I sinde

Min Elsker at sove!" I Dalen, paa B1erget ^

Der fandt de ham ikke; Skjøn Iomfruer fulgte Med grædende Blikke.232^

I lang Tid de jagted, Hvor Fjeldsossen stænker, Med Bolt og med Bøile, At slaae ham i Lænker. „„Hvor Falkene slyve,

Hiin Borg er dit eie, Blot viis os den Kløft, hvor

Voldsmanden har Leie!"" ^ „Hvad skal jeg med Borgen, Med Taarnet, det sknmle?

er det værd et Smiil as Min kjække Hak Humle?

Hvedekagen og Melken Og Blaabær jeg sandt ham, Og tyst i min tro Arm Ieg savned og vandt ham. Vogt jer, i hans Nærhed, I Krigssolk! at tumle; Thi skarpt er hans Glavind, Min gjæve Hak Humle." De Hestene ordned, De drog sig tilbage; Bagester red Fruer Og Frøkner med Klage. Men dybt i Bjergkløften, Hvor Bækkene mumle,

Ieg boer hos min elsker, Den kjække Hak Humle. 233^

Legende.

I Bayerlandet, i Ingolstad For sit syge Barn en Ovinde bad. Hun førte ynkelig Kjære og Klage Baade om Nætter og lyfe Dage. Til Kirkehallen hun aarle gaaer, Der hvor Gudsmoder med Barnet staaer. Hun kasted sig grædende ned paa Iord: „O lad mig ei miste mit stakkels Noer! Forbarm dig, Naadige! skjænk mig Trøst; Du holder jo selv et Barn ved dit Bryst." Hun bad til vor Frue i Dage tre; Men værre blev Barnet i alle de. Og paa den sjerde maatte det døe; Det skulde ei trives paa Verdens Ø. Men medens Orglet saa lislig klang, Mens Klokkerne gik, og ^horet sang, Til det hellige Billed den Arme gik, Tog Barnet bort med et dunkelt Blik Og skyndte sig hen i en mørk Korsgang, Stod der tre Timer, mens Orglet klang.234^

Saa gik hun atter til Altret hen Og gav Gudsmoder Barnet igjen. „Du havde ei sør Barmhjertighed; Hvordan det smerter, nu du veed, Hvordan det smerter en stakkels Moer, At savne sit lille spæde Noer."

Levende Minde.

et Baand, en Sløise, som den Smukke Halvt med det Gode lod os plukke,

Kan være ret behagelig.

et Slør, et Strømpebaand, en Hægte

er støre Ting, jeg vil ei nægte; Men det er ikke nok sor mig.

en Deel, som skyldte hende Livet,

Har hun, den elskede, mig givet, Og det er meget, meget meer.

O, alt det andet gi^er jeg Pokker; Thi as de lange Silkelokker Gav hun mig denne gyldne her. Og maa jeg hende selv undvære, Ieg har dog noget as den Kjære, Din søde Lok jeg kysser da. Os begge to eens Skjæbner trykke: Vi beiled sør med lige Lykke Til hende, vi er skilte sra. 234^

Saa gik hun atter til Altret hen Og gav Gudsmoder Barnet igjen. „Du havde ei sør Barmhjertighed; Hvordan det smerter, nu du veed, Hvordan det smerter en stakkels Moer, At savne sit lille spæde Noer."

Levende Minde.

et Baand, en Sløise, som den Smukke Halvt med det Gode lod os plukke,

Kan være ret behagelig.

et Slør, et Strømpebaand, en Hægte

er støre Ting, jeg vil ei nægte; Men det er ikke nok sor mig.

en Deel, som skyldte hende Livet,

Har hun, den elskede, mig givet, Og det er meget, meget meer.

O, alt det andet gi^er jeg Pokker; Thi as de lange Silkelokker Gav hun mig denne gyldne her. Og maa jeg hende selv undvære, Ieg har dog noget as den Kjære, Din søde Lok jeg kysser da. Os begge to eens Skjæbner trykke: Vi beiled sør med lige Lykke Til hende, vi er skilte sra.251^

Vi hørte hende til sorsande, Vi spøgte tidt om Hals og Pande Og sank til hendes unge Bryst. Medbeiler, jeg kan rolig have! Du skjønne Bytte, søde Gave! Mind mig om Lykke og om Lyst.

^eu Tlsktes Nærhed.

Ieg mindes dig, naar Morgensolen brænder Paa Havets Bly; Ieg mindes dig, naar Maanen Lyset sender Fra blege Sky. Ieg skuer dig, naar i det Fjerne Støvet Paa Veien staaer; I dybe Nat, naar eensom mellem Løvet

en Vandrer gaaer. Ieg hører dig, naar Havet skyller Voven

Mod Strandens Kyst; Ieg lytter oste længselssuld i Skoven, Naar Alt er tyst. Hos dig jeg er, hvor langt du end dig sjerner, Du er mig nær! Sol synker alt, snart funkle mine Stjerner ^ O var du her! 251^

Vi hørte hende til sorsande, Vi spøgte tidt om Hals og Pande Og sank til hendes unge Bryst. Medbeiler, jeg kan rolig have! Du skjønne Bytte, søde Gave! Mind mig om Lykke og om Lyst.

^eu Tlsktes Nærhed.

Ieg mindes dig, naar Morgensolen brænder Paa Havets Bly; Ieg mindes dig, naar Maanen Lyset sender Fra blege Sky. Ieg skuer dig, naar i det Fjerne Støvet Paa Veien staaer; I dybe Nat, naar eensom mellem Løvet

en Vandrer gaaer. Ieg hører dig, naar Havet skyller Voven

Mod Strandens Kyst; Ieg lytter oste længselssuld i Skoven, Naar Alt er tyst. Hos dig jeg er, hvor langt du end dig sjerner, Du er mig nær! Sol synker alt, snart funkle mine Stjerner ^ O var du her! 236^

Til den fraværende.

Saa har jeg virkelig dig mistet? Saa er^ du, Hulde! borte alt?

end klinger mig i Øret Lyden As hvert et Ord, som du har talt.

Som Vandreren sit Blik en Morgen Forgjæves op i Lusten slaaer, Naar, i det klare Rum sorborgen, Høit over ham en Lærke slaaer: Saaledes søger mange Gange Mit Blik ad Land og Søen hen Dig kalde alle mine Sange,

O elskte, kom ^ o kom igjen!

Trøst.

Du er bestandig kummersuld, Min Ven! det er ei Ret; Man kan paa dine Øine see, Nu har du atter grædt. „Og har jeg atter eensom grædt, Det er min egen Sag; Lad Taaren slyde, naar den vil! Den lindrer Sorg og Nag." 236^

Til den fraværende.

Saa har jeg virkelig dig mistet? Saa er^ du, Hulde! borte alt?

end klinger mig i Øret Lyden As hvert et Ord, som du har talt.

Som Vandreren sit Blik en Morgen Forgjæves op i Lusten slaaer, Naar, i det klare Rum sorborgen, Høit over ham en Lærke slaaer: Saaledes søger mange Gange Mit Blik ad Land og Søen hen Dig kalde alle mine Sange,

O elskte, kom ^ o kom igjen!

Trøst.

Du er bestandig kummersuld, Min Ven! det er ei Ret; Man kan paa dine Øine see, Nu har du atter grædt. „Og har jeg atter eensom grædt, Det er min egen Sag; Lad Taaren slyde, naar den vil! Den lindrer Sorg og Nag."237^

Hør diue glade Venners Raad, Kom til os, her er Ro! Har du endogsaa meget tabt, Dit Tab du os sortroe! „O sværm I kun! I ane ei Hvad mig har sorgsuld gjort. Gud veed, jeg har vel intet tabt, Skjøndt Savnet er saa stort." Nuvel, klynk ikke som et Barn, Frisk luer jo dit Blod, Og Kræster har du meer end nok, Brug til Bedrist dit Mod! „O kunde jeg erhverve det? I daarlig mig sorstaae. Det er saa høit, det er saa skjønt Som Stjernen i det Blaa." Forlanger du da Stjernerne? Til Pragt er de kun sat, Og henrykt vi mod Himlen see Den stjerneklare Nat. „Ia henrykt seer jeg ogsaa op Om Dagen til min Trøst. Lad mig da græde Natten bort, Saalænge jeg har Lyst!" 238^

Uugersveudeu og Møllebækkeu. Svenden.

Saa lyt dog, klare Sølverbæk, Til Talen! Du iler glad, letsindig væk I Dalen. Hvad søger du med hastig Trang? Saa hør mig dog og tal engang! Bækken.

Ieg var en Bæk, et sreidigt Væld; De spænde Mig ind, paa det jeg mere snel Skal rende Derned til Lundens Mølleværk Og altid være suld og stærk. Svenden. Til Møllen! Ak, et taaligt Mod Dig kjøler; Du veed ei, hvad mit unge Blod Her søler. Den smukke Møllerske, hun seer Vel ofte til dig da og leer? Bækken. Hun lukker Skoddet tidlig op Mod Skoven Og bader faa sin unge Krop I Voven. Som Lilien hvid er Hals og Barm, Da ryger jeg og damper varm.255^

Svenden.

Kan hun i Vandet elskovsglød Optænde, Hvad har ei Kjød og Blod sor Nød As hende? Hvo kun den Hulde eengang saae For evig hende elske maa. Bækken. Saa styrter jeg paa Hjulet mig Fra Slusen, Og alle Tænder dreie sig Med Susen. Fra den Tid, vi har hende havt, Har ogsaa Vandet bedre Krast. Svenden.

Hvor skjøn hun er, du snart har glemt, Hvor yndig; Hun siger til dig, sødt i Skjemt: Nu skynd dig! Dog, gav hun dig et ^lskovsblik, Ieg troer, du mere nødig gik^ Bækken.

Saa langsom, langsom slyder jeg, Som sangen, Ieg krummer sagte kun min Vei ^ Om Vangen; Og kom det an paa mig, min Ven! Ieg gjerne vendte om igjen.256^

Svenden.

Farvel da! Bølg om Busk og Vang I Skygge! Du mumler mig maaskee engang Til Lykke. Nyn hende for, i Aftnens Ro, Mit stille Haab, min bange Tro!

Kirkeklokken.

„Syng Psalmerne, du liden Dreng! I Kirken til Guds ^re;

Der skal du, ei paa grønnen Eng,

En hellig Søndag være.

Den store Klokke hør kun til! —

Den kalder paa de Fromme; Isald du smutter bort, den vil I Hælene dig komme. Den vil as Taarnet springe ud Og humpe ned as Bakken Og, som et Himlens Strassebud, Dig styrte over Nakken." Den Præken er saa tør og lang; Den liden Dreng han gaber: „Langt heller jeg med Fuglen sang Derude sor min Skaber!" 256^

Svenden.

Farvel da! Bølg om Busk og Vang I Skygge! Du mumler mig maaskee engang Til Lykke. Nyn hende for, i

Aftnens Ro, Mit stille Haab, min bange Tro!

Kirkeklokken.

„Syng Psalmerne, du liden Dreng! I Kirken til Guds ^re;

Der skal du, ei paa grønnen Eng,

En hellig Søndag være.

Den store Klokke hør kun til! —

Den kalder paa de Fromme; Isald du smutter bort, den vil I Hælene dig komme. Den vil as Taarnet springe ud Og humpe ned as Bakken Og, som et Himlens Strassebud, Dig styrte over Nakken." Den Præken er saa tør og lang; Den liden Dreng han gaber: „Langt heller jeg med Fuglen sang Derude sor min Skaber!"257

Han lister sig fra Kirkens Blok; Han seer sig om saa sage: „Den gamle Brumbas bliver nok I Hullet paa sin Knage!" Han ligger ved den grønne Aa Hos Lammene og skjemter; Da hører han en Klokke slaae ^ Hum, hum, bum, bum, det klemter. Og Klokken kommer, tnng og seen, Men som en malmsort Kjæmpe, Der knækker Busk og løvrig Green Og farer ei med Lempe. Det var den liden Dreng, han tog Saa ^hastig til at rende; Han hørte, hvordan Kneblen slog; Han turde sig ei vende. Han hørte, hvordan Klokken rap I Hælene ham brnmmed ^ Først da han ind i Kirken slap, Den vrede Lyd sorstummed. Og da han satte sromt sig ned

I ehoret paa sit Sæde, Hang Klokken paa sit gamle Sted

Og dirrede as Glæde. Han tog til Hjerte sig den Sag Og vil ei mere vente Herester nogen Helligdag, Til Klokken skal ham hente.

Frit e^ter ^oetb^

21 242^

Siig, ^vor er det ^uglevæseu.

„Siig, hvor er det englevæsen, Du besang med henrykt Smerte,

Dengang Flammer, tryllestærke, Gjennemtrængte hedt dit Hjerte?" Slukt er Ilden, dødt mit Hjerte, Kastet bort den muntre Maske; Og i disse Blade seer du

Urnen med min elskovs Aske.

Miu søde ^lut^ uaar du er død.

Min søde Glut! naar du er død, Og Gravens Steen dig dække, Da gaaer jeg langsomt til dig ned Og vil mig hos dig lægge. Ieg kysser, savner, jeg trykker dig, Du Stille, du Blege, du Blide! Ieg skjælver, græder, og til et Liig Ieg bliver selv ved din Side. De Døde staae op til lustig Dands, Naar Midnatsklokkerne larme; Vi to, vi blive i Gravens Dyb, Ieg hviler i dine Arme. 242^

Siig, ^vor er det ^uglevæseu.

„Siig, hvor er det englevæsen, Du besang med henrykt Smerte,

Dengang Flammer, tryllestærke, Gjennemtrængte hedt dit Hjerte?" Slukt er Ilden, dødt mit Hjerte, Kastet bort den muntre Maske; Og i disse Blade seer du

Urnen med min elskovs Aske.

Miu søde ^lut^ uaar du er død.

Min søde Glut! naar du er død, Og Gravens Steen dig dække, Da gaaer jeg langsomt til dig ned Og vil mig hos dig lægge. Ieg kysser, savner, jeg trykker dig, Du Stille, du Blege, du Blide! Ieg skjælver, græder, og til et Liig Ieg bliver selv ved din Side. De Døde staae op til lustig Dands, Naar Midnatsklokkerne larme; Vi to, vi blive i Gravens Dyb, Ieg hviler i dine Arme.De Døde staae op til sidste Dom, Til evig Qval eller Glæde; Vi to bekymre

os ei derom, Vi blive rolig dernede.

H. Heine.

Paa Sangens skjønne Vinger.

Paa Sangens skjønne Vinger Jeg bærer dig, Elskte! afsted Til Dalen hisset ved Ganges, Der veed jeg et yndigt Sted:

En rødligblomstrende Hauge I stille Maaneskin; Der Lotosblomsten kysser Sin lille Søsters Kind.

Violerne trykke sig sammen Og op til Stjernerne see; Og Roserne dufte og hviske Hinanden i Øret og lee.

De fromme, kloge Gazeller Sig nærme og lytte med Mod; Og gjennem Skoven bruser Langtborte den hellige Flod.

Der vil du i Palmens Skygge Omfavne mig kjærligøm Og Elskov og Hvile drikke Og drømme en salig Drøm.

H. Heine. De Døde staae op til sidste Dom, Til evig Qval eller Glæde; Vi to bekymre os ei derom, Vi blive rolig dernede.

H. Heine.

Paa Sangens skjønne Vinger.

Paa Sangens skjønne Vinger Jeg bærer dig, Elskte! afsted Til Dalen hisset ved Ganges, Der veed jeg et yndigt Sted:

En rødligblomstrende Hauge I stille Maaneskin; Der Lotosblomsten kysser Sin lille Søsters Kind.

Violerne trykke sig sammen Og op til Stjernerne see; Og Roserne dufte og hviske Hinanden i Øret og lee.

De fromme, kloge Gazeller Sig nærme og lytte med Mod; Og gjennem Skoven bruser Langtborte den hellige Flod.

Der vil du i Palmens Skygge Omfavne mig kjærligøm Og Elskov og Hvile drikke Og drømme en salig Drøm.

H. Heine. 244^

Til den svnndne Tid, ^aa min ^re.

Til den svundne Tid, paa min ^re, Hendrages med Længsel mit Blik: I Verden var dengang godt at være; Dagene kom, og Dagene gik. Ieg veed ei, hvormed jeg skal stoppe Den usle Trængsel, den lave Nød; Død er Vor Herre, han deroppe, Og Fanden dernede er ogsaa død. Saa flane ere nu Aarets Dage, Saa dorskt og dødt det hele Spil, At, var ei den Smule Amour tilbage, Saa var der slet intet at holde fig til.

^vor mig Kastraterne ynkede.

Hvor mig Kastraterne ynkede, Da min Røst tog sig Frihed og Lov; De klagede, og de klynkede, At jeg var altsor grov. Og stra^ de begyndte at lokke, At sløite pæntsorpiint; Det klang, som man slog paa en Klokke, Og Trillerne lød saa siint. 244^

Til den svnndne Tid, ^aa min ^re.

Til den svundne Tid, paa min ^re, Hendrages med Længsel mit Blik: I Verden var dengang godt at være; Dagene kom, og Dagene gik. Ieg veed ei, hvormed jeg skal stoppe Den usle Trængsel, den lave Nød; Død er Vor Herre, han deroppe, Og Fanden dernede er ogsaa død. Saa flane ere nu Aarets Dage, Saa dorskt og dødt det hele Spil, At, var ei den Smule Amour tilbage, Saa var der slet intet at holde fig til.

^vor mig Kastraterne ynkede.

Hvor mig Kastraterne ynkede, Da min Røst tog sig Frihed og Lov; De klagede, og de klynkede, At jeg var altsor grov. Og stra^ de begyndte at lokke, At sløite pæntsorpiint; Det klang, som man slog paa en Klokke, Og Trillerne lød saa siint.261^

Om elskovslængsel de hviskede,

Om elskov og elskovsbrunst ^ Og Damerne, som var de pidskede,

Græd over saadan en Konst.

Jeg vilde saa gjerne hvile.

Ieg vilde saa gjerne hvile Ved din Side et sødt Minut; Men du maatte bort, maatte ile, Du havde travlt, min Glut! Ieg sagde, at jeg døde, Hvis ei din Gunst jeg sik. Du loe as suld Hals, Søde! Og neiede net og gik. Forøget har du end mere

elskovens Oval i min Sjæl; Du nægted endogsaa til Slutning

et Kys mig, et ømt Farvel. Tro ei, jeg vil mig uleilige

Med at hænge mig ved din Dør; Thi alt det, ak, du Deilige!

er hændet mig eengang sør.

261^

Om elskovslængsel de hviskede,

Om elskov og elskovsbrunst ^ Og Damerne, som var de pidskede,

Græd over saadan en Konst.

Jeg vilde saa gjerne hvile.

Ieg vilde saa gjerne hvile Ved din Side et sødt Minut; Men du maatte bort, maatte ile, Du havde travlt, min Glut! Ieg sagde, at jeg døde, Hvis ei din Gunst jeg sik. Du loe as suld Hals, Søde! Og neiede net og gik. Forøget har du end mere

elskovens Oval i min Sjæl; Du nægted endogsaa til Slutning

et Kys mig, et ømt Farvel. Tro ei, jeg vil mig uleilige

Med at hænge mig ved din Dør; Thi alt det, ak, du Deilige!

er hændet mig eengang sør.

^46

Sove gjør de store ^uder.

Sove gjør de store Guder Nu i tykke Uveirsdyner, Og jeg hører dem at snorke, Og det tordner, og det lyner. Lyn og Torden! Stormen raser Og det arme Skib sorsølger ^ Ak, hvem tøiler disse Vinde Og de herreløse Bølger? Ieg kan ikke Stormen hindre Fra at kappe Skib og Skove, Og jeg hyller mig i Kaaben, For, som Guderne, at sove.

Nu er det Tid; jeg vil hiiut Taut.

Nu er det Tid; jeg vil hiint Tant, Ieg vil hiin Daarskab asskedige; Ieg har saalænge, som komediant,

Med dig kun spillet eomedie.

eoulisserne vare, som hver Mand saae, De prægtigste og de mobileste;

Min Ridderkappe var himmelblaa, Ieg følte det Allersubtileste. ^46

Sove gjør de store ^uder.

Sove gjør de store Guder Nu i tykke Uveirsdyner, Og jeg hører dem at snorke, Og det tordner, og det lyner. Lyn og Torden! Stormen raser Og det arme Skib sorsølger ^ Ak, hvem tøiler disse Vinde Og de herreløse Bølger? Ieg kan ikke Stormen hindre Fra at kappe Skib og Skove, Og jeg hyller mig i Kaaben, For, som Guderne, at sove.

Nu er det Tid; jeg vil hiiut Taut.

Nu er det Tid; jeg vil hiint Tant, Ieg vil hiin Daarskab asskedige; Ieg har saalænge, som komediant,

Med dig kun spillet eomedie.

eoulisserne vare, som hver Mand saae, De prægtigste og de mobileste;

Min Ridderkappe var himmelblaa, Ieg følte det Allersubtileste.247^

Og nu, da jeg vil omvende mig Og den gale Daarskab asskedige, Nu søler jeg mig saa gudsjammerlig,

^Som spilte jeg endnu komedie. Ak Gud! i Spøg og ubevidst ^

Ieg altsor tro Deelamator ^ Ieg har med Døden i mit eget Bryst Spillet den døende Gladiator.

^n har diamanter og ferler.

Du har Diamanter og Perler, Alt, hvorester Mennesket seer, Og du har de deiligste Øine ^

Elskede! hvad vil du meer? Om dine deilige Øine

Har jeg vel digtet sleer

End tnsinde evige Sange ^

Elskede! hvad vil du meer? Ved dine deilige Øine ^

O, det er ikkun Plaseer! ^

Er jeg ødelagt, gaaet til Grunde ^ Elskede! hvad vil du mee^?

247^

Og nu, da jeg vil omvende mig Og den gale Daarskab asskedige, Nu søler jeg mig saa gudsjammerlig,

^Som spilte jeg endnu komedie. Ak Gud! i Spøg og ubevidst ^

Ieg altsor tro Deelamator ^ Ieg har med Døden i mit eget Bryst Spillet den døende Gladiator.

^n har diamanter og ferler.

Du har Diamanter og Perler, Alt, hvorester Mennesket seer, Og du har de deiligste Øine ^

Elskede! hvad vil du meer? Om dine deilige Øine

Har jeg vel digtet sleer

End tnsinde evige Sange ^

Elskede! hvad vil du meer? Ved dine deilige Øine ^

O, det er ikkun Plaseer! ^

Er jeg ødelagt, gaaet til Grunde ^ Elskede! hvad vil du mee^?

248^

Knnrre maa dn, lee og grnble.

Knurre maa du, lee og gruble, Krympes med sortreden Mine, Du, som uden selv at elskes Føler Jalousiens Pine. Lugte tør du ei til Rosen, Ikke kysse den srimodig; Nei, paa Tornene du snuser Kun din arme Næse blodig.

^a din ^ader^ ha din Moders

Ha din Fader! ha din Moder! Begge to gid Fanden tage, De, som satte i Theatret Dig i Logen længst tilbage! Udstasseerte som Kalkuner Sad de der og gav kun sjelden Huller mig til Logens Baggrund,

Hvor du græd, min søde ellen! Rolig sad de der og skued

To Forelskte esterstræbes, Og de klapped, raabte Bravo, Da de saae dem begge dræbes. 248^

Knnrre maa dn, lee og grnble.

Knurre maa du, lee og gruble, Krympes med sortreden Mine, Du, som uden selv at elskes Føler Jalousiens Pine. Lugte tør du ei til Rosen, Ikke kysse den srimodig; Nei, paa Tornene du snuser Kun din arme Næse blodig.

^a din ^ader^ ha din Moders

Ha din Fader! ha din Moder! Begge to gid Fanden tage, De, som satte i Theatret Dig i Logen længst tilbage! Udstasseerte som Kalkuner Sad de der og gav kun sjelden Huller mig til Logens Baggrund,

Hvor du græd, min søde ellen! Rolig sad de der og skued

To Forelskte esterstræbes, Og de klapped, raabte Bravo, Da de saae dem begge dræbes. 265^

Lykken ^ en løs, letsindig brøken.

Lykken en løs, letsindig Frøken, Altid paa Farten, aldrig bunden, Hun stryger rask dit Haar sra Panden,

et Kys maaskee ^ og er sorsvunden. Ulykken derimod ^ ak, den sine,

ærbare Frue, hun er saa sikker, Saa tro og kjærlig, passer paa dig,

Sætter sig ved din Seng og strikker.

Siig, hvo opfandt Uhrene, ^lnt^

Siig, hvo opsandt Uhrene, Glnt? Tidens Afdeling i Time, Minut? Det var en srysende Sorgensmand, Han sad i Vinternætterne, han Beregnede Musetændernes Magt Og Faarekyllinger døsige Takt. Siig, hvo sandt paa Kyssene sørst? Det var en Mund med lykkelig Tørst; Den kyssed og tænkte paa intet derved, Det var i Mai paa et deiligt Sted, De kjælneste Blomster as Iorden sprang, Og Solen smiilte, Fuglene sang. 265^

Lykken ^ en løs, letsindig brøken.

Lykken en løs, letsindig Frøken, Altid paa Farten, aldrig bunden, Hun stryger rask dit Haar sra Panden,

et Kys maaskee ^ og er sorsvunden. Ulykken derimod ^ ak, den sine,

ærbare Frue, hun er saa sikker, Saa tro og kjærlig, passer paa dig,

Sætter sig ved din Seng og strikker.

Siig, hvo opfandt Uhrene, ^lnt^

Siig, hvo opsandt Uhrene, Glnt? Tidens Afdeling i Time, Minut? Det var en srysende Sorgensmand, Han sad i Vinternætterne, han Beregnede Musetændernes Magt Og Faarekyllinger døsige Takt. Siig, hvo sandt paa Kyssene sørst? Det var en Mund med lykkelig Tørst; Den kyssed og tænkte paa intet derved, Det var i Mai paa et deiligt Sted, De kjælneste Blomster as Iorden sprang, Og Solen smiilte, Fuglene sang. 266^

^vad har du for i deu d^ilig^ Nat^

„Hvad har du sor i den deilige Nat? Vanvittigt vister det dunkle Krat, Sig angst Violerne lukke; Og Rosen, den er as Skam saa rød, Og Lilien staaer bleg som en Død, De tør neppe duste, de sukke." O, kjære Maane, ja du har Ret! De sromme Blomster, jeg handlede slet, De piinte Stakler, de Ovalte! Men kunde jeg troe, de lyttede til,

Da jeg, beruset as elskovs Ild, Henrykt med Stjernerne talte?

^eu hellige ^lliaure.

Den hellige Allianee, Vore Hjerter sluttede den; De hviilte tæt ved hinanden, De skilles aldrig igjen. Ak, kun den unge Rose, Der, soran Brystet, du, Den arme Bundssorvandte , Den trykkede vi itu. 266^

^vad har du for i deu d^ilig^ Nat^

„Hvad har du sor i den deilige Nat? Vanvittigt vister det dunkle Krat, Sig angst Violerne lukke; Og Rosen, den er as Skam saa rød, Og Lilien staaer bleg som en Død, De tør neppe duste, de sukke." O, kjære Maane, ja du har Ret! De sromme Blomster, jeg handlede slet, De piinte Stakler, de Ovalte! Men kunde jeg troe, de lyttede til,

Da jeg, beruset as elskovs Ild, Henrykt med Stjernerne talte?

^eu hellige ^lliaure.

Den hellige Allianee, Vore Hjerter sluttede den; De hviilte tæt ved hinanden, De skilles aldrig igjen. Ak, kun den unge Rose, Der, soran Brystet, du, Den arme Bundssorvandte , Den trykkede vi itu. 2^1

^rygt kuu ei, at jeg forrider.

Frygt kun ei, at jeg sorraader Følelsen for disfe Folk, Skjøndt min Mund, af dig begeistret,

er en noget syrig Tolk! I en Kjæmpeskov as Blomster

Ligger, i en Asgrunds Skjød, Hiin, den slammesulde Løndom, Hiin, den lønligdybe Glød. Fnnker Ilden lidt sordægtig Ha, det krummer intet Haar! Verden her troer ei paa Flammer, Og sor Poesie det gaaer.

^areu er der, Stormktokkeu riuger.

Faren er der, Stormklokken ringer, j^ ^ sorloren, himmelske Smerte! Foraaret og to deilige Øine Have sammensvoret sig mod mit Hjerte. Foraaret og to deilige Øine ^ Baade jeg og mit Hjerte ere sorlorne! Skovens Roser og Nattergale, Troer jeg, er med blandt de Sammensvorne. 2^1

^rygt kuu ei, at jeg forrider.

Frygt kun ei, at jeg sorraader Følelsen for disfe Folk, Skjøndt min Mund, af dig begeistret,

er en noget syrig Tolk! I en Kjæmpeskov as Blomster

Ligger, i en Asgrunds Skjød, Hiin, den slammesulde Løndom, Hiin, den lønligdybe Glød. Fnnker Ilden lidt sordægtig Ha, det krummer intet Haar! Verden her troer ei paa Flammer, Og sor Poesie det gaaer.

^areu er der, Stormktokkeu riuger.

Faren er der, Stormklokken ringer, j^ ^ sorloren, himmelske Smerte! Foraaret og to deilige Øine Have sammensvoret sig mod mit Hjerte. Foraaret og to deilige Øine ^ Baade jeg og mit Hjerte ere sorlorne! Skovens Roser og Nattergale, Troer jeg, er med blandt de Sammensvorne. 2^2

Mit fjerte er sørgmodigt.

Mit Hjerte er sørgmodigt, Dog blankt løster Maien sit Skjold; Her staaer jeg, lænet til Linden, Høit paa den gamle Vold. Dernede Stadsgraven slyder Med Astenrøden i;

en Dreng i Skyggen meder Og sløiter en smnk Melodie.

Hiinsides Glaeiet venligt I broget Nurnberger- Maneer Villaer og Mennesker, Hauger Og O^er og Skoven man seer. Paa Blegdammen Pigerne springe, Brede Lærredet ud med Fryd; Møllehjulet strøer Diamanter, Ieg hører den hulkende Lyd. ^ Ved Krudttaarnets Side, det gamle, Der Skilderhuset staaer;

en Soldat i rød Mundering Op og ned paa Posten gaaer.

Han leger med Musketten, Den sunkler i Asten^væld, Han præsenterer og skuldrer ^ Gud give, han skjød mig ihjel! 2^3

Naarnattens oine stjerneblaae.

Vaarnattens Øine stjerneblaae Har Trøst, som jeg henrykt satter:

Kan elskov dig til Iorden slaae,

Saa skal elskov reise dig atter. I Skyggen under den grønne Lind

Synger Nattergalen kjælen, Og som Sangen trænger til Sjælen ind, Udvider atter sig Sjælen.

^lle Skovens Træer skingre.

Alle Skoens Træer skingre;

Men hvo er eapellets Mester, Hvor hver Rede musieerer

I det grønne Skovorkeste^?

er det Stæren hist graahærdet, Som bestandig nikker vigtig?

eller den Pedant histovre, Som kukkukker taktsast rigtig?

er det Storken, der alvorlig Og, som om han dirigerer,

Med det røde Langnæb klapprer, Medens Alting musieerer^? 2^3

Naarnattens oine stjerneblaae.

Vaarnattens Øine stjerneblaae Har Trøst, som jeg henrykt satter:

Kan elskov dig til Iorden slaae,

Saa skal elskov reise dig atter. I Skyggen under den grønne Lind

Synger Nattergalen kjælen, Og som Sangen trænger til Sjælen ind, Udvider atter sig Sjælen.

^lle Skovens Træer skingre.

Alle Skoens Træer skingre;

Men hvo er eapellets Mester, Hvor hver Rede musieerer

I det grønne Skovorkeste^?

er det Stæren hist graahærdet, Som bestandig nikker vigtig?

eller den Pedant histovre, Som kukkukker taktsast rigtig?

er det Storken, der alvorlig Og, som om han dirigerer,

Med det røde Langnæb klapprer, Medens Alting musieerer^?Nei, her i mit Hjertes Skove Mester sor kapellet sidder, j^ s^ h^lm sl^ Takten, Amor troer jeg at han hedder.

^rklæriug.

Dæmrende kom Astnen, Stærkere slog Brændingen an, j^ s^ Stranden og saae paa Bølgernes hvide Dands, Og mit Bryst svulmede som Havet, ^Og i min Længsel greb mig den dybeste Hjemvee

ester dig, du hulde Billede, Som overalt omsvæver mig,

Overalt mig kalder, Overalt, overalt, I Stormens, i Havets Brusen Og i mit eget Suk! Med det lette Rør skrev jeg i Sandet: „Agnes, jeg elsker dig!" Dog ondskabssulde Bølger udgjød sig Over den s^de Bekjendelse Og slettede den ud. Skjøre Rør, sorflyvende Sand, Henflydende Bølger, eder troer jeg ei meer! Himlen formørkes, mit Hjerte forvildes, Nei, her i mit Hjertes Skove Mester sor kapellet sidder, j^ s^ h^lm sl^ Takten, Amor troer jeg at han hedder.

^rklæriug.

Dæmrende kom Astnen, Stærkere slog Brændingen an, j^ s^ Stranden og saae paa Bølgernes hvide Dands, Og

mit Bryst svulmede som Havet, ^Og i min Længsel greb mig den dybeste Hjemvee

ester dig, du hulde Billede, Som overalt omsvæver mig,

Overalt mig kalder, Overalt, overalt, I Stormens, i Havets Brusen Og i mit eget Suk! Med det lette Rør skrev jeg i Sandet: „Agnes, jeg elsker dig!" Dog ondskabssulde Bølger udgjød sig Over den s^de Bekjendelse Og slettede den ud. Skjøre Rør, sorflyvende Sand, Henflydende Bølger, eder troer jeg ei meer! Himlen formørkes, mit Hjerte forvildes,271^

Og med stærk Haand sra norske Skove Rykker jeg den høieste Gran Og dypper den I ^tnas glødende Svælg, og med en saadan Ilddrukken Kjæmpepen Skriver jeg paa det dunkle Himmellost: „Agnes, jeg elsker dig!"

Hver Nat luer herester Histoppe den evige Flammeskrist, Og alle kommende Børnebørnsslægter Læse med Iubel Himmelordene: „Agnes, jeg elsker dig!"

Naadstukjeldereu i ^remeu.

Lykkelig Manden, der naaede Havnen, Lagde bag sig Havet og Stormene, Og som nu sidder varm og rolig I Raadstuens Viinkjelder i Bremen!

^ Hvor dog Verden sortrolig og yndig Asspeiles i det grønne Viinglas, Og hvor den bølgende Mikrokosmus Solvarm flyder ned i det tørstige Hjerte! Alting seer jeg i Glasset, Verdenshistorien, den gamle og nye, Tyrker og Græker, Hegel og Gaasen, Orangelunden og Vagtparaden, 271^

Og med stærk Haand sra norske Skove Rykker jeg den høieste Gran Og dypper den I ^tnas glødende Svælg, og med en saadan Ilddrukken Kjæmpepen Skriver jeg paa det dunkle Himmellost: „Agnes, jeg elsker dig!"

Hver Nat luer herester Histoppe den evige Flammeskrist, Og alle kommende Børnebørnsslægter Læse med Iubel Himmelordene: „Agnes, jeg elsker dig!"

Naadstukjeldereu i ^remeu.

Lykkelig Manden, der naaede Havnen, Lagde bag sig Havet og Stormene, Og som nu sidder varm og rolig I Raadstuens Viinkjelder i Bremen!

^ Hvor dog Verden sortrolig og yndig Asspeiles i det grønne Viinglas, Og hvor den bølgende Mikrokosmus Solvarm flyder ned i det tørstige Hjerte! Alting seer jeg i Glasset, Verdenshistorien, den gamle og nye, Tyrker og Græker, Hegel og Gaasen, Orangelunden og Vagtparaden,2^6

Berlin og Skildr vg Tunis og Hamborg, Men sremsor Alt den Elskedes Billed, Englehovedet paa Rhinskovenes Guldgrund.

O hvor skjøn, hvor skjøn er du, Elskte! Du er som en Rose;

Ikke som Rosen sra Skipas, Den hasisbesjungne Nattergalebrud;

Ikke som Sarons Rose, Den helligrøde, prophetlovpriste; Du er som Raadstukjelderens Rose i Bremen. Det er Rosernes Rose, Io ældre den bliver, des yndigere, Og den himmelske Dust har besjælt mig, Har indblæst mig Aand, har beruust mig; Og, holdt mig ei sast, ved Haartoppen sast Den bremiske Raadstumester i Kjelderen, Saa snublede jeg. Den brave Mand! vi sade tilsammen ^ Og drak som Brødre, Vi talte om høie, hemmelige Ting, Vi sukkede, sank hinanden til Brystet, Og han har omvendt mig til Troen paa Kjærlighed. Ieg drak paa mine bittreste Fjenders Velgaaende, . Og alle slette Poeter tilgav jeg, Som eengang mig selv skal vorde tilgivet; Ieg græd as Andagt, og endelig Aabnedes sor mig Porten til den evige Lykke, Hvor de tolv Apostle, de hellige Viinsade, Prædike tause og dog saa sorstaaelig For alle Folkeslag.2^7

Det er Mænd! Uanseelige udensra, gjorde^ med Træ, Indvendig ere de skjønne og lysende, mere

end alle Templets stolte Leviter,

end Herodes^ Drabanter og Hosmænd, De gyldensmykkede, purpurbeklædte ^

Altid var det min Tro,

ei iblandt den allersimpleste Klasse, ^ Nei, i det ypperste Selskab

Leved bestandig Himlens Drot. Halleluja! hvor yndigt omviste mig

Beth els Palmer!

Hvor duster Hebrons Myrrha!

Hvor bruser Iordan og tumler as Glæde! Og min udødelige Sjæl tumler ogsaa, Og jeg tumler med den, og tumlende Bringer op ad Trappen mig til Dagens Lys Raadstuens Kjeldermester, den brave, i Bremen. Du brave Ra^dstukjeldermester i Bremen! Seer du, paa Husenes Tage sidde

englene og ere halvsulde og synge;

Den skinnende Sol deroppe paa Himlen

er kun den røde, viindrukne Næse, Som Verdens Geist stikker frem,

Og om den rød^e, uhyre Næse Dreier sig hele den drukne Verden.

17 2^8

En landstygtig oboers Sang.

Hvor er min Sø, mit blanke Speil, Hvor er den friske Bugt? Hvor Snekkerne for fulde Seil Med Flag og Vimplers Flugt? Ieg savner Strandens Bølgeslag,

en Lyd, harmonisk skjøn,

Det fjerne Muml, det nære Brag ^

Hvor høres Havets Drøn? Hvad Duft end disse Myrter strøe, Hvor sølvklart Kildens Vand: As Længsel maa mit Hjerte døe ^ Hvor er den aabne Strand? Ieg hører Alpehornets Røst, Seer Hyrden ved sin Stav; ^

Men e^ho tier i mit Bryst ^ ^ Hvor er det høie Hav?

Stakket ^ryd.

en Myg og Flue Bryllup holdt, Det var saamegen Glæde;

I Solskin paa en Taarepiil De monne Dandsen træde. 2^8

En landstygtig oboers Sang.

Hvor er min Sø, mit blanke Speil, Hvor er den friske Bugt? Hvor Snekkerne for fulde Seil Med Flag og Vimplers Flugt? Ieg savner Strandens Bølgeslag,

en Lyd, harmonisk skjøn,

Det fjerne Muml, det nære Brag ^

Hvor høres Havets Drøn? Hvad Duft end disse Myrter strøe, Hvor sølvklart Kildens Vand: As Længsel maa mit Hjerte døe ^ Hvor er den aabne Strand? Ieg hører Alpehornets Røst, Seer Hyrden ved sin Stav; ^

Men e^ho tier i mit Bryst ^ ^ Hvor er det høie Hav?

Stakket ^ryd.

en Myg og Flue Bryllup holdt, Det var saamegen Glæde;

I Solskin paa en Taarepiil De monne Dandsen træde.2^

„Og siig mig, hvad dit Udstyr er, Og hvad din Brudegave?"

„„en lille Draabe Menneskeblod

er Alt hvad jeg mon have."" sii^ hvor ^in Sommersal,

Hvor vi hinanden sinde?" „„I Græsset ved den mnmlende Bæk Alt under brede Linde." ^ sii^ h^or ^it Vinterhuus, Naar vi as Kuld mon grue?" „„I Hytten hos en Bonde god Vi spanke i hans Stue."" De dandse paa den Taarepiil Og glædes overmaade — Da kommer en Vipstjert listelig Og snapper dennem baade.

^eu Læugselsfulde.

egern, spring og flyv deroppe Til den øverste as Toppe,

Speid sra Træets sidste Tap! Skynd dig, Stork, lad Vingeslaget L^ste dig fra Kirketaget

Til eastellets Taarn med Flaget, Op til Spirets gyldne Knap!

17^ 2^

„Og siig mig, hvad dit Udstyr er, Og hvad din Brudegave?"

„„en lille Draabe Menneskeblod

er Alt hvad jeg mon have."" sii^ hvor ^in Sommersal,

Hvor vi hinanden sinde?" „„I Græsset ved den mnmlende Bæk Alt under brede Linde." ^ sii^ h^or ^it Vinterhuus, Naar vi as Kuld mon grue?" „„I Hytten hos en Bonde god Vi spanke i hans Stue."" De dandse paa den Taarepiil Og glædes overmaade — Da kommer en Vipstjert listelig Og snapper dennem baade.

^eu Læugselsfulde.

egern, spring og flyv deroppe Til den øverste as Toppe,

Speid sra Træets sidste Tap! Skynd dig, Stork, lad Vingeslaget L^ste dig fra Kirketaget

Til eastellets Taarn med Flaget, Op til Spirets gyldne Knap!

17^Skynd dig Vingen, Ørn, at strække Over hine Bjerges Række Med et evigt Sneelag paa! I, hvis spæde Struber sylde Markerne, som A^ sorgylde,

Med kantoner, der sortrylle, Op i Lusten, Lærker smaa!

Speid sra Bjerget og sra Byen,

Speid sra egens Top og Skyen, Stir mod Horisontens Rand ^

Seer I ingen Støvsky syge, Seer I ingen Hjelmbusk stryge, Ingen Hest, hvis Flanker ryge, Strakt mod Hjemmet med min Mand?

.^avorit^Snlt^nen.

^^^

Har jeg ei, deilige Iødinde! Henrettet nok alt sor din Smag? Du nu i Restens Liv dig sinde! Skal altid Ø^ehug, Veninde! Ledsage dine Visteslag?

Udhviil dig her, min elskerinde! Hiin Flok har naadig du sorladt.

Min Dronning nu, min Sultaninde, Tilgiv den unge Sværm, du minde

ei om en Dødsdom mig hver Nat! Skynd dig Vingen, Ørn, at strække Over hine Bjerges Række Med et evigt Sneelag paa! I, hvis spæde Struber sylde Markerne, som A^ sorgylde,

Med kantoner, der sortrylle, Op i Lusten, Lærker smaa!

Speid sra Bjerget og sra Byen,

Speid sra egens Top og Skyen, Stir mod Horisontens Rand ^

Seer I ingen Støvsky syge, Seer I ingen Hjelmbusk stryge, Ingen Hest, hvis Flanker ryge, Strakt mod Hjemmet

med min Mand?

.^avorit^Snlt^nen.

^^^

Har jeg ei, deilige Iødinde! Henrettet nok alt sor din Smag? Du nu i Restens Liv dig sinde! Skal altid Ø^ehug, Veninde! Ledsage dine Visteslag?

Udhviil dig her, min elskerinde! Hiin Flok har naadig du sorladt.

Min Dronning nu, min Sultaninde, Tilgiv den unge Sværm, du minde

ei om en Dødsdom mig hver Nat!261^

Du bliver kjælnere sorresten Ved disse Tanker, seer jeg tidt, Og jeg har altid mærket næsten, Du sordrer Hoveder ved Festen, Iust naar dit Blik blev mere blidt. Ah, Jalousiens vilde Glæde! Du deilige, men grumme Mø! Tilgiv mig disse Smaa, som græde; Hvor saae man Blomsterplettens Spæde I Rosenbuskens Skygge døe?

er jeg ei din? Siig mig, hvad skader, Naar i min Arm du hviler smuk,

At hundred Ovinder, som jeg hader, Hentære ved en Dør, jeg ei oplader, Livskrasten i sorelskte Suk? Lad dem i eensom Løndom snige Sig hen og kun misunde dig; O lad dem leve, komme, vige Som Bølger! Dit jo er mit Rige, Din er min Throne, din er jeg. Dit er mit Folk, hvis Hjerter bæve, Dit Stambul ^ see, paa denne Bred Dets Tusinder as Spiir sig hæve, Talløse Flaader liig, der svæve Paa Havet, ankret dybt i Fred!262^

Ia dine er de lette Tropper, Min Rytterflok med Turban rød, Som i en Rad, der aldrig ftopper, Henflyve krumt paa deres Hopper, Roerkarle liig i Baadens Skjød. Dit er Bassora, rigt paa Mandler,

Og eyperns Ranker, som blandt Søiler groe, Fe^, hvor sig St^v til Guld forvandler,

Mosul, hvor hele Verden handler,

Og er^erum med steenlagt Bro. Og Smyrna med sin Strand, som stænker

De hvide Slottes Palmesvøb,

Hiin Gangesslod, sorhadt as enker, Og Donau, i hvis Favn sig sænker

Fem Floder i sorvirret Løb.

Siig, kan du srygte græske Piger, Sø-Lilier sra Kretas Kyst,

et Ildblik hos en Glut sra Niger, Der, som en vælig, ung Hnn-Tiger,

Opspringer brølende as Lyst?

Hvad rører mig hist Øielaaget, Hvad Barmen kulsort eller klar? Du er ei hvid, ei rød, ei broget; Men har man dig sorgyldt med noget,

en Straale det as Solen var.263^

See til, at ingen Hagel salder, Fyrstinde! paa mit Rosenbed; Nyd Glæden, hvortil Seiren kalder, Forlang ei, at et Hoved salder, Hvergang en Taare triller ned! Tænk paa de kjølige Plataner, Paa Badet, dustende as Ambrasast, Paa Golsens svulmende Tartaner . . .

en Sultan sømmer sig Sultaner, en Dolk det perlesmykte Skast.

Slaugestum^erue.

Ieg drømmer vaagen Dag og Nat, med Feberglød, Forgjæves stiger Sukket; Min Albaide har alt længst i Gravens Skjød De brune Øine lukket. Hun var kun semten Aar, mig tro, mit Liv, min Lyst

en Blomst, en smekker Stængel; Naar Armene hun korsed paa sit nøgne Bryst,

Hun lignede en engel.

en Dag jeg vandred om i Tanker, hvor en skjøn Havbugt med Siv sig sletter,

Og saae paa Sandet der en Slange, guul og grøn, Spraglet med sorte Pletter. 263^

See til, at ingen Hagel salder, Fyrstinde! paa mit Rosenbed; Nyd Glæden, hvortil Seiren kalder, Forlang ei, at et Hoved salder, Hvergang en Taare triller ned! Tænk paa de kjølige Plataner, Paa Badet, dustende as Ambrasast, Paa Golsens svulmende Tartaner . . .

en Sultan sømmer sig Sultaner, en Dolk det perlesmykte Skast.

Slaugestum^erue.

Ieg drømmer vaagen Dag og Nat, med Feberglød, Forgjæves stiger Sukket; Min Albaide har alt længst i Gravens Skjød De brune Øine lukket. Hun var kun semten Aar, mig tro, mit Liv, min Lyst

en Blomst, en smekker Stængel; Naar Armene hun korsed paa sit nøgne Bryst,

Hun lignede en engel.

en Dag jeg vandred om i Tanker, hvor en skjøn Havbugt med Siv sig sletter,

Og saae paa Sandet der en Slange, guul og grøn, Spraglet med sorte Pletter.264^

As Ø^en vel i tyve Stumper skilt, laae den Levende sønderhugget, Og Havets hvide Bølgeskum, som drev derhen, Rødt sig tilbagevugged. De smukke Ringe alle sig i Sandet skjød, Vred sig og krymped sammen, Og Blodet sarved mere brændende og rød Langs Nakken Purpurkammen. De skilte Stumper med en Dødsens Higen, som Anstrengelsen snart dræber, Krøb og hinanden skjælvende imødekom, Som til et Kys to Læber. Og da med ^nk jeg skued paa den dræbte Krop,

En ^nk, som Ingen svigter, Slog Hovdet med de tusind Tænder Øiet op

Og sagde til mig: „Digter! ^nk meest dig selv! Dig Saaret man sorgistigst gav, Dig mødte grusomst Hugget; Din Albaide har alt i sin Grav De brune Øine lukket. Din unge Stræben segned ogsaa brat; Dit Liv og dine Tanker Omkring et Minde nu, en kold, begravet Skat^ Adskilte, syge vanker. Din Aand, hvis Ungdomsmod dig hæved høit og smukt, Der, liig en Sommersvale, Snart tog i Skyerne sin kjække Vingeslugt, Snart strøg de dybe Dale ^281^

Som jeg, lidt ester lidt, døer paa den skumle Bred, Maa Liv øg Krast udstøde Og kan ei samle meer de sønderhugne Led, Som krympe sig og bløde."

Sørøversang.

Den Flok, som sisker hist koraller, Vi lænkebnnden søre hjem; Seraillet skal h^e godt as dem, Som vi paa Kysten oversalder. Forvovne Vikinger, ombord! Til F^ l^i s^ flu^ m^d hiu^ .... I denne ftore Brigantine

er lutter tappre Mænd ombord.

et Klofter kan man see paa Landet; Kast Anker her i denne Bugt!

Stra^ viser sig hvad der er smukt:

en lille Nonne hist paa Sandet. Nær Bølgen, hvor Platanen groer,

Hun slumrer ^ sagte lad os trine I denne store Brigantine

er lutter tappre Mænd ombord. Mit smukke Barn, hils nn din Moster!

Du sølger os, vor Vind er god. Du skister Bolig kun; sat Mod!

et Harem veier op et Kloster. 281^

Som jeg, lidt ester lidt, døer paa den skumle Bred, Maa Liv øg Krast udstøde Og kan ei samle meer de

sønderhugne Led, Som krympe sig og bløde."

Sørøversang.

Den Flok, som sisker hist koraller, Vi lænkebnnden søre hjem; Seraillet skal h^e godt as dem, Som vi paa Kysten oversalder. Forvovne Vikinger, ombord! Til F^ l^i s^ flu^ m^d hiu^ .... I denne ftore Brigantine

er lutter tappre Mænd ombord.

et Klofter kan man see paa Landet; Kast Anker her i denne Bugt!

Stra^ viser sig hvad der er smukt:

en lille Nonne hist paa Sandet. Nær Bølgen, hvor Platanen groer,

Hun slumrer ^ sagte lad os trine I denne store Brigantine

er lutter tappre Mænd ombord. Mit smukke Barn, hils nn din Moster!

Du sølger os, vor Vind er god. Du skister Bolig kun; sat Mod!

et Harem veier op et Kloster.266^

Hans Høihed elsker, lille Noer! Det Allerspædeste og Fine .... I denne store Brigantine

er lutter tappre Mænd ombord. Til Klosteret hun Flugten vender;

„Du vover, Satan?" skriger bun. Iavist, jeg vover; kom du kun! Hun knæler, hulker, vrider Hænder. Vi bære dig i Hast ombord; Hold op at tvine og at hvine .... I denne store Brigantine

er lutter tappre Mænd ombord. De Øine er to Talismaner;

Du græder smukt, du lille Lu^! Hans Høihed kjøber hende slu^; Hun gjælder tusinde Tomaner. „Ieg døer!" hun raaber. Smukke Ord!

Fra Nonne bliver hun eadine .... I denne store Brigantine

er lutter tappre Mænd ombord.

Moderen i ^raveu.

Faderen med Børnes^okken Staaer ved Graven, som bedækker Moderen med sine sriske, Nysudsprungne Blomsterhækker. 266^

Hans Høihed elsker, lille Noer! Det Allerspædeste og Fine .... I denne store Brigantine

er lutter tappre Mænd ombord. Til Klosteret hun Flugten vender;

„Du vover, Satan?" skriger bun. Iavist, jeg vover; kom du kun! Hun knæler, hulker, vrider Hænder. Vi bære dig i Hast ombord; Hold op at tvine og at hvine .... I denne store Brigantine

er lutter tappre Mænd ombord. De Øine er to Talismaner;

Du græder smukt, du lille Lu^! Hans Høihed kjøber hende slu^; Hun gjælder tusinde Tomaner. „Ieg døer!" hun raaber. Smukke Ord!

Fra Nonne bliver hun eadine .... I denne store Brigantine

er lutter tappre Mænd ombord.

Moderen i ^raveu.

Faderen med Børnes^okken Staaer ved Graven, som bedækker Moderen med sine sriske, Nysudsprungne Blomsterhækker.267^

Og den angste tager Stokken, Borer dermed ned i Høien. Faderen advarer Barnet: „Grav mig ikke op Levkoien!" Barnet siger: „Frygt kuu ikke! Ieg gjør blot et Hul med Staven, For at Moder dog kan række

een, een Haand til os as Graven."

^rev Turuen kom, af Slrideu mat.

Grev Turner kom, as Striden ^nat, Til et Gudshuus den sildige Nat. Huset laae i den dybe Skov, Og i dets Kjelder en Konge sov. Her Greven vil raste paa sin Vei; At en Piil ham tras, det veed han ei. Han klapper sin Hest paa hviden Lænd: „Gnav dette Mos, til jeg kommer igjen!" Op Døren sarer med sagte Klang, Saa tier det i den hvælvede Gang. Den Greve samler langs Muren graa,

en gammel Kiste støder han paa. 267^

Og den angste tager Stokken, Borer dermed ned i Høien. Faderen advarer Barnet: „Grav mig ikke op Levkoien!" Barnet siger: „Frygt kuu ikke! Ieg gjør blot et Hul med Staven, For at Moder dog kan række

een, een Haand til os as Graven."

^rev Turuen kom, af Slrideu mat.

Grev Turner kom, as Striden ^nat, Til et Gudshuus den sildige Nat. Huset laae i den dybe Skov, Og i dets Kjelder en Konge sov. Her Greven vil raste paa sin Vei; At en Piil ham tras, det veed han ei. Han klapper sin Hest paa hviden Lænd: „Gnav dette Mos, til jeg kommer igjen!" Op Døren sarer med sagte Klang, Saa tier det i den hvælvede Gang. Den Greve samler langs Muren graa,

en gammel Kiste støder han paa.268^

„Her vil jeg lægge mig til Ro ^ Ormstukne Træ, vær mig huld og tro!" Han lægger sig, som sig bør og hør, Saa lang hau er paa den Dødningbør. Solen kom over Bjergene rød, Men Greven ikke, Greven var død. Aarhundreder svandt siden den Tid,

endnu veuter den Ganger hvid.

endnu ved Huset staaer der eu Lind, Der græsser Hesten i Maaneskin.

En fremmed Eavaleer.

en sremmed eavaleer Steg as sin sorte Hest

Og treen i Kongens Sal; Der var saa stor en Fest. Den Herre paa sin Haand

en rød Karsunkel bar, Hvis Mage Ingen saae,

Stærktstraalende og klar. I Kongens Krone sad Karsunklerne tilpas; Men imod denne var De som det matte Glas. 268^

„Her vil jeg lægge mig til Ro ^ Ormstukne Træ, vær mig huld og tro!" Han lægger sig, som sig bør og hør, Saa lang hau er paa den Dødningbør. Solen kom over Bjergene rød, Men Greven ikke, Greven var død. Aarhundreder svandt siden den Tid,

endnu veuter den Ganger hvid.

endnu ved Huset staaer der eu Lind, Der græsser Hesten i Maaneskin.

En fremmed Eavaleer.

en sremmed eavaleer Steg as sin sorte Hest

Og treen i Kongens Sal; Der var saa stor en Fest. Den Herre paa sin Haand

en rød Karsunkel bar, Hvis Mage Ingen saae,

Stærktstraalende og klar. I Kongens Krone sad Karsunklerne tilpas; Men imod denne var De som det matte Glas.285^

Og Kongen bød ham Guld Og Land og Folk dertil; Men sra sin ^delsteen Han dog ei skilles vil. Da til sin

Høvedsmand Den Konge raaber vred: „Bring mig den Herres Haand Med samt Rubinen rød!" Den Høvedsmand drog Sværd, Til Mandens Haand han slaaer ^ I kavalerens Sted Den lede Satan staaer. Ild strømmer sra hans Ring, Og Stenen vo^er rød, Indtil den slutter Slot Og Drot ind i sin Glød.

^jøgeu.

Hil dig, Løvsalens saure Gjæst, Foraarets Sendebud! Nu gjør dig Himlen Reden luun, Nu springer Skoven ud. Naar Volden dækkes as Viol, Din visse Røst naaer hid; Hvad Stjerne styrer dig din Vei? Hvem maaler dig din Tid? 285^

Og Kongen bød ham Guld Og Land og Folk dertil; Men sra sin ^delsteen Han dog ei skilles vil. Da til sin Høvedsmand Den Konge raaber vred: „Bring mig den Herres Haand Med samt Rubinen rød!" Den Høvedsmand drog Sværd, Til Mandens Haand han slaaer ^ I kavalerens Sted Den lede Satan staaer. Ild strømmer sra hans Ring, Og Stenen vo^er rød, Indtil den slutter Slot Og Drot ind i sin Glød.

^jøgeu.

Hil dig, Løvsalens saure Gjæst, Foraarets Sendebud! Nu gjør dig Himlen Reden luun, Nu springer Skoven ud. Naar Volden dækkes as Viol, Din visse Røst naaer hid; Hvad Stjerne styrer dig din Vei? Hvem maaler dig din Tid?286^

Morsomme Fremmede! med dig Ieg seirer en Blomstringsstund Og hører Lyd as sød Musik Fra Fuglen i grønne Lnnd. Smaadrengen, som at plukke gik Sig Primler, glad i Hu, Han studser ved den sørste Lyd ^ Og lærer dit Kuku. Men sætter ^rten sørst sin Blomst, Fra Dalen sees du slye; Som aarlig Gjæst i et andet Land Du priser en Vaar paany. O du, hvis Huus er altid grønt, Hvis Stemme altid blid! Du har ei Sorrig i din Sang,

ei Vinter i din Tid. O kunde jeg blot slyve, jeg!

Saa fløi vi begge froe Hvert Aar den hele Iord omkring, Vi Foraarsvenner to!

^ dette ^iekast ^ see væk.^

O dette Øiekast ^ see væk! Det Blik, den Trods, det Smiil ^ tilgiv! Ha, det erindrer mig med Skræk Om den, som var mit Alt, mit Liv! 286^

Morsomme Fremmede! med dig Ieg seirer en Blomstringsstund Og hører Lyd as sød Musik Fra Fuglen i grønne Lnnd. Smaadrengen, som at plukke gik Sig Primler, glad i Hu, Han studser ved den sørste Lyd ^ Og lærer dit Kuku. Men sætter ^rten sørst sin Blomst, Fra Dalen sees du slye; Som aarlig Gjæst i et andet Land Du priser en Vaar paany. O du, hvis Huus er altid grønt, Hvis Stemme altid blid! Du har ei Sorrig i din Sang,

ei Vinter i din Tid. O kunde jeg blot slyve, jeg!

Saa fløi vi begge froe Hvert Aar den hele Iord omkring, Vi Foraarsvenner to!

^ dette ^iekast ^ see væk.^

O dette Øiekast ^ see væk! Det Blik, den Trods, det Smiil ^ tilgiv! Ha, det erindrer mig med Skræk Om den, som var mit Alt, mit Liv!271^

Hun havde dette Hensyn, Ieg drak den Gist, som var deri; Som du just sænked hun sit Bryn ^ Min Sands og Samling var sorbi.

As elskov blev jeg halvsorrykt;

Og dog hun sveg mig, sveg sin ed. Saa sødt bedrager Ingen ^ trygt

Ieg troede paa Bestandighed. Smiil dersor ei som hun, som hun, Der kunde skusse mig saa haardt! Den blide Trods, det Blik vil kun Igjen min Fatning røve bort. Sees paa en Mund, som din saa sød, Troldrunen, som behersked mig, Saa troer jeg, Hjertet, huu so^skjød, Paany sortryllet, slyer til dig.

Til eu ostiudisk ^ige.

er alle Pigebørn sra Solens Hjem Forelskte, hede, slammesulde ^

Gaa! hun blev aldrig sødt blandt dem: Fra Maanen steg hun ned, i Kulde. Dog, Smelteblik! dit Himmelrum Har ei blot Glands, har ogsaa Ild; Og du, Kysmund! hvem er saa dum, At troe dig blot sor Toner til? 271^

Hun havde dette Hensyn, Ieg drak den Gist, som var deri; Som du just sænked hun sit Bryn ^ Min Sands og Samling var sorbi.

As elskov blev jeg halvsorrykt;

Og dog hun sveg mig, sveg sin ed. Saa sødt bedrager Ingen ^ trygt

Ieg troede paa Bestandighed. Smiil dersor ei som hun, som hun, Der kunde skusse mig saa haardt! Den blide Trods, det Blik vil kun Igjen min Fatning røve bort. Sees paa en Mund, som din saa sød, Troldrunen, som behersked mig, Saa troer jeg, Hjertet, huu so^skjød, Paany sortryllet, slyer til dig.

Til eu ostiudisk ^ige.

er alle Pigebørn sra Solens Hjem Forelskte, hede, slammesulde ^

Gaa! hun blev aldrig sødt blandt dem: Fra Maanen steg hun ned, i Kulde. Dog, Smelteblik! dit Himmelrum Har ei blot Glands, har ogsaa Ild; Og du, Kysmund! hvem er saa dum, At troe dig blot sor Toner til?272^

O havde jeg en Gnist, et Lyn As dem, hvorved din Ganges koger, At lue op det Tryllesyn, Som her sorstenes mellem Taager! See dig i Brand ^ og synke, Mø, I dine Arme, naar du brændte! Ieg selv den Første til at døe Paa Baalet, som jeg selv mig tændte!

^arpens oprindelse.

Man vil vide, at Harpen, jeg slaaer sor min Mø, Den var eengang en Havsru, som sang under Sø, Og som sværmed hver Asten i Bølgerne blaae, For paa Stranden en yngling, hun elsked, at naae.

Hendes Elskov sorsmaaedes, hun sukked sorladt, Sine Guldhaar hun væded med Taarer hver Nat,

Indtil Himlen med ^nk over tro Elskovs Nød

Den skjøn Havsru gav Form as en Strengeleg sod.

Endnu Kinden gav Smiil, endnu Barmen steg rund, Da hver Søskjønhed svandt i den klangsulde Bund.

Hendes Haar, hver en Lok, der as Taarer var suld, Over Armene sænktes som Strenge as Guld. Deras kom det, at Harpeu sin Kjærligheds Fryd Sammenblanded saa længe med Knmmerens Lyd,

Til du, Elskte! har skilt dem og lært hver især, Er du sjern, tone Sorg, tone Lyst, er du nær. 272^

O havde jeg en Gnist, et Lyn As dem, hvorved din Ganges koger, At lue op det Tryllesyn, Som her sorstenes mellem Taager! See dig i Brand ^ og synke, Mø, I dine Arme, naar du brændte! Ieg selv den Første til at døe Paa Baalet, som jeg selv mig tændte!

^arpens oprindelse.

Man vil vide, at Harpen, jeg slaaer sor min Mø, Den var eengang en Havsru, som sang under Sø, Og som sværmed hver Asten i Bølgerne blaae, For paa Stranden en yngling, hun elsked, at naae.

Hendes Elskov sorsmaaedes, hun sukked sorladt, Sine Guldhaar hun væded med Taarer hver Nat,

Indtil Himlen med ^nk over tro Elskovs Nød

Den skjøn Havsru gav Form as en Strengeleg sod.

Endnu Kinden gav Smiil, endnu Barmen steg rund, Da hver Søskjønhed svandt i den klangsulde Bund.

Hendes Haar, hver en Lok, der as Taarer var suld, Over Armene sænktes som Strenge as Guld. Deras kom det, at Harpeu sin Kjærligheds Fryd Sammenblanded saa længe med Knmmerens Lyd,

Til du, Elskte! har skilt dem og lært hver især, Er du sjern, tone Sorg, tone Lyst, er du nær. 273^

Til Jutia.

O, hvis din Taare er af Smerte, Hvis du af dybe Sorger hildes, Du fagre Mø, kom til mit Hjerte, Og jeg vil bede Graaden ftilles! Men, hvis kun Phantasie dig saarer, Hvis Drømme væde dine Blikke Du seer saa deilig ud i Taarer, At jeg maa bede: stands dem ikke!

Naar trætte Stakter vandre hjem.

Naar trætte Stakler vandre hjem,

en himmelsk Hvile har de jo; Hvor sød er Døden ei for dem,

Der længes efter Dødens Ro! Saae du det eensomstille Sted, Hvor Grønsvær dækker Lerets Brud? Der ønsker jeg at lægges ned, Der ønsker jeg at hvile ud. Men Taarer vil jeg ingen as, Kun Duggens, som i Skumring rinde! O, ingen Suk omkring min Grav, Undtagen dem as Himlens Vinde! 273^

Til Jutia.

O, hvis din Taare er af Smerte, Hvis du af dybe Sorger hildes, Du fagre Mø, kom til mit Hjerte, Og jeg vil bede Graaden ftilles! Men, hvis kun Phantasie dig saarer, Hvis Drømme væde dine Blikke Du seer saa deilig ud i Taarer, At jeg maa bede: stands dem ikke!

Naar trætte Stakter vandre hjem.

Naar trætte Stakler vandre hjem,

en himmelsk Hvile har de jo; Hvor sød er Døden ei for dem,

Der længes efter Dødens Ro! Saae du det eensomstille Sted, Hvor Grønsvær dækker Lerets Brud? Der ønsker jeg at lægges ned, Der ønsker jeg at hvile ud. Men Taarer vil jeg ingen as, Kun Duggens, som i Skumring rinde! O, ingen Suk omkring min Grav, Undtagen dem as Himlens Vinde! 274^

^ort med det Suk, jeg drak, beruust

Bort med det Suk, jeg drak, beruust As dine unge Læbers Konst! Dog, nei lad mig beholde det; Det blev mit Hjertes Aandedræt, Mit Liv er bygt paa denne Dunst. Bort med det Kys, din Purpurmund Troløs med Sandheds Ild har trykt! Dog, nei giv salsk mig Kysset kun; Thi døer ei Sødmen paa din Mund, Saa gjør den Andre reent sorrykt.

Bort med de eder, Dag og Nat Min blinde Troskab sik af dig!

Dog, nei — lad dem bestaae endda; De kunde skusse Andre ha, Saa sødt, som de har skusset mig^

Til ^ara.

en Moder har i Skovens Skygge Sit Barn, det slumrende, sorladt;

Hun gaaer at samle sparsom Næring, Bærrene as det vilde Krat. Da reiser Uveir sig; hun haster, Vildsarende, sorgrædt, beklemt, Langtsra den Glut, hun lod tilbage, Sødtslumreude i Græsset gjemt. 274^

^ort med det Suk, jeg drak, beruust

Bort med det Suk, jeg drak, beruust As dine unge Læbers Konst! Dog, nei lad mig beholde det; Det blev mit Hjertes Aandedræt, Mit Liv er bygt paa denne Dunst. Bort med det Kys, din Purpurmund Troløs med Sandheds Ild har trykt! Dog, nei giv salsk mig Kysset kun; Thi døer ei Sødmen paa din Mund, Saa gjør den Andre reent sorrykt.

Bort med de eder, Dag og Nat Min blinde Troskab sik af dig!

Dog, nei — lad dem bestaae endda; De kunde skusse Andre ha, Saa sødt, som de har skusset mig^

Til ^ara.

en Moder har i Skovens Skygge Sit Barn, det slumrende, sorladt;

Hun gaaer at samle sparsom Næring, Bærrene as det vilde Krat. Da reiser Uveir sig; hun haster, Vildsarende, sorgrædt, beklemt, Langtsra den Glut, hun lod tilbage, Sødtslumreude i Græsset gjemt.27^

O Angst og Haab! et Lys hun øiner ^ Hør, Nattestormen tager af!

Dog nei ^ forbi! — paany den raser, Og Skoven er en bælmørk Grav. Om Døden ikke lukte Barnets Smaa Øine i ^ hvem veed, hvem veed? Og dog, maaskee de endnu aabne Udstraale Liv og Venlighed! Saaledes — da i Asskedstimen Dit Tryllehaandtryk du mig bød, Og i dit kloge Blik jeg speided Om du tog Halvpart i min Nød — Saaledes tænkte jeg tilgiv det! Hvem siger vel sig ganske sri For ei at overdrive Lykken Ved Hjelp as Drøm og Phantasie?

Ieg tænkte, ja: i earas Hjerte, Skjøndt hende ubevidst, jeg lod

eet Ønske do^ nysødt tilbage,

een Følelse, som jeg gav Rod. O Salighed, om ogsaa indbildte

Ieg bad de gode engles Hær Bevogte i din Barm og styrke

Det Pleiebarn, jeg havde der. Og under mangen Sorgens Time Og i den korte Stund sor Lyst Ieg glemte aldrig dog den Spire, Ieg lod tilbage i dit Bryst.

18^276^

Maaskee den omkom ei as Kulde, At Pulsen slaaer endnu ^ tilgiv! Dog nei, maaskee en Tvivl har dræbt den ^

O, kara! er der Tegn til Liv?

Kan dn erindre, bag grønne ^rene.

Kan du erindre, bag grønne Grene

Det Sted sor klskov, for klskov ene, Hvor du mit Hjertes Løndom vide fik?

Hvor Maanens Ild, som mit Mod besjælte, Din Rødme saae, da jeg for dig knælte, Mit Haabs Triumf i dine vaade Blik? Da du til Barmen dengang sank mig glad,

Bandt klskov os ^ vi skilles aldrig ad!

Og da jeg Navne dig gav, Veninde, De bedste Navne, jeg kunde sinde, Mit Liv, mit søde Liv, blandt andre fleer; Din Sølvrøst tonte: „Hvor kan du salde Iust paa dit Liv mig, dit Liv at kalde? Din Sjæl! din Sjæl! det Navn jeg ynder meer. Dit Liv sorgaaer ^ men Salighed sor mig At være Sjælen, som ei skilles fra dig!"

276^

Maaskee den omkom ei as Kulde, At Pulsen slaaer endnu ^ tilgiv! Dog nei, maaskee en Tvivl har dræbt den ^

O, kara! er der Tegn til Liv?

Kan dn erindre, bag grønne ^rene.

Kan du erindre, bag grønne Grene

Det Sted sor klskov, for klskov ene, Hvor du mit Hjertes Løndom vide fik?

Hvor Maanens Ild, som mit Mod besjælte, Din Rødme saae, da jeg for dig knælte, Mit Haabs Triumf i dine vaade Blik? Da du til Barmen dengang sank mig glad,

Bandt klskov os ^ vi skilles aldrig ad!

Og da jeg Navne dig gav, Veninde, De bedste Navne, jeg kunde sinde, Mit Liv, mit søde Liv, blandt andre fleer; Din Sølvrøst tonte: „Hvor kan du salde Iust paa dit Liv mig, dit Liv at kalde? Din Sjæl! din Sjæl! det Navn jeg ynder meer. Dit Liv sorgaaer ^ men Salighed sor mig At være Sjælen, som ei skilles fra dig!"

277 ^ismalmoseu.

„De grov en Grav sor kold og suur Til en Sjæl saa varm og tro; Til Dismalmosen stod hendes Sind, Paa dens Sø hver Nat ved Ildormeskin Hun roer sin hvide Kanoe. Hendes Ildormelampe jeg snart skal see, Høre hendes Aareslag; Langt og kjærligt skal vorde vort Liv, Ieg skjuler Pigen i høie Siv Den altsor brændende Dag." Til Dismalmosen gik hans Vei, Igjennem det tykkeste Krat,

Hvor vredne enebær Tornene snoe, Gjennem Mudder og Vand, hvor Snogene boe,

Hvor aldrig en Fod var sat. Og naar han sank paa Iorden hen, Hvis Slummer kom i hans Blik, Laae han, hvor den gistige Ranke lod Om Natten dryppe sit skarpe Blod, Som tusind saarende Stik. Ulvinden snuste hans Leie nær, Og Slangen strakte sin Braad. Han vaagned med Skræk op as sin Drøm: „O, naar skal jeg see den mørke Strøm Og min Kjærestes hvide Baad?"278^

Han Strømmen saae, øg en Ildkugle fløi Henover den sorte Sø ^ „Min Kjærestes Lys, velkommen!" han sang, Og langsmed den øde Strandbred klang Hendes Navn, den livløse Mø. Han laved en Baad as Birkebark, Saa satte han ud sra Strand. Han sulgte den lysende Gnist saa rød; Hans Baad, som en Piil fra Buen, skjød ^ Den kom aldrig mere til Land. Indianeren tidt paa sit Iagttog seer

De henfarne elskende to I Midnatstimens dødstille Vind

Krydse paa Søen ved Ildormeskin Og roe deres hvide Kanoe.

Et Kys ^

Betragt, min Glut! den sjeldne Gemme I denne simple Guldring; viid, At den er baaret og har hjemme I en sorsvunden elassisk Tid, Maaskee as en Athenerinde,

en smuk, som tænkte mindst, den sik

en mere yndig eierinde, Naar et Par tusind Aar sorgik. 278^

Han Strømmen saae, øg en Ildkugle fløi Henover den sorte Sø ^ „Min Kjærestes Lys, velkommen!" han sang, Og langsmed den øde Strandbred klang Hendes Navn, den livløse Mø. Han laved en Baad as Birkebark, Saa satte han ud sra Strand. Han sulgte den lysende Gnist saa rød; Hans Baad, som en Piil fra Buen, skjød ^ Den kom aldrig mere til Land. Indianeren tidt paa sit Iagttog seer

De henfarne elskende to I Midnatstimens dødstille Vind

Krydse paa Søen ved Ildormeskin Og roe deres hvide Kanoe.

Et Kys ^

Betragt, min Glut! den sjeldne Gemme I denne simple Guldring; viid, At den er baaret og har hjemme I en sorsvunden elassisk Tid, Maaskee as en Athenerinde,

en smuk, som tænkte mindst, den sik

en mere yndig eierinde, Naar et Par tusind Aar sorgik.295^

Kom, nærm dig kun med Kinden mere Betragt dens sjeldne Skjønhed, see! Det maae vi ret tilbunds studere; Det er en ypperlig Idee.

en Knøs, men mod sin Villie, tæt Ved en forelsket Nymphes Barm ^

Siig, Nea, har jeg ikke Ret? Hvor deilig snoet er denne Arm! Man skulde troe, hun blot for Løier Har lagt den om hans Nakke der; Nei, nei! hun bruger Kraft og bøier Sig Nektarmunden mere nær.

Den ene hidsig som en Flamme, Den Anden fuld as frygtsom Ro,

Men gjennemtrængte af det Samme Og lykkelige begge to. Tænk dig., at jeg er denne Bengel, Men just saa varm, som lunken han,

Og tænk dig, du er denne engel, Men just saa kold, som ^hun i Brand!

Som hun jeg Armene udstrækker Og om din smækkre Taille slaaer, jusl ^om j^ Haanden l^gge^ Her om dit snoede Nakkehaar. Naturligviis jeg ogsaa stræber At komme nærmere som hun; Og saadan ^ mødes vore Læber, Og saadan kysser jeg din Mund. 296^

Kysset.

Giv mig det Duekys, du veed Ieg lærte dig hiint Nattemøde, Da vi, beruust as Salighed, Fandt paa du veed det selv, du Søde! Du har dog ikke glemt det alt? Bøi Nakken ^ saadan maa det være! Nei, om igjen! det Kys var galt O har du alt sorglemt min Lære? ^ „Tys!" rød som Blod hun hvisked, „hør!" ^Ieg følte Melkearmens Styrke^ „Ifald dn skjænder meer ^ jeg døer; Du har jo lært mig det i Mørke."

Lille Marys blik.

Lille Marys Blik, Det siger meget, Herre! Men hendes lille Mund, Den pjatter endnu værre. Fortæller hun saa let Med Øiet al sin Lyst, ^u, Kom Tungen sørst paa Gled, Hvad saa? — Stop den med Kys, du! O de søde Tøse, Listige, med ^nde!

Naar engle os sorsøre, Hvem maa da ei synde? 296^

Kysset.

Giv mig det Duekys, du veed Ieg lærte dig hiint Nattemøde, Da vi, beruust as Salighed, Fandt paa du veed det selv, du Søde! Du har dog ikke glemt det alt? Bøi Nakken ^ saadan maa det være! Nei, om igjen! det Kys var galt O har du alt sorglemt min Lære? ^ „Tys!" rød som Blod hun hvisked, „hør!" ^Ieg følte Melkearmens Styrke^ „Ifald dn skjænder meer ^ jeg døer; Du har jo lært mig det i Mørke."

Lille Marys blik.

Lille Marys Blik, Det siger meget, Herre! Men hendes lille Mund, Den pjatter endnu værre. Fortæller hun saa let Med Øiet al sin Lyst, ^u, Kom Tungen sørst paa Gled, Hvad saa? — Stop den med Kys, du! O de søde Tøse, Listige, med ^nde!

Naar engle os sorsøre, Hvem maa da ei synde?281^

Nannys Smelteblik Var saa smukt som Nogens; Kinden var saa bleg — Hvis var Skylden? Bvgens? Nanny i grønnen Lund, Hun plukked en Kjærminde, Og hendes Kinder seent Vil blive rosentrinde. O de søde Tøse, ^ Listige, med ^nde!

Naar engle os sorsøre, Hvem maa da ei synde?

Louise, den Nonnelil, Beder paa Knæ om Naade, As Andagt er hendes Blik Og as Henrykkelse vaade. Hvis hendes sromme Bryst

ei nænner at fordrive dig, Hun deler gavmild Brøden

Med eet: o Gud tilgive dig! O de søde Tøse, Listige, med ^nde!

Naar engle øs sorsøre, Hvem maa da ei synde? 282 Lyve.

Ia, jeg bekjender, i et Døgn Har mine Suk sagt mangen Løgn. Hvem spilder Glæden, kan du troe, For en lille Løgns Skyld eller to^ Rynk ei dit Bryn, vær ikke suur!

Løgn er, min Glut, elskovs Natur. Var Hælvten, vi sortælle Piger,

Var Hælvten as hvad man lover og siger Andet end Løgnens Illusion,

Kom Verden i stor eonsusion. Hvis alle Damers Øine vare,

Som elskeren sværger, Stierner klare, Astronomen maatte ned sra Skyen

Og søge sin Lærdom i Byen.

Nei, søde engel veed du hvad, Blev dine Tænder en Perlerad,

Dit Haar til Guld, til Snee din Barm, Til Marmor din Haand og din runde Arm, Da sørst kunde Himlen sor Alvor mene, At du skulde leve sor mig alene, ^ j^ s^ dl^ som sorlængst og nys Vi kyssende svor og svor ved Kys. Og nu, sor at ende min Lærdom vel, j^ si^ dig engang Saubhed, Sjæl! Saafremt du vælger blandt kjælne Drenge .

en anden elsker, viid da: saalænge Som du er salsk, og han oprigtig,

Du tro, han med sin Løgn sorsigtig,283^

Saalænge er Baandet ei sorslidt^ Saalænge er hans Hjerte dit; Men ak, ham har du reent sorspildt dig, Saasnart han siger Sandhed til dig!

Nil dn^

Vil du komme til Hytten, saa skyggesuld, smuk, Med Sengen as Roser, besprængte med Dng? Vil du, vil du, vil du, vil du Komme derind? Og vil du i Hytten paa Roserne hvile Med Blus paa din Kind, med Øine, som smile? Vil du, vil du, vil du, vil du Hvile, min Glut? Men varm som din Mund er Roserne ikke;

Ei Duggen saa sød som de Kys, vi vil drikke. ^ Vil du, vil du, vil du, vil du

Kysse mig, Glut? Og eia sor Glæden langt sødere, tys!

End dustende Roser og selv dine Kys! Vil du, vil du, vil du, vil du,

Vil du, som jeg? 283^

Saalænge er Baandet ei sorslidt^ Saalænge er hans Hjerte dit; Men ak, ham har du reent sorspildt dig, Saasnart han siger Sandhed til dig!

Nil dn^

Vil du komme til Hytten, saa skyggesuld, smuk, Med Sengen as Roser, besprængte med Dng? Vil du, vil du, vil du, vil du Komme derind? Og vil du i Hytten paa Roserne hvile Med Blus paa din Kind, med Øine, som smile? Vil du, vil du, vil du, vil du Hvile, min Glut? Men varm som din Mund er Roserne ikke;

Ei Duggen saa sød som de Kys, vi vil drikke. ^ Vil du, vil du, vil du, vil du

Kysse mig, Glut? Og eia sor Glæden langt sødere, tys!

End dustende Roser og selv dine Kys! Vil du, vil du, vil du, vil du,

Vil du, som jeg? 284^

Sorte og btaae ^iue.

Lad Sortøiets Glød Saare dybt, hvor det skjød, Og knapt ændse, hvis Sjæl det bevæger; Men Øiet, hvis Blaat Træfser ligesaa godt,

er langt mere glad, naar det læger. O Fanny, o Fanny!

Det Øie, hvis Blaat Træsser ligesaa godt,

er langt mere glad, naar det læger — o Fanny! Lad et sort Diamants

Sige: knæl sor min Glands! Tilbed mig, maaskee da jeg røres! Men det blaa siger tyst ^ Med sin smægtende Røst: Hvis du elsker mig, skal du bønhøres! O Fanny, o Fanny! Det blaa siger tyst Med sin smægtende Røst: Hvis du elsker mig, skal du bønhøres ^ o Fanny! Saa siig mig, ^ siig, Hvorsor Øiet hos dig

endnu dette Udtryk dog seiler? ^ Besynderligt var,

Om det blaa Par, du har, Skulde just sige Nei til sin Beiler?301^

O Fanny, o Fanny! Besynderligt var, Om det blaa Par, du har, Skulde just sige Nei til sin Beiler — o Fanny!

Naar fyldt af glædens mnntre Kræfter.

Naar fyldt af Glædens muntre Kræfter Dit Smiil jeg blandt de Glade feer, Skjøndt du paa mig det fødest hefter, Mit fynes det mig ikke meer. Kun naar for mig i Løndom dine De stille Taarer rinde smukt, Saa søler jeg, at det er mine, Og standser dem i deres Flugt. Lad dersor ikkun Glæden tindre, Naar ^ri og Kolde er om dig; Smiil du til dem, som elskte mindre, Men gjem blot Taarerne til mig!

Paa Iurabj^rget Sneen vover, Truffet af Solens Straalepiil, Skjøndt den i Kuldens Lænke sover, Blændende klar mangt muntert Smiil. Men, naar en dybtfølt Straale rammer, Hvis Ild fig ei bekæmpe lod, Saa tøer det kolde Smiil sor Flammer Og smelter i en Taareflod. 301^

O Fanny, o Fanny! Besynderligt var, Om det blaa Par, du har, Skulde just sige Nei til sin Beiler — o Fanny!

Naar fyldt af glædens mnntre Kræfter.

Naar fyldt af Glædens muntre Kræfter Dit Smiil jeg blandt de Glade feer, Skjøndt du paa mig det fødest hefter, Mit fynes det mig ikke meer. Kun naar for mig i Løndom dine De stille Taarer rinde smukt, Saa søler jeg, at det er mine, Og standser dem i deres Flugt. Lad dersor ikkun Glæden tindre, Naar ^ri og Kolde er om dig; Smiil du til dem, som elskte mindre, Men gjem blot Taarerne til mig!

Paa Iurabj^rget Sneen vover, Truffet af Solens Straalepiil, Skjøndt den i Kuldens Lænke sover, Blændende klar mangt muntert Smiil. Men, naar en dybtfølt Straale rammer, Hvis Ild fig ei bekæmpe lod, Saa tøer det kolde Smiil sor Flammer Og smelter i en Taareflod.286^

Fortryl dersor med Blik, som tindre, De Glade, Kolde, Fri om dig; Smiil du til dem, som elskte mindre, Men gjem blot Taarerne til mig!

^vem feiled ikke ^

Kan du tie stille, saa kom, saa hør! Vi sølte det, vi ei sølte sør; Det skjultes ikke, det skjultes ikke! Vi saae paa hinanden, saae saa^ stille, Vi sukked sagte, vi tale vilde, Men kunde ikke, vi kunde ikke! Hun sølte min Læbes Tryk saa tidt; Det var sørstegang, at jeg gik saa ^vidt, Og hun skjændte ikke, hun skjændte ikke, Men hvisked, hvisked i Øret mig: ^ „O tvivler du nu, at jeg elsker dig?" Min Glut, det gjør jeg, det gjør jeg ikke! Ieg sølte Barmen, den hvide, runde, Ieg trykte den tæt, saa tæt jeg kunde, Men dog saa kjælent; jeg bed den ikke, Til o behøver man gjøres klog? Hvem var saa nærved og seiled dog? Og dog ^ hvem seiled, hvem seiled ikke? 286^

Fortryl dersor med Blik, som tindre, De Glade, Kolde, Fri om dig; Smiil du til dem, som elskte mindre, Men gjem blot Taarerne til mig!

^vem feiled ikke ^

Kan du tie stille, saa kom, saa hør! Vi sølte det, vi ei sølte sør; Det skjultes ikke, det skjultes ikke! Vi saae paa hinanden, saae saa^ stille, Vi sukked sagte, vi tale vilde, Men kunde ikke, vi kunde ikke! Hun sølte min Læbes Tryk saa tidt; Det var sørstegang, at jeg gik saa ^vidt, Og hun skjændte ikke, hun skjændte ikke, Men hvisked, hvisked i Øret mig: ^ „O tvivler du nu, at jeg elsker dig?" Min Glut, det gjør jeg, det gjør jeg ikke! Ieg sølte Barmen, den hvide, runde, Ieg trykte den tæt, saa tæt jeg kunde, Men dog saa kjælent; jeg bed den ikke, Til o behøver man gjøres klog? Hvem var saa nærved og seiled dog? Og dog ^ hvem seiled, hvem seiled ikke? 287^

^eu uuge Maimaaue svømmer, ^int.

Den unge Maimaane svømmer, Glut! Ildormens Lampe strømmer, Glut! O Vandring sød I Lundens Skjød, Mens den dorske Verden drømmer, Glut! Vaagn op, vaagn op, det er saa stille, du! Til Spøg det aldrig er for silde, du! Vore Dage kan let Forlænges ved det, Som vi stjæle sra Nætterne ville, du! Alt sover og sig sjerner, Glut! Kun den Vise kikker Stjerner, Glut! O jeg, som har

et Stjernepar, Der titter ned saa gjerne, Glut!

Vaagn op, o vaagn! Lad os spadsere, dn! Den Vises Kikkert kan ei genere, du! ^hi speider han godt, Saa øiner

han blot

eet Himmellegeme mere, du!

Elfkov, eu Jægerdreug.

elskov, en Iægerdreng , Gjør Iagt paa nnge Hjerter smaa

Og sanger dem isleng; Rundtom hans Snarer staae. 287^

^eu uuge Maimaaue svømmer, ^int.

Den unge Maimaane svømmer, Glut! Ildormens Lampe strømmer, Glut! O Vandring sød I Lundens Skjød, Mens den dorske Verden drømmer, Glut! Vaagn op, vaagn op, det er saa stille, du! Til Spøg det aldrig er for silde, du! Vore Dage kan let Forlænges ved det, Som vi stjæle sra Nætterne ville, du! Alt sover og sig sjerner, Glut! Kun den Vise kikker Stjerner, Glut! O jeg, som har

et Stjernepar, Der titter ned saa gjerne, Glut!

Vaagn op, o vaagn! Lad os spadsere, dn! Den Vises Kikkert kan ei genere, du! ^hi speider han godt, Saa øiner han blot

eet Himmellegeme mere, du!

Elfkov, eu Jægerdreug.

elskov, en Iægerdreng , Gjør Iagt paa nnge Hjerter smaa

Og sanger dem isleng; Rundtom hans Snarer staae.288^

De har det ret saa trygt, Omkring med barnlig Iil De flyve uden Frygt — Da træffer dem hans Piil. Hvor er hans Glæde stor, Ved Gry at give Agt Paa Skjønheds lette Spor Og gjøre heldig Iagt! Han s^ger helst dens Fjed I Sneen reen og skjær; Thi han, den Skjælm, han veed, Før jaged Ingen der.

^ drøm du sødt^

O drøm du sødt — gid al din Kummer Til Smiil sorandres i din Slummer! Dem, som Død og Asstand fjerne, Ungdomsvenner troe og ømme, Alt hvad før du skued gjerne See du i lyse Drømme! Og hun, det Barn, du elskte høieft, Hun, som du kjendte dybeft, nøieft, ^ndig som paa Livets Vandring ^ Intet glemt af hvad henriver ^ Være hos dig! Hvis Forandring, Saa den, som Himlen giver! 288^

De har det ret saa trygt, Omkring med barnlig Iil De flyve uden Frygt — Da træffer dem hans Piil. Hvor er hans Glæde stor, Ved Gry at give Agt Paa Skjønheds lette Spor Og gjøre heldig Iagt! Han s^ger helst dens Fjed I Sneen reen og skjær; Thi han, den Skjælm, han veed, Før jaged Ingen der.

^ drøm du sødt^

O drøm du sødt — gid al din Kummer Til Smiil sorandres i din Slummer! Dem, som Død og Asstand fjerne, Ungdomsvenner troe og ømme, Alt hvad før du skued gjerne See du i lyse Drømme! Og hun, det Barn, du elskte høieft, Hun, som du kjendte dybeft, nøieft, ^ndig som paa Livets Vandring ^ Intet glemt af hvad henriver ^ Være hos dig! Hvis Forandring, Saa den, som Himlen giver! 305

See disse Kirsebær.

See disse Kirsebær, eengang yndige: For længe i Solen prnnked de Smaa, Skjønhederne bleve sor modne, sor myndige, Og snart vil de visne, snart sorgaae. For dem den letsærdige Fugl med Lyst Har hvæsset sit Næb til en Kjærlighedsdyst; Den gjør det ei mere, den er ingen Gaas, At røre de runkne, naar sriske kan saaes. O Gud, hvis jeg ikke moraliseerte, Hvor alle Piger da kom tilkort! Din Rosenskjønhed, den adoreerte, Gjemt alt for længe, den visned bort. Forund mig derfor det søde Hverv, At frelse din yndighed fra Fordærv ^ Men uden Opsættelse! Vær ingen Gaas: Hvem sukker for Gamle, naar Unge kan faaes?

O havde jeg bare Tid dertil.

O havde jeg bare Tid dertil, Fanny kjære! saa sukkede jeg, Og hvert et Smiil, al Øiets Ild Det blev til Graad for dig.

Med elskov, Slummer og Skjemt Mit Liv er saa oeeupeert,

21 305

See disse Kirsebær.

See disse Kirsebær, eengang yndige: For længe i Solen prnnked de Smaa, Skjønhederne bleve sor modne, sor myndige, Og snart vil de visne, snart sorgaae. For dem den letsærdige Fugl med Lyst Har hvæsset sit Næb til en Kjærlighedsdyst; Den gjør det ei mere, den er ingen Gaas, At røre de runkne, naar sriske kan saaes. O Gud, hvis jeg ikke moraliseerte, Hvor alle Piger da kom tilkort! Din Rosenskjønhed, den adoreerte, Gjemt alt for længe, den visned bort. Forund mig derfor det søde Hverv, At frelse din yndighed fra Fordærv ^ Men uden Opsættelse! Vær ingen Gaas: Hvem sukker for Gamle, naar Unge kan faaes?

O havde jeg bare Tid dertil.

O havde jeg bare Tid dertil, Fanny kjære! saa sukkede jeg, Og hvert et Smiil, al Øiets Ild Det blev til Graad for dig.

Med elskov, Slummer og Skjemt Mit Liv er saa oeeupeert,

212^306

At Timen, til Graaden bestem^, Har altid mit Hjerte geneert. Forlang dersor ikke as din, Din Beiler meer, end han kan!

elskov bør vistnok bades i Viin Og sorkjøler sig sikkert i Vand.

Mit Hjerte speiler dig as saa klart, Du er saa uendelig smuk; Men Speilet forstyrredes snart, Hvis det blev taaget as Snk. Det volder Skjønhed megen Brøst At sees gjennem Sorgens Slør, Og blot sor at see den rigtig lyst

er mit Øie klart som sør.

Vent derfor ikke paa Vok og Vee,

Fanny! det er sorgjæves, du; Kan Solskin ikke smelte din Snee, Regn gjør det mindre endnu.

No sagte, Noerkarl, hid.

Ro sagte, Roerkarl, hid, at Ingens Øren veed Undtagen hendes kun paa Iord, hvorhen vi gled. Var Himlen rig paa Tnnger som paa Øine mange Tak! Saa sik om unge Folk som mig man Snik sor Snak. Læg stille, Roerkarl, an! hys hys! Som sagt, Ieg stiger paa Baleonens Gitterværk, dn holder Vagt. O, havde vi sor Himlens Skyld det halve Bryderi,

Som Dag og Nat sor Damernes, hvad var sor engle vi! 2^306

At Timen, til Graaden bestem^, Har altid mit Hjerte geneert. Forlang dersor ikke as din, Din Beiler meer, end han kan!

elskov bør vistnok bades i Viin Og sorkjøler sig sikkert i Vand.

Mit Hjerte speiler dig as saa klart, Du er saa uendelig smuk; Men Speilet forstyrredes snart, Hvis det blev taaget as Snk. Det volder Skjønhed megen Brøst At sees gjennem Sorgens Slør, Og blot sor at see den rigtig lyst

er mit Øie klart som sør.

Vent derfor ikke paa Vok og Vee,

Fanny! det er sorgjæves, du; Kan Solskin ikke smelte din Snee, Regn gjør det mindre endnu.

No sagte, Noerkarl, hid.

Ro sagte, Roerkarl, hid, at Ingens Øren veed Undtagen hendes kun paa Iord, hvorhen vi gled. Var Himlen rig paa Tnnger som paa Øine mange Tak! Saa sik om unge Folk som mig man Snik sor Snak. Læg stille, Roerkarl, an! hys hys! Som sagt, Ieg stiger paa Baleonens Gitterværk, dn holder Vagt. O, havde vi sor Himlens Skyld det halve Bryderi,

Som Dag og Nat sor Damernes, hvad var sor engle vi! 2^1

^oit maa dale ned.

Høit maa dale ned, Alt Stort er slygtigt, hø^ det! Og alt Sødt, vi veed, Naar det er sødest, døer det. Hver en Knop, som saldt, Hvert Haab, som blev til Smerte, Det er Billeder paa Alt, Som stemmer med vort Hjerte. Høit maa dale ned Alt Stort er slygtigt, hør det! Og alt Sødt, vi veed, Naar det er sødest, døer det. Skjænker Nyden Ro, Der ender med at miste? Kan et Baand du troe, Som hvert Minut vil briste? Bedre sarne de, Som dybt i Mørke vngges,

End, med Lys velsignet, see Lyset sor evig slukkes.

Høit maa dale ned, Alt Stort er slygtigt, hør det! Og alt Sødt, vi veed, Naar det er sødest, døer det.

Niisdom, daarskab og Skjønhed.

Viisdom, Daarskab og Skjønhed en Dag, Saa siges, var i et venskabeligt Lag. Daarskab net Gjorde Spring og Spræt; Hans Hue den klang med Bjelderne ret. Viisdom tog Med Prækner sin Bog ^ O, hvad der var morsomst, det gjætter man let. Skjønhed, som gjerne vil lade lidt klog, Kikkede med i Viisdommens Bog, Indtil Daarskab sang: „See hid engang!" Ved Synet hnn kom til sig selv igjen. Viisdom sad Og vendte sit Blad, Og Ingen bemærked ham meer, stakkels Ven. Men Viisdom blev nidkjær paa Daarskabs Kaskjet: Med den paa, saa vandt han vist Skjønhed let. „Tag den paa," Sang Daarskab, „du Graa!" Men Viisdom saae ud, saa det var en Gru, Og Skjønhed sandt mindre Behag i ham nu. Daarskab tog Viisdoms Bog Og fletted den sammen til saadan en Tot, At Skjønhed svor ^Skjøndt ei med Ord^, Langt mere end hans egen den klædte ham godt. 2^3

^u Tid vil komme, Nædselsstuud.

en Tid vil komme, Rædselsstund For ham, der tog sin Flugt

I Ungdoms glade Foraarslund Og nød som sin hver Frugt. Naar denne Lyst har ham sorladt, Den Drøm saa dyb, saa kjær, Saa er det Tid at døe, døe brat; Hvad eier Livet meer? Den Tid vil komme, Rædselsstund, For ham, der tog sin Flugt I Ungdoms glade Foraarslund Og nød som sin hver Frugt. Naar Sol gaaer ned i asrisk Sø, Paa Timen er det Nat; Saa hurtig skulde Livet døe,

As elskovs Lys sorladt — ei ulme dorsk som hertillands,

en Dag med Skumringsblik, Den kolde Rest as svunden Glands,

As Ild, som længst sorgik. O Tid vil komme, Rædselsstund For ham, der tog sin Flngt I Ungdoms glade Foraarslund Og n^d som sin hver Frugt. 2^4

J Miduatteus Time ved Stjeruegraad vil j^g gaar.

I Midnattens Time ved Stjernegraad vil jeg gaae Til den Dal, vi elskte, hvis Løndom dig lykkelig saae; Og jeg troer, hvis Aander kan undslye, komme os nær

erindrende Stedet sor Glæde, saa kommer du der,

At sige mig: elskov er til, selv bag Himlenes Blaa. j^ ^yng^r d^u Sang, sonl henret os, dengang

Vore Stemmers sorenede Røst som een Stemme klang;

Og naar e^o langt borte høres Svar rulle srem, Ieg troer, det er dig, din Røst sra Aandernes Hjem,

Istemmende svagt den eengang saa elskede Sang.

O, havde vi os eu fager lille ^

O, havde vi os en sager lille Ø, Langt sra Land, ubesøgt, i den blaa Sommersø, Hvor det blomstrende Blad er eviggrønt og srisk, Hvor sor Bien et heelt Aar staae dækket Dug og Disk! Hvor med kjælent Behag Solen dvæler ved Iord, Og en Nat er en Dag I det tyndeste Flor; Hvor blot Følelsen as, at vi aande, vi er til, Veier op al den Lyst, ellers byde man vil.

Der med Sjæle saa rene som elimaets Lust

elsked vi som i edens nyskabte Dust;

Deu Balsom, den Glands, som sra Skyerne saldt,

Sneg sig ind i vort Bryst, skabte Sommer as Alt. 2^4

J Miduatteus Time ved Stjeruegraad vil j^g gaar.

I Midnattens Time ved Stjernegraad vil jeg gaae Til den Dal, vi elskte, hvis Løndom dig lykkelig saae; Og jeg troer, hvis Aander kan undslye, komme os nær

erindrende Stedet sor Glæde, saa kommer du der,

At sige mig: elskov er til, selv bag Himlenes Blaa. j^ ^yng^r d^u Sang, sonl henret os, dengang

Vore Stemmers sorenede Røst som een Stemme klang;

Og naar e^o langt borte høres Svar rulle srem, Ieg troer, det er dig, din Røst sra Aandernes Hjem,

Istemmende svagt den eengang saa elskede Sang.

O, havde vi os eu fager lille ^

O, havde vi os en sager lille Ø, Langt sra Land, ubesøgt, i den blaa Sommersø, Hvor det blomstrende Blad er eviggrønt og srisk, Hvor sor Bien et heelt Aar staae dækket Dug og Disk! Hvor med kjælent Behag Solen dvæler ved Iord, Og en Nat er en Dag I det tyndeste Flor; Hvor blot Følelsen as, at vi aande, vi er til, Veier op al den Lyst, ellers byde man vil.

Der med Sjæle saa rene som elimaets Lust

elsked vi som i edens nyskabte Dust;

Deu Balsom, den Glands, som sra Skyerne saldt,

Sneg sig ind i vort Bryst, skabte Sommer as Alt.2^311

Med en Lidenskab, sri For Fald, som vort Løv, Med et Haab, som en Bi Svøbt i Blomsternes Støv, Vort Liv sknlde ligne en lang Dag as Ild, Og som Natten vor Død nærmes hellig og mild.

^et er deiligt at tænke sig.

Det er deiligt at tænke sig: hvor vi maae hen,

Er vi vis paa at sinde en Hjertenskjær, Og at sjernedes vi sra den elskede Ven,

Har vi blot at elske den, som er nær. Vort Hjerte, som Ranken, leder omkring, Kan ei blomstre alene, vil groe, hvor det vil, Det vil savne den nærmeste vakkreste Ting, Det kan slynge sig om og klynge sig til. O den søde Trøst, at hvert Sted, hver Stund Findes altid en Ting, som er yndig og kjær, At vi, sjernet sra elskede Læber, knn Har at elske de Læber, som komme os nær! Det var Skam, naar Blomster smile os til,

Ester Rosen blot at sl^ge og see,

Og saa rig er jo Verden paa Øine med Ild,

Det var flaut at elske kun to eller. tre.

Thi Elskov og Paasuglens Vinger er saa,

De er deilige begge, men skiste Eouleur, Og hvor Skjønhed ny med Glands falder paa,

Ere Elskovs Fjær ei de samme som sør. 2^311

Med en Lidenskab, sri For Fald, som vort Løv, Med et Haab, som en Bi Svøbt i Blomsternes Støv, Vort Liv sknlde ligne en lang Dag as Ild, Og som Natten vor Død nærmes hellig og mild.

^et er deiligt at tænke sig.

Det er deiligt at tænke sig: hvor vi maae hen,

Er vi vis paa at sinde en Hjertenskjær, Og at sjernedes vi sra den elskede Ven,

Har vi blot at elske den, som er nær. Vort Hjerte, som Ranken, leder omkring, Kan ei blomstre alene, vil groe, hvor det vil, Det vil savne den nærmeste vakkreste Ting, Det kan slynge sig om og klynge sig til. O den søde Trøst, at hvert Sted, hver Stund Findes altid en Ting, som er yndig og kjær, At vi, sjernet sra elskede Læber, knn Har at elske de Læber, som komme os nær! Det var Skam, naar Blomster smile os til,

Ester Rosen blot at sl^ge og see,

Og saa rig er jo Verden paa Øine med Ild,

Det var flaut at elske kun to eller. tre.

Thi Elskov og Paasuglens Vinger er saa,

De er deilige begge, men skiste Eouleur, Og hvor Skjønhed ny med Glands falder paa,

Ere Elskovs Fjær ei de samme som sør.2^6

O den sl^de Trøst, at hvert Sted, hver Stund Findes altid en Ting, som er yndig og kjær, At vi, sjernet sra elskede Læber, knn Har at elske de Læber, som komme os nær!

Lesbias ^ie er af Jld.

Lesbias Øie er as Ild; Men Ingen veed, sor hvem det brander: Pilene drive sarligt Spil, Hvorhen de sigte, Ingen kjender. Hellere Noras Øielaag, Ieg stirrer paa, de kjælne, tanse; Blik kun saa, men alle dog Som et uventet Lys sorbause.

O min Nora ereina, du

Min bly, min sromme Nora ereina, Skjønhed bar

Mangt Øiepar,

Men elskov dit, o Nora ereina! Lesbia klæder sig i Guld;

Men hendes Lemmer er sorklemte, Intet Fyld as Skjønheds Huld Synes at^staae, hvor Gud bestemte. O, min Noras Dragt er let, Den slagrer hen som Morgendusten, Giver hver en Skjønhed Ret At synke, svulme srit i Lusten. 2^6

O den sl^de Trøst, at hvert Sted, hver Stund Findes altid en Ting, som er yndig og kjær, At vi, sjernet sra elskede Læber, knn Har at elske de Læber, som komme os nær!

Lesbias ^ie er af Jld.

Lesbias Øie er as Ild; Men Ingen veed, sor hvem det brander: Pilene drive sarligt Spil, Hvorhen de sigte, Ingen kjender. Hellere Noras Øielaag, Ieg stirrer paa, de kjælne, tanse; Blik kun saa, men alle dog Som et uventet Lys sorbause.

O min Nora ereina, du

Min bly, min sromme Nora ereina, Skjønhed bar

Mangt Øiepar,

Men elskov dit, o Nora ereina! Lesbia klæder sig i Guld;

Men hendes Lemmer er sorklemte, Intet Fyld as Skjønheds Huld Synes at^staae, hvor Gud bestemte. O, min Noras Dragt er let, Den slagrer hen som Morgendusten, Giver hver en Skjønhed Ret At synke, svulme srit i Lusten.2^7

Ia min Nora ereina^ du

Min fmagfuldsimple Nora ereina, Dit Behag,

Naturens Smag

er ^nde kun, o Nora ereina! Lesbia har en siin Forstand;

Men naar hun sigter Viddet paa os, Veed man, hvorpaa hun har lagt an? Om paa at klappe eller slaae os?

elskov i min Noras Skjød Til Slummer saligt vinker mig ^

Fredens Seng, hvis Deel mindst blød

er Rosens Blad, der krymper sig. O min Nora ereina, du

Min tro, kunstløse Nora ereina, Kløgt, skjøndt klar,

Den Ild ei har, Som varmer dine Blik, o Nora ereina!

^atalogeu.

„Kom," hviskede Rosa en Dag ved mit Bryst Under Kjærtegn, hun gav og modtog, „Fortæl mig om dem, du har elsket og kyst! Hvormange? læs op as din Bog!" Ak, Rosa! jeg var i min Ungdom en Nar,

en Boldt sor min Sjæls Phantasie; Men skriste dig vil jeg, hvormange det var,

Med dig er jo Listen sorbi.

2^7

Ia min Nora ereina^ du

Min fmagfuldsimple Nora ereina, Dit Behag,

Naturens Smag

er ^nde kun, o Nora ereina! Lesbia har en siin Forstand;

Men naar hun sigter Viddet paa os, Veed man, hvorpaa hun har lagt an? Om paa at klappe eller slaae os?

elskov i min Noras Skjød Til Slummer saligt vinker mig ^

Fredens Seng, hvis Deel mindst blød

er Rosens Blad, der krymper sig. O min Nora ereina, du

Min tro, kunstløse Nora ereina, Kløgt, skjøndt klar,

Den Ild ei har, Som varmer dine Blik, o Nora ereina!

^atalogeu.

„Kom," hviskede Rosa en Dag ved mit Bryst Under Kjærtegn, hun gav og modtog, „Fortæl mig om dem, du har elsket og kyst! Hvormange? læs op as din Bog!" Ak, Rosa! jeg var i min Ungdom en Nar,

en Boldt sor min Sjæls Phantasie; Men skriste dig vil jeg, hvormange det var,

Med dig er jo Listen sorbi.

Gouvernanten Marie tog sørst i sit Garn, Det himmelske, Drengen saa vild. Hun lærte mig elske sig jeg var et Barn, Hvad der mangled hnn selv satte til. De Timers henrykkende Lærdom blev slngt; Den, tro mig! beholdt jeg

i Hu. Til Øvelse har jeg vel siden den brugt, Men aldrig sor Alvor — sør nu. Saa kom skjøn Martha. Min Sjæl stod i Brand, Høi var min romantiske Krast, For en Riddersroken jeg tog hende an Og mig sor en Ridder med Skast. Men jo mere i hende Gudinden jeg sandt, ^ Skjøn Martha var ingen Phantast — Io meer ^og hun seilede mindst, det er sandt^ Tog hun mig sor en lille Hans Ovast. Saa sagtnedes det, indtil Hanne mig jog I Snaren igjen med sit Blik. Men Hanne, sandt jeg, var saa sprænglærd og klog, Og det Meste, jeg sik, var Logik. Ieg sorlod denne Sappho dersor i Hast, Om en bedre Logik sik jeg Nys, Hvis Subtilitet er et sødt Øiekast, Og som overbeviser med Kys. Tilbedende Ida sværmede jeg; Men hun var lidt hellig, og vi, Ia det var det Værste, vi enedes ei Om til Himlen den nærmeste Sti.2^315

„Ida!" i Henrykkelsens Flugt var mit Ord, „Hvor er Himlen for dig og for mig? Ieg troer, jeg kan finde den her paa vor Iord Og, ikke langt borte, i dig!" See, saaledes gik det. Med evige Skud, Men flygtigt, traf Amor din Ven, Til truffet blev endelig Hjertet — o Gud! Og det kan ei heles igjen. O Rosa, tryk al den Balsom, du har, Tæt til det forblødende Saar! Giv mig i din Skristestol Aslad og Svar!^ Til Bod er jeg svobt i dit Haar.

^ortsty du fra Nerdeu, o ^essy^ til mig.

Bortsly du sra Verden, o Bessy! til mig, Ieg er jo saa srom og andægtig; Ieg Verden sorsager, o Bessy! sor dig, Thi dn er saa sød og saa prægtig. Fortæl mig med Taarer og Sukke ei meer

Hvad man elskov kan spottende kalde!

enhver har sin Daarskab, dog tilstaaer enhver, At vor den er deiligst as alle.

Naar din Mund modte min saa uendelig sødt — Har vi følt, som om Dyden forbød det? Har vi mærket, at Himlen var vred eller stødt? Nei, snarere: Himlen selv bød det. 2^315

„Ida!" i Henrykkelsens Flugt var mit Ord, „Hvor er Himlen for dig og for mig? Ieg troer, jeg kan finde den her paa vor Iord Og, ikke langt borte, i dig!" See, saaledes gik det. Med evige Skud, Men flygtigt, traf Amor din Ven, Til truffet blev endelig Hjertet — o Gud! Og det kan ei heles igjen. O Rosa, tryk al den Balsom, du har, Tæt til det forblødende Saar! Giv mig i din Skristestol Aslad og Svar!^ Til Bod er jeg svobt i dit Haar.

^ortsty du fra Nerdeu, o ^essy^ til mig.

Bortsly du sra Verden, o Bessy! til mig, Ieg er jo saa srom og andægtig; Ieg Verden sorsager, o Bessy! sor dig, Thi dn er saa sød og saa prægtig. Fortæl mig med Taarer og Sukke ei meer

Hvad man elskov kan spottende kalde!

enhver har sin Daarskab, dog tilstaaer enhver, At vor den er deiligst as alle.

Naar din Mund modte min saa uendelig sødt — Har vi følt, som om Dyden forbød det? Har vi mærket, at Himlen var vred eller stødt? Nei, snarere: Himlen selv bød det.316^

Saa skyldfri er Glæden, vi nøde hver Stund, Og jeg har saa lidet sortrudt den, At ^ sad mine Feiltrin i Hob paa din Mund, Ieg tog dem igjen paa Minutten. Saa kom til min Hytte, o kom, her er Plads! Her er Verdens Tant ei tilsyne. Let salder Slummeren paa vor Madras, Som over den Visestes Dyne; Og dundrer om Ho^dpuden Stormens Larm, Og du, søde Uskyld! er bange, Saa viid, det er ikke Himmelens Harm, Det er kun dens lullende Sange. Og hvile vi paa Dødsleiet en Dag, Og man truer med Stras sor Forhærdelsen,

et Suk as min Bessy skal søre vor Sag, Og Døden skal tabe Forsærdelsen.

„Farvel! om Tilgivelse tvivle vi ei," Omsavnede da vil vi raabe; Dit smeltende Blik vil oplyse vor Vei, Og et Kys er vort Pas, vil vi haabe.

Til ^hyllis.

Glut, gjør ingen sæl Allarm, Dit Hjerte ønsked jeg var mit, Kom giv mig det, kom i min Arm, Og ingen Snak meer om saa lidt! 316^

Saa skyldfri er Glæden, vi nøde hver Stund, Og jeg har saa lidet sortrudt den, At ^ sad mine Feiltrin i Hob paa

din Mund, Ieg tog dem igjen paa Minutten. Saa kom til min Hytte, o kom, her er Plads! Her er Verdens Tant ei tilsyne. Let salder Slummeren paa vor Madras, Som over den Visestes Dyne; Og dundrer om Ho^dpuden Stormens Larm, Og du, søde Uskyld! er bange, Saa viid, det er ikke Himmelens Harm, Det er kun dens lullende Sange. Og hvile vi paa Dødsleiet en Dag, Og man truer med Stras sor Forhærdelsen,

et Suk as min Bessy skal søre vor Sag, Og Døden skal tabe Forsærdelsen.

„Farvel! om Tilgivelse tvivle vi ei," Omsavnede da vil vi raabe; Dit smeltende Blik vil oplyse vor Vei, Og et Kys er vort Pas, vil vi haabe.

Til ^hyllis.

Glut, gjør ingen sæl Allarm, Dit Hjerte ønsked jeg var mit, Kom giv mig det, kom i min Arm, Og ingen Snak meer om saa lidt! 317^

^vor roligt^ hviille jeg ei der.

Hvor roligt hviilte jeg ei der, Du kolde Gravgrøst, i din Arm, Hvor ingen Taarer grædes meer, Forbittrede as Livets Harm! Thi ak, min Sjæl, hvor lang din Strid! Hver Ungdoms skjønne Drøm, hvor kort! Og længe sørend Middagstid

kr Livets Sol alt gaaet bort!

Lindetræet.

Der staaer en Lind ved Porten, Ved Slusens hvide Strøm; Ieg drømte i dens Skygge Saamangen deilig Drøm. I Barken har jeg skaaret Hvad helst jeg tænkte paa; Lyksalig og bedrøvet Ieg under Linden laae. Idag, paa Reisen, maatte Ieg Træet tæt sorbi ^ Skjøndt det var mørkt, jeg lukte Dog mine Øine i. 317^

^vor roligt^ hviille jeg ei der.

Hvor roligt hviilte jeg ei der, Du kolde Gravgrøst, i din Arm, Hvor ingen Taarer grædes meer, Forbittrede as Livets Harm! Thi ak, min Sjæl, hvor lang din Strid! Hver Ungdoms skjønne Drøm, hvor kort! Og længe sørend Middagstid

kr Livets Sol alt gaaet bort!

Lindetræet.

Der staaer en Lind ved Porten, Ved Slusens hvide Strøm; Ieg drømte i dens Skygge Saamangen deilig Drøm. I Barken har jeg skaaret Hvad helst jeg tænkte paa; Lyksalig og bedrøvet Ieg under Linden laae. Idag, paa Reisen, maatte Ieg Træet tæt sorbi ^ Skjøndt det var mørkt, jeg lukte Dog mine Øine i.2^2

Og Grenene de suste, Idet jeg drog assted; „Kom hen til mig," de suste, „Her er dit Hvilested!" T^en kolde Blæst og Haglen Mig i mit Ansigt kom, Mig Hatten sløi as Hovedet ^ Ieg vendte dog ei om.

endnu, skjøndt reist saa mange, Saa mange Miil assted,

end hører jeg det suse: „Her er dit Hvilested!"

^eu gamle Kvuge hviler i sit Telt ^aa Sletten.

Den gamle Konge hviler i sit Telt paa Sletten, Men saaer kun liden Ro, han vaager over Retten. Thi ringe gavner det, at Konger Love give, Naar de ei vaage over, at de snlgte blive. Hvor sjelden trænger ind til Kongers Løndomskammer De Undertryktes Raab og de Forsulgtes Iammer! Men han har gjort ved Hovedgjærdet as sin Seng

en Klokke indadtil og udadtil en Streng Og har bekjendtgjort: hvo som Tryk og Vold ersoer,

Han skal kun nærme sig og trække denne Snor. 2^2

Og Grenene de suste, Idet jeg drog assted; „Kom hen til mig," de suste, „Her er dit Hvilested!" T^en kolde Blæst

og Haglen Mig i mit Ansigt kom, Mig Hatten sløi as Hovedet ^ Ieg vendte dog ei om.

endnu, skjøndt reist saa mange, Saa mange Miil assted,

end hører jeg det suse: „Her er dit Hvilested!"

^eu gamle Kvuge hviler i sit Telt ^aa Sletten.

Den gamle Konge hviler i sit Telt paa Sletten, Men saaer kun liden Ro, han vaager over Retten. Thi ringe gavner det, at Konger Love give, Naar de ei vaage over, at de snlgte blive. Hvor sjelden trænger ind til Kongers Løndomskammer De Undertryktes Raab og de Forsulgtes Iammer! Men han har gjort ved Hovedgjærdet as sin Seng

en Klokke indadtil og udadtil en Streng Og har bekjendtgjort: hvo som Tryk og Vold ersoer,

Han skal kun nærme sig og trække denne Snor.2^3

Og hvergang nu for Kongens Øre Klokken lyder, Saa vaagner han og veed, hv^ad denne Klang betyder. Saa hjelper han til Ret, forvandler Ondt til Gode Og skaber Lykke i det Land, ham Gud betroede. Og mangen Mislighed har han saaledes jevnet, Og i en søie Tid har Klikken Ro ham levnet. Da, som til Hvile just han laae med stort Behag, Fornam han Klokkens Røst og Strengens stærke Drag. „Hvo er det Menneske, som saa umenneskelig ringer?"

„„Det var et ^esel, Herre!"" Bndet Svar ham bringer.

et stakkels ^sel, allevegne ømt og saaret, Forgnavet og hudløst paa Boven og paa Laaret.

Hans Tilstand raabte høit, han kunde Ord undvære: At ham var paalagt meer, end Ryggen kunde bære. God Røgt og Pleie bød ham Kongen slu^ at give Og lod som Lov for Landet den Anordning skrive: At Ingen maatte meer med Huusdyr saadan handle, At Kongens Ro til Uro skulde sig sorvandle;

Da han ei kunde Hvilens rette Sødme smage, Naar, om ei Mennesker, saa Dyrene dog klage. 2^4

En natlig boede i en trang og nssrl Nraa.

en Fattig boede i en trang og nssel Vraa, Han tænkte mangen Nat, strakt paa det nøgne Straa:

„Mit Slid og Slæb er spildt, vil aldrig rigtig dne, Thi Armod boer nsynlig hos mig i min Stue. Ieg gad nok see den Trold, jeg skulde Tiden nytte, Ieg vilde bede hende om, saasnart som mulig flytte." Da saaes en Glands, som naar de fjerne Kornmod lyne, Og i beskeden Pynt en Kvinde blev tilsyne.

en flink Ungmø hun førte ved sin høire Haand, Og et huldsaligt Barn greb hendes Klædebon.

Hun talte til den Studsende: „„Nu ftands din Klage! Ieg er Armoden, fom dn vil paa Døren jage. Den flinke Pige her er Arbeidet, min Terne, Tilfredsheden det Barn, der følger mig saa gjerne. Hvad jeg behøver, skaffer Pigen mig med Lyft, Og dette Barn er mine gamle Dages Tr^st. Farvel! vi vil ei længer fylde dig din Hytte; Stort bliver dig dit Huus, det snevre,^ naar vi flytte."" „Holdt," raabte Manden, „holdt! Min Gjæst, du maa ei vige ^ Ieg havde ikke tænkt, at du blev fulgt af Slige.321^

Ieg skjænker gjerne Armoden sin Plads herinde, Naar jeg Tilsredsheden ved Arbeidet kan finde. Ieg tænker felv engang at blive rigtig skudt

Og gist med En, der føder mig en saadan Glut."

^ofpoeten.

For Ehalisens høie Porte,

For Ehalifen Alraskids, Stod Abu Nuvas, hans Digter;

Man idag ei stra^ ham indlod, Thi hans Herre overveied Først en Spas, han vilde prøve.

Og han talte til sit Hossolk: „Hente hver sig først et ^g, Skjnl det under Pelsens Falder, Derpaa sør mig Digtren

ind!"

Da han nu var traadt i Kredsen Til sin Plads, hvor den ham tilkom, Lod sig Talen muntert høre, Hver gav sine Ord tilbedste;

Plndselig dem dog asbryder Herskeren og raaber opbragt: „Alle er I dumme Høner;

Kagle kan I, ikke Andet.

Læg mig ^g engang paa Stedet,

Ellers er I alle Dødsens!" 321^

Ieg skjænker gjerne Armoden sin Plads herinde, Naar jeg Tilsredsheden ved Arbeidet kan finde. Ieg tænker felv engang at blive rigtig skudt

Og gist med En, der føder mig en saadan Glut."

^ofpoeten.

For Ehalisens høie Porte,

For Ehalifen Alraskids, Stod Abu Nuvas, hans Digter;

Man idag ei stra^ ham indlod, Thi hans Herre overveied Først en Spas, han vilde prøve.

Og han talte til sit Hossolk: „Hente hver sig først et ^g, Skjnl det under Pelsens Falder, Derpaa sør mig Digtren ind!"

Da han nu var traadt i Kredsen Til sin Plads, hvor den ham tilkom, Lod sig Talen muntert høre, Hver gav sine Ord tilbedste;

Plndselig dem dog asbryder Herskeren og raaber opbragt: „Alle er I dumme Høner;

Kagle kan I, ikke Andet.

Læg mig ^g engang paa Stedet,

Ellers er I alle Dødsens!"2^6

Stra^ til een, hans Høire nærmest, Vender han sig om med Vrede:

„Læg mig ægget, du, den Første!" Denne trykker sig øg krymper,

Bringer ægget srem og viser, Hvordan halt har srelst sit Liv.

Derpaa til den Anden, Tredie, Hele Rækken ned han kommer,

endeligen til sin Digter, Der saae Spøgen an med Taushed.

^Nu skal du mig lægge ægget!" Digtren bryster sig øg sprætter,

Slaaer med Armene som Vinger, Raaber høit: „Kikiriki! Til de mange Høns behøver Du en Hane, det er mig."

Leende ehalifen svarer: „Du slap godt dersra, Poet!

Dersor skal du nu som altid Være Hanen i min Kurv."

Nidtdreven Kiærlighed.

Ieg elsker Alt, s^m har med dig en Liighed ^ Høstnattens Maane, Skovens Rosengreen; Den haarde Steen selv kysser jeg med Andagt, Fordi dit Hjerte er saa haardt som Steen. 2^6

Stra^ til een, hans Høire nærmest, Vender han sig om med Vrede:

„Læg mig ægget, du, den Første!" Denne trykker sig øg krymper,

Bringer ægget srem og viser, Hvordan halt har srelst sit Liv.

Derpaa til den Anden, Tredie, Hele Rækken ned han kommer,

endeligen til sin Digter, Der saae Spøgen an med Taushed.

^Nu skal du mig lægge ægget!" Digtren bryster sig øg sprætter,

Slaaer med Armene som Vinger, Raaber høit: „Kikiriki! Til de mange Høns behøver Du en Hane, det er mig."

Leende ehalifen svarer: „Du slap godt dersra, Poet!

Dersor skal du nu som altid Være Hanen i min Kurv."

Nidtdreven Kiærlighed.

Ieg elsker Alt, s^m har med dig en Liighed ^ Høstnattens Maane, Skovens Rosengreen; Den haarde Steen selv kysser jeg med Andagt, Fordi dit Hjerte er saa haardt som Steen. folder ud.

Holder ud, o I elskende Hjerter! yndigt er Kjærligheds Suk. Under Sjælens hulkende Kluk Lærer at spøge med Smerter! Nattergale, i eders Hjerter Vellyden ei indeluk! Rosen, der er saa smuk, saa smuk, Spøger med Kjærligheds Smerter.

Ei du ^alseu dække.

ei du Halsen dække, Kom, min sagre Brud!

Lad min Tone trække Dig i Mørket ud. Løs kun Sløret, Hatten Fra din Rosenkind, Dristig straal i Natten Med dit Maaneskin! Solen er jo nede, Den, hvis Blik ei maa Med sin skarpe Hede Dine Lilier naae.

22^ folder ud.

Holder ud, o I elskende Hjerter! yndigt er Kjærligheds Suk. Under Sjælens hulkende Kluk Lærer at spøge med Smerter! Nattergale, i eders Hjerter Vellyden ei indeluk! Rosen, der er saa smuk, saa smuk, Spøger med Kjærligheds Smerter.

Ei du ^alseu dække.

ei du Halsen dække, Kom, min sagre Brud!

Lad min Tone trække Dig i Mørket ud. Løs kun Sløret, Hatten Fra din Rosenkind, Dristig straal i Natten Med dit Maaneskin! Solen er jo nede, Den, hvis Blik ei maa Med sin skarpe Hede Dine Lilier naae.

22^2^3

Astenrødnet dukker Lærken i sin Dal, Og i Busken klukker Kun en Nattergal. Dagens Lireposer

er til Hvile nu.

elskte! alle Roser Sove, uden du.

Alle kjække Luste Sove ganske trygt; Natviolens Duste Sværme uden Frygt. Bien samler Kræster Træt as Honningdrik; Paa dit Ansigt hefter

ene fig mit Blik. Kys mig, vil du slukke

Mine Læbers Ild! Alle Knopper lukke Deres Øine til. Og sor Astnens Stjerne Vær ei altsor bly! At man kysses, gjerne Seer den sra sin Sky. 325^

^ormusau.

Hormusan, den ædle Perser, Føres lænkebunden nd, Før at lide Døden ester Seierherrens strenge Bud. Usørsærdet om i Kredsen Seer sig rundt den kjække Mand; Men begjærlig Blikket dvæler Paa en Krukke syldt med Vand. ^ „Allah! af den friske Kilde At jeg kunde slukke først I en kjølig Drik af Bægret Sidftegang min hede Tørft!" Og sin Slave Seierherren Vinker med høimodig Hu: „„Sidste Lædskning i et Bæger Denne Fange række du!"" Ned i Kruset, som han holder, Hormusan betænksom seer; Ikke blot en flygtig Lædskning, Livets

fulde Haab han seer. Dog, som angst sor Sværdets Hug, han Seer sig om og spørger kuns: „Omar! er jeg tryg, indtil jeg Denne Skaal har tømt tilbunds?"326^

„„Tøm den, du er tryg saalænge! Jeg dig giver Ro og Rast; Af en tørstig Læbe, veed jeg, Tømmes Bægeret i Hast."" Men fra Munden, som alt sølte Duften af det friske Vand, Hormusan med Kjækhed flytter Skaalens lædskefulde Rand. Kaster, som om var han bange At han holdt sin egen Død, Drikkekarret imod Jorden, Saa med Klang det sønderbrød. Omar seer sorundret paa ham: „„Slukte sig saa brat din Tørst?"" „Nei, men det langt større Haab nu Drager jeg af Bægret først. Har du Sikkerhed mig lovet, Til jeg tømte dette ^ see! At jeg tømmer dette Bæger, I mit Liv vil aldrig skee." Omar saae betænksom paa ham, Paa det knuste Kar. „„Ieg skrev, Uden at jeg selv det vidste, Altsaa dig et Leidebrev. Meu det havde mange Vidner, Og det er en hellig Sag; Allahs Segl er sat derunder, Hvem dit Liv er til Behag.2^3

Tørstige! som Gjæst jeg rækker Dig det andet Bæger; trygt Kan du tømme det til Bunden, Glad ved Livet, uden Frygt.""

En Nise om Lykken..

Ieg hørte det tidt, At Lykken den flytter, Den reifer ^ faa nytter Kun Rolighed lidt. Ieg nølede ei; Jeg gjorde mig rede, Paa alfare Vei

efter Lykken at lede. Da faae jeg en Trykken,

et Iav og en Vrimmel,

en Støien, en Stimmel, Men intet til Lykken.

Og fritted jeg Tingen: „Hvor findes den lettest? Hvor søges den rettest?" Saa svarte mig Jngen. Ieg kom til en Bro: „Naar var vel Tiden, At Lykken drog over?" ^ „„Min Tro, For mange Aar siden."" 2^3

Tørstige! som Gjæst jeg rækker Dig det andet Bæger; trygt Kan du tømme det til Bunden, Glad ved Livet, uden Frygt.""

En Nise om Lykken..

Ieg hørte det tidt, At Lykken den flytter, Den reifer ^ faa nytter Kun Rolighed lidt. Ieg nølede ei; Jeg gjorde mig rede, Paa alfare Vei

efter Lykken at lede. Da faae jeg en Trykken,

et Iav og en Vrimmel,

en Støien, en Stimmel, Men intet til Lykken.

Og fritted jeg Tingen: „Hvor findes den lettest? Hvor søges den rettest?" Saa svarte mig Jngen. Ieg kom til en Bro: „Naar var vel Tiden, At Lykken drog over?" ^ „„Min Tro, For mange Aar siden.""312^

Til en By jeg mon vinde:

„er Lykken herinde?" „„Med optrukne Bomme

Vi vente dens Komme."" Da gav jeg mig med

en Stund til at vente; Lang Tid, sør jeg rendte

Atter assted. Hvergang as en By Ieg søgte at slye Og vendte den Ryggen, Arriveerte just Lykken. Lad Narre paa Farten! Hvem veed, om den er, Naar rigtig du har den, Umagen værd? I Skoven jeg tog

en assides Krog Og bygte mig rolig

et Ly, en Bolig Ved min egen Flid,

Ved mit eget Slid I mit Ansigts Sved, Uden Lykken var med. Nu, Lykke! nu find Min Seng og min Pude; Har du Lyst, saa kom ind, Hvis ikke, bliv ude! 313^

^g om de eud mit ^ie blæude.

Og om de end mit Øie blænde, Formørker dersør Solen sig? Og om de mig i Fængslet sende ^ Friheden seirer uden mig. Og om de end mig Haanden binde, Fordi min Pen er som et Spjud ^

en Haand og Pen sig lader sinde, Saalænge Nogen troer paa Gud.

Og om i Mørket end sortæres Hvad Gud indblæste mig, mit Ord ^ Den ene Lyd, den kan undværes

I tusindstemmet Tordenkor. Man maa ei troe, Foraaret ender

Med Sast og Krast, med Sang og Pral, Fordi at I med Tølperhænder Har dræbt en enkelt Nattergal.

O, hvis jeg var en Tømmermand, Ieg bygged en rummelig Skranke Og tog et Stykke Kridt i Hand Og skrev paa Indgangens Planke:

enten^eller ! 313^

^g om de eud mit ^ie blæude.

Og om de end mit Øie blænde, Formørker dersør Solen sig? Og om de mig i Fængslet sende ^ Friheden seirer uden mig. Og om de end mig Haanden binde, Fordi min Pen er som et Spjud ^

en Haand og Pen sig lader sinde, Saalænge Nogen troer paa Gud.

Og om i Mørket end sortæres Hvad Gud indblæste mig, mit Ord ^ Den ene Lyd, den kan undværes

I tusindstemmet Tordenkor. Man maa ei troe, Foraaret ender

Med Sast og Krast, med Sang og Pral, Fordi at I med Tølperhænder Har dræbt en enkelt Nattergal.

O, hvis jeg var en Tømmermand, Ieg bygged en rummelig Skranke Og tog et Stykke Kridt i Hand Og skrev paa Indgangens Planke:

enten^eller !314^

I, som vil kjæmpe Tidens Dyst, Herfrem, I Riddere alle! Tal det ud med tydelig Røst: For hvilken Sag vil I stride og falde?

entenc—eller?

For Fyrstens Magt eller Folkets Vel? For Aandens Sol eller Præstepraasen? Republikaner eller Træl? Ia eller nei, kun ingen Vaasen!

enten^ eller! Rustningen være sort eller hvid,

Til Venstre I, til Høire disse ^ Dødssjender knn tør træde hid, Kampen er Liv og Død tilvisse.

enten ^ eller!

I Herrer Isald, Dersom, Naar, Betingelsesviis og paa en Maade! Her hedder det: heelt med Hnd og Haar, Vi ville sor Pladsen alene raade.

enten—celler!

Bliv ude, I os sorstyrre vil, I Abekatte med Halvpartsmening! Morer det jer, saa see kun til; I danne Tilskuerpladsens Forening.

enten^eller!331^

Og naar den Sidste med kløvet Skal, Der eller her, bløder af Skrammen, Saa veed I, hvem I følge skal, Vi gjør det as sor hele Krammen.

Enten^—eller! Men jeg er ingen Tømmermand,

Ieg kan ei nogen Skranke bygge, Ieg lade^ det gaae, som gaae det kan, Tilsidst maa det dog sremad rykke:

Enten^ eller!

^llet.

Til to Svaler,

som under Gudstjenesten fløi ind i Kirken.

I To, som kom Skyldsrie sra Himlens Lust, I Glade! Hvad kan I bede om, Hvad Synd skal eder Gud forlade? Hvad drev jer vel Fra Himmelrummets Glands at flygte? Kan eders rene Sjæl Den Gud, I ei fortørned, frygte? I veed ei af Den Brøde, vi maae sukke over; I kjende ei til Straf, I To, fra Dybet ovenover. 331^

Og naar den Sidste med kløvet Skal, Der eller her, bløder af Skrammen, Saa veed I, hvem I følge skal, Vi gjør det as sor hele Krammen.

Enten^—eller! Men jeg er ingen Tømmermand,

Ieg kan ei nogen Skranke bygge, Ieg lade^ det gaae, som gaae det kan, Tilsidst maa det dog sremad rykke:

Enten^ eller!

^llet.

Til to Svaler,

som under Gudstjenesten fløi ind i Kirken.

I To, som kom Skyldsrie sra Himlens Lust, I Glade! Hvad kan I bede om, Hvad Synd skal eder Gud forlade? Hvad drev jer vel Fra Himmelrummets Glands at flygte? Kan eders rene Sjæl Den Gud, I ei fortørned, frygte? I veed ei af Den Brøde, vi maae sukke over; I kjende ei til Straf, I To, fra Dybet ovenover.316^

Det Lod tras jer At synge srit bvad Brystet evned, Og Himmellostet nær

At kviddre hen et Lovsangslevnet. Hæv jer sra Iord

Høit over Landet, over Vandet;

Deroppe syng i khor I Hvælvingen, af Haand ei dannet!

Men, vil I smukt Med os en Andagtstime øve: Lær mig den rene Flugt, Giv mig en høi Begeistrings Prøve! O kunde jeg Med udstrakt Vinge over Vrimlen I Skyer finde Vei — Ieg søgte Stjernerne paa Himlen. Der var det Lyst At juble sine Toner ud Og ved Naturens Bryst Tilbede kun Naturens Gud.

Serenaden.

Donna Laura, Donna Laura!

Hører I? en kither klinger. Det er Leonat, som eders

yndighed sin Hyldest bringer. 316^

Det Lod tras jer At synge srit bvad Brystet evned, Og Himmellostet nær

At kviddre hen et Lovsangslevnet. Hæv jer sra Iord

Høit over Landet, over Vandet;

Deroppe syng i khor I Hvælvingen, af Haand ei dannet!

Men, vil I smukt Med os en Andagtstime øve: Lær mig den rene Flugt, Giv mig en høi Begeistrings Prøve! O kunde jeg Med udstrakt Vinge over Vrimlen I Skyer finde Vei — Ieg søgte Stjernerne paa Himlen. Der var det Lyst At juble sine Toner ud Og ved Naturens Bryst Tilbede kun Naturens Gud.

Serenaden.

Donna Laura, Donna Laura!

Hører I? en kither klinger. Det er Leonat, som eders

yndighed sin Hyldest bringer.317^

„Ih, den Frække! tør han atter Mig sin Serenade byde? Veed han ei, hvor let hans Blod sor Don Guarinos Sværd kan flyde?" Hør dog, hør dog, skjønne Lanra! Kan I modstaae Sangen længer?

Hør de bløde elskovstoner; Lad os aabne Gittrets Stænger!

„Nei, Duenna, vogt dig! Aldrig Vil jeg saadan Daarskab øve. Nei, kun bag Gardinets Folder Lidt at speide vil jeg prøve." See, der staaer han! Maanen skinner Paa hans Klæder silkehvide; Hvilken nng og herlig Ridder! Træk Gardinet meer tilside! „Nu, det skee! hvad kan det skade? Intet vi i Grunden vove; Leonat er jo alene, Alle Folk i Huset sove." See, han nærmer sig, han sukker!

Hvilken Bøn i elskovssproget! For at see ham desto bedre,

Lad os aabne Gittret noget! „Nei! den Spøg var altfor dristig, Ikke skal du mig sorsøre ^ At vi aabned Gittrets Laase Kunde let min Onkel høre."318^

Don Guarino? Ih, han sover

ester Iagten haardt as Træthed. Kuu et Tryk nok et ^ nu seer du,

Gittret aabner sig med Lethed.

„ei, Duenna! ei, Duenna! Altsor vidt er du alt gangen;

Ieg staaer Fare sor min ^ere Ved saa daarlig Lyst til Sangen."

Stille, stille! lad os lytte! Hvad? hvad seer jeg? Riddren springer Fra sit Sæde Hjelp, Madonna! Op i Træet han sig svinger. „Hvad? i Træet her ved Vindvet? O den mageløse Frækhed! Raad mig, siig hvad skal jeg gjøre, For at slippe sra hans Kjækhed?"

Ha, der er han! — ei, nu maa I Selv bedst vide jer at hytte;

Midlertid vil jeg derude Gaae paa Gangene og lytte.

^f Skjont og ^odt i fordn^us ^age.

As Skjønt og Godt i sordums Dage Var mig en ^sel kun bleven tilbage, Og saa alvorlig, saa sat var han, Som Nogen i Verden være kan. 318^

Don Guarino? Ih, han sover

ester Iagten haardt as Træthed. Kuu et Tryk nok et ^ nu seer du,

Gittret aabner sig med Lethed.

„ei, Duenna! ei, Duenna! Altsor vidt er du alt gangen;

Ieg staaer Fare sor min ^ere Ved saa daarlig Lyst til Sangen."

Stille, stille! lad os lytte! Hvad? hvad seer jeg? Riddren springer Fra sit Sæde Hjelp, Madonna! Op i Træet han sig svinger. „Hvad? i Træet her ved Vindvet? O den mageløse Frækhed! Raad mig, siig hvad skal jeg gjøre, For at slippe sra hans Kjækhed?"

Ha, der er han! — ei, nu maa I Selv bedst vide jer at hytte;

Midlertid vil jeg derude Gaae paa Gangene og lytte.

^f Skjont og ^odt i fordn^us ^age.

As Skjønt og Godt i sordums Dage Var mig en ^sel kun bleven tilbage, Og saa alvorlig, saa sat var han, Som Nogen i Verden være kan.335^

Hans Træk de var saa sromme, stive, Som kun en Helgens paa Iord kan blive; For hans ydmyghed, hans lange Mod Var alle Mennesker ham god. I Miner og Væsen, hvorhen han traadte, Sig Philosophen saa let forraadte; Og paa hans Holdning og paa hans Fjed Saae man, at eengang Silen ham red. Som Philosopher og som Poeter Og alle lignende Propheter Stivøret, ftolt han monne gaae ^ Men aad i Grunden dog kun Straae. Ia, alle Unge og Letfærdige Til ægte Mønster paa det ærværdige, Paa Dyd og Alvor og paa Forstand, Saa kom til Verden graahærdet han.

en trosast Ven, jeg siger dette; Blandt os var aldrig Kiv og Trætte.

Sine Sorger bar han saa rolig, mild, Og mine med og mig dertil. Om han har elsket, skal jeg ei sige; Ieg hørte ham kun om Natten skrige I Maanskin srygteligt og huult ^ Hvem veed, var det Længsel eller Sult! O, vi hinanden saa godt sorstode; At vi elskedes, kan man let sormode. Man har jo ei samme Dyd og Skik,

een mangler hvad den Anden sik.336^

Til min yndling havde jeg ham kaaret; Hvor dybt har mig hans Tab ei saaret! For sørste Gang nu mit Hjerte veed Skilsmissens Oval, dens Bitterhed. Men det kan mig dog meest sortære: Ieg kan ei, som jeg bør, ham ære;

Thi min Guitarre er hos eleantb For en Faare^st sat i Pant.

Ni ere Syv.

et muntert Barn, Som aander let, er rund og rl^d,

Som søler Liv i hvert et Lem, Hvad grubler det paa Død? Ieg tras en lille Landsbyglut, Omtrent paa otte Aar; I Krøller omkring Nakken Hang hendes tykke Haar. Hun talte som en Bondetøs, Stod stille, da jeg bad; Men hendes Blik, det var saa smukt, Det gjorde mig ret glad. „As Sødskende, min lille Ven! Hvormange er vel I?" Hun svarte og saae sorundret op: „„Hvormange? Syv er vi."" 336^

Til min yndling havde jeg ham kaaret; Hvor dybt har mig hans Tab ei saaret! For sørste Gang nu mit Hjerte veed Skilsmissens Oval, dens Bitterhed. Men det kan mig dog meest sortære: Ieg kan ei, som jeg bør, ham ære;

Thi min Guitarre er hos eleantb For en Faare^st sat i Pant.

Ni ere Syv.

et muntert Barn, Som aander let, er rund og rl^d,

Som søler Liv i hvert et Lem, Hvad grubler det paa Død? Ieg tras en lille Landsbyglut, Omtrent paa otte Aar; I Krøller omkring Nakken Hang hendes tykke Haar. Hun talte som en Bondetøs, Stod stille, da jeg bad; Men hendes Blik, det var saa smukt, Det gjorde mig ret glad. „As Sødskende, min lille Ven! Hvormange er vel I?" Hun svarte og saae sorundret op: „„Hvormange? Syv er vi.""321

„Hvor er de da? Siig du mig det!" Hun svarte: „„Syv er vi. De To af os er nu tilføes; De To er i Ugledi. To ligge her paa Kirkegaarden, Min Søster og min Broer; Og i Huset der ved Kirken jeg Boer tætved med min Moer."" „Du siger, To er nu tilsøes, Og i Ugledi er To; Dog er I Syv! — Mit søde Barn, Det kan jeg ikke troe." Den lille Pige svarte mig: „„Syv Sødskende er vi; Paa Kirkegaarden ligge To, Der hvor du gik sorbi."" „Hast ei saameget, lille Glut! Snart kan du springe hjem. Naar To er lagt i sorten Muld, Saa er I jo kun Fem." „„De grønne Grave kan du see,"" Gav Pigen mig til Svar; „„Tolv Skridt vel sra min Moders Dør ^ Ievnsides Plads de har. Min Strømpe der jeg strikker tidt, Mit Liin jeg sømmer der Og sidder ned og synger for dem Under de grønne Træer.

21322^

Og, Herre! mangen Astenstund, Naar Solen er saa rød, Taer jeg min lille Spølkum med Og spiser der min Grød. Først døde lille Elsebeth, Hun sukkede saa haardt, Til Gud gjorde hende Pinen kort,

Saa gik lille elsbeth bort. Paa Kirkegaarden blev hun lagt,

Og rundt om Graven ei! Der leged hele Sommeren Min Broder Hans og jeg. Og dengang Sneen kom, og man Paa Isen kunde glide, Blev Broder Hans nødt til at gaae ^ Han ligger ved hendes Side."" „Naar To er borte,

hvormange Rest? Siig det, men ikke lyv!" Den lille Pige svarte blot: „„O Herre! vi er Syv."" „To as dem er jo døde, Glut! Og deres Sjæl i Himlen." Men det var spildte Ord, sor hun Blev sast ved Sit og sagde kun Som sør: „„Nei, vi er Syv!"" 323^

Myustriugeu ved Miduat.

Tambouren staaer as Graven, Naar Midnatstimen kommer, Og slaaer sin dybe Hvirvel, Gaaer op og ned og trommer. De kjødløse Dødningarme Med Trommestokkene klirre; Tappenstreg og Reveille Slaaer han, saa Ruderne dirre. Den Tromme klinger sælsomt, Den dundrer ham om Skuldren, Saa de gamle, døde Soldater Vaagne ved dens Buldren; De, som det høie Norden Dybt under Isen strækker; De, som Italiens Muldjord For lummerhedt bedække r; Og de, som Nildyndet skjuler Og San^ paa Arabersletten, De stige as deres Grave Og lede om Bajonetten. Og ved den tolvte Time Trompeteren sig hæver Og stiger til Hest og blæser, Saa hele Byen bæver.324^

Da komme paa lustige Heste De døde Rytterskarer,

De gamle eskadroner, De blodige Husarer.

Hjelmen sig om det hvide Dødningehovede svinger, Og Knokkelhænderne holde De lange Sabelklinger. Og ved den tolvte Time Sees ud af Graven skride Feltherren selv og langsomt, Fulgt af sin Stab, henride. Hans Dragt er uden Glimmer, Hans Hat den er saa liden, Og kun en spinkel Kaarde Hænger ham ved Siden. Maanen sin gule Lysning Henover Pladsen strækker, Og Manden med Hatten den lille Mønstrer de lange Rækker. Der presenteres, skuldres, Og Hæren desilerer; kolonnerne sorbi ham Med klingende Spil marcherer. Og Kredsen om ham slutte Marstaller og Generaler; Og til den Nærmeste as dem

et Ord han sagte taler.341^

Det Ord gaaer rundt, gjenlyder Langs med den blanke Seine: „Frankrig" hedder Ordet, Feltraabet: „St. Helene". Det er den store Parade Paa Revnen, Den døde Keiser holder Ved Midnatstid i Byen.

^eu afskyelige Kjæreste.

(Tyblk ^olkevi^e.)

Nu kommen er min Sørgetid, Den kom desværre nylig; Hun, som mit Livs Klenodie var, Finder jeg nu asskylig. Mit Hjerte er som Iern og Staal,

en ^edelsteen, som saarer. Ak, var hun vidende derom,

Saa græd hun bittre Taarer. Mig ynker Sol og Maane med, Dertil den klare Stjerne; De have jo den svævende Lysthauge i det Fjerne. Paa Glimmer og paa Funker hang Min Hauge let i Lunden, Og da jeg traadte tryg derind Som Moselys sorsvunden. 341^

Det Ord gaaer rundt, gjenlyder Langs med den blanke Seine: „Frankrig" hedder Ordet, Feltraabet: „St. Helene". Det er den store Parade Paa Revnen, Den døde Keiser holder Ved Midnatstid i Byen.

^eu afskyelige Kjæreste.

(Tyblk ^olkevi^e.)

Nu kommen er min Sørgetid, Den kom desværre nylig; Hun, som mit Livs Klenodie var, Finder jeg nu asskylig. Mit Hjerte er som Iern og Staal,

en ^edelsteen, som saarer. Ak, var hun vidende derom,

Saa græd hun bittre Taarer. Mig ynker Sol og Maane med, Dertil den klare Stjerne; De have jo den svævende Lysthauge i det Fjerne. Paa Glimmer og paa Funker hang Min Hauge let i Lunden, Og da jeg traadte tryg derind Som Moselys sorsvunden.326^

Gud give, at jeg blot var død I mine unge Dage, Saa havde jeg ei saadan Grund, Saa bitter Grund til Klage. Her

findes ingen kjølig Brønd, Som lædske kan mit Hjerte, Ieg har kun denne Taarestrøm, Saa heed, saa ftrid af Smerte.

Efter ^asis.

1.

Vil du paa eengang vife

et evigt Liv os Trætte, Befal blot Østenvinden

Dit lange Slør at lette!

2.

Skulde pludselig jeg gaae itu, Lune, Livslyst flygte i et Nu ^ Skulde gjennem Aare, Marv og Been Drage Tyngde, ^val og bange Gru ^ Bort, o bort med bitter Mediein, Hade gjør jeg disse Midler — hu!

Bring mig ret et kjøligt Bæger Viin, Fløite, Luth og Sang, det er min Hu! 326^

Gud give, at jeg blot var død I mine unge Dage, Saa havde jeg ei saadan Grund, Saa bitter Grund til Klage. Her findes ingen kjølig Brønd, Som lædske kan mit Hjerte, Ieg har kun denne Taarestrøm, Saa heed, saa ftrid af Smerte.

Efter ^asis.

1.

Vil du paa eengang vife

et evigt Liv os Trætte, Befal blot Østenvinden

Dit lange Slør at lette!

2.

Skulde pludselig jeg gaae itu, Lune, Livslyst flygte i et Nu ^ Skulde gjennem Aare, Marv og Been Drage Tyngde, ^val og bange Gru ^ Bort, o bort med bitter Mediein, Hade gjør jeg disse Midler — hu!

Bring mig ret et kjøligt Bæger Viin, Fløite, Luth og Sang, det er min Hu!227^

Har nu ogsaa det sor ringe Magt, Bring mig et Par røde Læber, du! Og er denne Møie ogsaa spildt ^ Saa sarvel! saa siig: begrav ham nu!

3.

Ashold dig blot sra Nygternhed, Saa vil du have Løn og Tak; Thi at en Ruus til Salighed Gjør ingen Ting, det er kun Snak. Sandsærdig Aabenbarings Lys Du kun as Rusens Perler drak; Thi at den Uberuste ei I Mørke gaaer, det er kun Snak. Tag dig hempel as en Præst, Der bander løs paa Verdens Pak! At ikke han med Hud og Haar

kr Fandens alt, det er kun Snak. I Skjønheds Alkoran kun læs,

Saalænge du kan læse ^ ak! Thi at en anden hellig Bog Authentisk er, det er kun Snak. Gjør kun dit Ieg ei til din Gud, Men hvad dig elskende tiltrak!

At elskov er Asguderi Og Kjætterdom, det er kun Snak.328^

Med Rette knæler Hafis ned Og yder sin Tilbedte Tak. At Kjærlighedens Gud ei veed As Kjærlighed, det er kun Snak.

4.

Glas paa Glasse vil jeg lændse, Kysse vil jeg Kys paa Kys,

elske vil jeg uden Grændse, Synge vil jeg uden ^ Hys!

Spørg ei: hvilken Nytte har Dette Drikkeri? For Forstanden, drikker du,

er du ganske sri.

6.

en Velersarens Raad er dette: Istedetsor din Sjæl at trætte

Med dybe Granskninger og svære Domme, Drik du, Velsignelsen vil komme!

7.

Bring de Vises Steen mig hurtig, Bring mig Ds^hems^hids Tryllebæger, Bring mig Alexanders Speil, Bring mig Salomonis Segl,345^

Bring mig med et Ord at sige, Bring, o Mundskjænk, bring mig Viin! Viin, at jeg maa Kutten vadske, Vadske reen sor Hovmods Pletter Og for Hadets sorte Striber; Viin, at jeg med styrket Arm Sønderriver Dumhedsvævet, Som et Gjøgleri as Præster Bredte over Liv og Verden; Viin, at Verden jeg erobrer; Viin, at jeg kan Himlen storme; Viin, at jeg, eet Spring alene, Sætter over begge Verdner ^ Bring, o Mundskjænk, bring mig Viin!^

8.

Hvad vil du jeg skal bede? Hvad vil du jeg skal bøde? Ieg er jo kun en Flue, Der leder om det Søde.

9.

Syng ei sor mig om Himmeriges Sale Og lad mig være sri sor Præstens lange Tale

en Kjætter er jeg og bekjender mig til Seeten Af rosenduftberuste Nattergale.346^

10.

Ieg stræbte længe være Steen

I eellens Mørke, mellem Munke; Hvad hjalp det, da af Stenen selv

Sprang elskovs plndselige Fnnke?

11.

Igaar jeg havde Skrnpler, Gik til min gamle stop!

ei Vert, men ægte Sjælehyrde Og gav ham mine Griller op.

Han sører stra^ til Stalden Hvert Faar, som sra den rette Vei Og Kippens lnne Stne Har sig forvildet af hans Trop. Han viste mig paa Bnnden As Glasset, as det magiske, Det Klare usorsalsket, Sandhedens rene Top. Ieg saae, den snlde Viisdom

er kun i Nattergalens Slag Og i den sagte Knrren

As Duen, den sorliebte Krop. Ieg saae, det snlde Dybsind Kun sindes i det Brum, Som Oldenborren surrer, Der sværmer om en Lilieknop.331 12.

Dybt i Nattens Mørke Være Stevnemøde,

Være elskovs Havn! Paa et Sted, et øde,

Inst i Midnatsstunden Ræk mig Purpurmunden, Tag mig Favn i Favn!^ Ieg, som uden dig Her i Solens Straaler Som et Gjensærd maaler Bleg min Dødningvei Hist i Mørkets Timer, Hvor det Midnat kimer, Vender jeg tilbage Som i Livets Dage, Og som Ungersvend Gaaer as Graven ud

Paa dit englebud.

13.

Dig ligne ved en Rosenknop, Faldt aldrig nogen Digter ind; Thi aldrig havde nogen Knop

en Mund, saa nydelig som din.

14.

Ak, kun eengang lad din Læbe ^ Var mit Ord til den Hjertelskte ^ Nektarsød ved min sig klæbe!

ellers maa jeg selv mig dræbe.332^

„Gjerne gjorde jeg det, gjerne ," Svared hun, „naar ei jeg frygted, At dit altfor hede Kys Brændte fort min fine Læbe."

1^.

Hvo kan Verdens Malurt nyde, Uden at han selv sig nøder? Men jeg kjender et Par Læber, Som den hele Verden søder.

16.

Ak, hvor har den sure Viisdom, Alderdom og Dyd tillige Ødelagt mig mine Kræster!

„Kom og sug", den Elskte talte, „Ungdomsdaarskab, Synd og Sødme

Blidt as Læbens Rosenrødme, Blidt as Barmens Liliebæger Og lev op med nye Kræster!"

17.

Rosendeilig er min Glnt,

Selv sor Englene et Speil, Men hvad der er allerbedst,

Blind sor mine mange Feil.333^

18.

Hun slægter cedertræet paa, saa rank.

Gjør mig min Kistes Fjæl af eederholt! Saalunde skriinlagt, o hvor sød min Ro,

Min Hvile ^ o hvor sri og stolt!

19.

ei Skole hun mon gjæste; Hun lod sin Haand ei sæste

Til Pennen for at kradse Papiret; ingen Præste Med Sprog og Viisdom fyldte Min unge Brud og Fæste; Dog kan hnn skolemestre Høiskolens Allerbedste.

^f ^lkoranen.

1.

Mod Slangens Hoved Sig Halen reiste: „Du altsor længe Foran mig kneiste. At jeg staaer i Spidsen, Finder jeg billig." Og Hovdet gav efter, Vendte sig villig. 333^

18.

Hun slægter cedertræet paa, saa rank.

Gjør mig min Kistes Fjæl af eederholt! Saalunde skriinlagt, o hvor sød min Ro,

Min Hvile ^ o hvor sri og stolt!

19.

ei Skole hun mon gjæste; Hun lod sin Haand ei sæste

Til Pennen for at kradse Papiret; ingen Præste Med Sprog og Viisdom fyldte Min unge Brud og Fæste; Dog kan hnn skolemestre Høiskolens Allerbedste.

^f ^lkoranen.

1.

Mod Slangens Hoved Sig Halen reiste: „Du altsor længe Foran mig kneiste. At jeg staaer i Spidsen, Finder jeg billig." Og Hovdet gav efter, Vendte sig villig.334^

Og Halen prægtig, Stoltelig skred den, Men tabte Veien, I Vandet gled den. Og neppe sluppen As denne Iammer, Den gaaer paa Gløder Og ind i Flammer. Forbrændt og saaret Den brat sig vender Mod Tjørnebuskens Hvasseste Tænder. Forskrækket den flygter Og raaber med Klage: „Hoved! jeg træder Atter tilbage." — Skal vi ei Skjændsel Og Uheld døie, Foran maa skride Det kloge Øie.

2.

Den gode Gjerning er ikke nok,

et venligt Ord maa følge med; Vredladen Tunge gjør Gaven fuur,

Om den forresten er nok saa sød.351^

en sattig Gammel gik tilbords, Foran ham damped en herlig Fisk,

Foran ham perled en prægtig Viin; Thi buden var han til Gildeslag Alt hos sin rige, mægtige Søn. Den Gamle i sin Troskyldighed, „Hvor har du", spørger han ligesrem, „Dog en saa ypperlig Karpe sra?" Hvorpaa den Unge skammelig: „Spiis, gamle Hund, og syld din Bug; Men skaan mit Øre sor din Snak!" ^ Hvad tykkes eder om denne Søn? Gjengjældet bliver hans Gjæstebnd

engang i hede Helvede.

^f det gamle Testameut.

1.

Om Iydepøtten sig krastig kan Paa Kobbergryden hevne? Aa jo, den kan jo støde an Og derpaa rolig revne.

2.

Forskaan mig sor din Snak, Naar skjønne Toner stige; Spar paa dit Visdomsord, Til Sangens Triller vige! 351^

en sattig Gammel gik tilbords, Foran ham damped en herlig Fisk,

Foran ham perled en prægtig Viin; Thi buden var han til Gildeslag Alt hos sin rige, mægtige Søn. Den Gamle i sin Troskyldighed, „Hvor har du", spørger han ligesrem, „Dog en saa ypperlig Karpe sra?" Hvorpaa den Unge skammelig: „Spiis, gamle Hund, og syld din Bug; Men skaan mit Øre sor din Snak!" ^ Hvad tykkes eder om denne Søn? Gjengjældet bliver hans Gjæstebnd

engang i hede Helvede.

^f det gamle Testameut.

1.

Om Iydepøtten sig krastig kan Paa Kobbergryden hevne? Aa jo, den kan jo støde an Og derpaa rolig revne.

2.

Forskaan mig sor din Snak, Naar skjønne Toner stige; Spar paa dit Visdomsord, Til Sangens Triller vige!336^

Dit Ansigt være mildt, Naar Nogen du beskjænker, Og smilende; thi omvendt Dn skjænker ei, men krænker.

Perler og kostelige Stene —

elendigt In^, tør jeg vel mene ^ Hvad ere de imod den Lyst

At hvile ved en yndig Ovindes Bryst?

Har Herrens Naade givet Dig en elskværdig Mage, Saa har han i sin Miskundhed Fordoblet dine Dage. Tillæg.

22^lf de følgende to Digte er det første aftrykt ovenfor Side 1^^147, saaledes som det forefandtes i Manuf^ript, og efter en paa Begyndelses-linierne siøttet Formodning henført til klaret 1^. For sildigt erindrede udgiverne, at Digtet fandtes i en bedre Skikkelfe i „Danske Romancer, hundrede og fem^, 1^, hvorefter det her gjentages. Om det andet Digt har man troet, at det fortjente at opbevares i to af sire fore-liggende Redaktioner: den ovenfor Side 161^16^ fulgte og den neden-siaaende, da hver af disse synes at have sine særegne Fortrin.^ Mahmnd.

^aa denne Tid, da Kongevælde Tidt stævnes ind sor Dommerskranken, Vil jeg et Træk as den sortælle, Der falder mig just nu i Tanken.

Et tusind Aar og noget mere,

Ester at Iesus Ehrist sik Livet, Blev det Kong Mahmnd at regjere

Blandt Persiens høie Bjerge givet.

Han undertvang Ehorasans Lande; Tolv Gange paa sin Heltebane

Han seirende ved Ganges Vande Opplantede Prophetens Fane. Nu sad den Gamle under Teltet, Træt as de^ lange Høitidsseste, Med Skjægget sølverhvidt til Beltet Og tænkte paa sit Riges Bedste. Foran det syrstelige Sæde Stod Skaalen, fyldt med Aprikoser,

En Krukke med Bjergkildens Væde, Og rundtom dusted Irans Roser.

22^356^

en Slave visted sra hans Pande Guldvingede Inseeters Sværme;

en anden stænked Ambra^Vande, For Solen holdt en tredie Skjerme.

Han bladed i Firdussis Skrister, Nær var han slumret ind omsider ^ Dog pludselig han Farve skister, Og Haanden hen mod Dolken glider. „Hvad," raaber han, „hvad seer mit Øie?

en ukjendt Skabning hid sig vover? Mon soran Slottets gyldne Fløie

Min kongelige Livvagt sover? Dog, nærm dig kun! Ieg seer, du vender Dig logrende imod din Herre: Armodens Blik i dig jeg kjender Og vil dig ei Adgangen spærre."

en sattig Mand, pjaltet og stødet, Faldt ham tilsode med sin Klage

Og bad om Hjelp, som han behø^ed, Den Forurettede og Svage. „As dine Hoffolk,^ lød hans Stemme, „O store Hersker! maa du vide, Indsinder sig hos mig derhjemme

en ung Person ved Nattetide. Mig kaster han med Haan paa Døren;

Min Kone, skjøn som Maanens Straale,

ei sinder Tid at undslye, sørend Hun maa hans Kys øg Favntag taale.341^

Hans Navn jeg ikke veed og kjender; Men han er smnk, kostbare Ringe Har han i Øren og paa Hænder, Han^ Skjæg er sort som Ravnens Vinge. Jeg gyser i min lave Hytte, Naar Mørket salder paa mod Asten — Hvo skal mig Svageste beslytte? Kun du, o Mægtige! har Krasten. Jeg tør ham ikke esterstræbe; Til Daggry i mit Huus han bliver, Imens jeg bider i min Læbe Og Haaret as mit Høved river. O Hersker! er det med dit Minde, At slig en Gjerning mod mig øves, Og maa din Billighed ei sinde, At Tngt øg Revselse behøves?" ^ ^Gak bort," bød Sultan Mahmuds Stemme, „Gak bort og lad mig atter vide, Naar han indsinder sig derhjemme, Forstyrreren ved Nattetide!" Som ham besalet, bringer snarlig Den Arme Bndskab. Kongen svøber Sig i sin Kaabe, skrider varlig Forbi sin Vagt, der ei ham røber. Alene vandre de til Huset De lange Gader, krumme Veie, Igjennem Dyndet, øver Gruset,

Til Arbeidsmandens usle eie.342^

„Træd varsomt, Konge, gjennem Døren! Den er saa lav. Her er mit Kammer; Det var saa luunt, saa roligt, sørend —" „Ti", byder Kongen, „med din Iammer! See dette dragne Sværd! det pleier At gjøre syldest, hvor det kommer; Lad ham ei glæde sig ved Seier, I Natten nærmer sig hans Dommer!"

en Lampe brændte kun ^ den slukker Kong Mahmud selv, og med sin Klinge

I Mørket kuu eet Hug han hugger, Og Niddinghovedet maa springe. „Nu bring mig Lys," han raaber, „haster, At jeg kan see, hvem jeg har sældet!" Ved Synet han paa Knæ sig kaster, As Tak til Himlen overvældet. Derpaa han lader Vand sig bringe Og sætter Karret slu^ til Munden Og kan saa lidt sin Tørst betvinge, At heelt han tømmer det til Bunden. „Vel maa du dig til Steen sorvandle," Kong Mahmud taler nu til Manden, „At du har seet mig saadan handle Og drikke, som en Hest as Spanden. Men du maa vide, siden sidste Besøg har jeg ei Øiet lukket; Fra Timen, jeg din Skjændsel vidste, Har jeg ei spiist, ei heller drukket.343^

Saa stor Misgjerning var der øvet, At det med Grund lod mig formode, Kun mine egne Sønner prøved Paa Sligt ^ det fuldt og fast jeg troede. Og sor at ei Barmhjertigheden Retsærdigheden skulde krænke, Saa slukked Lyset jeg i Vreden Og Blodet — hvis det var ^ lod stænke. Taksigelse jeg Allah bragte Paa mine Knæ og Lov istemmed, Dengang jeg saae, den, jeg nedlagde, Var ei min Søn, men var en Fremmed."

Mau har Sagu om ^orgta^eter.

Man har Sagn om Borgtapeter, Hundredaarige, paa hvilke De afblegede Figurer, Syede Sting i Sting af Silke, Faae et sælsomt Liv om Natten, Stige ned og, som det gamle Herskab sordumstider, sig i Maanskinseabinettet samle. I de bløde Lænestole Damerne med Atlasslæbet Blændende sig atter kaste, Munden smiler rosenlæbet. 343^

Saa stor Misgjerning var der øvet, At det med Grund lod mig formode, Kun mine egne Sønner prøved Paa Sligt ^ det fuldt og fast jeg troede. Og sor at ei Barmhjertigheden Retsærdigheden skulde krænke, Saa slukked Lyset jeg i Vreden Og Blodet — hvis det var ^ lod stænke. Taksigelse jeg Allah bragte Paa mine Knæ og Lov istemmed, Dengang jeg saae, den, jeg nedlagde, Var ei min Søn, men var en Fremmed."

Mau har Sagu om ^orgta^eter.

Man har Sagn om Borgtapeter, Hundredaarige, paa hvilke De afblegede Figurer, Syede Sting i Sting af Silke, Faae et sælsomt Liv om Natten, Stige ned og, som det gamle Herskab sordumstider, sig i Maanskinseabinettet samle. I de bløde Lænestole Damerne med Atlasslæbet Blændende sig atter kaste, Munden smiler rosenlæbet.344^

Ridderne, som paa Tapetet Knapt om Dagen man kan mærke, Læne sig til Stoleryggen, Brune, skjæggede og stærke. Gjennem Bnevindvet glimre De sorgyldte Instrumenter; Hvide Skyggehænder jage Over støvede Tangenter. Klang sra de sorsvundne Tider, O vidnnderlig at høre! Gammeldags Galanterier Hviskes i et yndigt Øre. Næsten kunde man misunde Dette Skyggeliv, hvis ikke ^ See! hun blegner bag sin Viste, Angst sor Morgenrødens Blikke. Selv den tappre Ridder gyser, Smutter, som den hele Vrimmel, Ind i Mnren, i Tapetet; Dagen seer knn Støv og Skimmel. O, hvor skjønne, nydelige Spøgelser kan ei sremtræde! Ia, i Mindets Dæmringstime Lever op den gamle Glæde. Mange lyse Sjæle-Nætter Med en yndig Gjensærdsvrimmel Ønsker jeg en ung Veninde:

Ret en suld erindringshimmel.